

ХОУК и ФИШЕР

САЙМЪН ГРИЙН

авторът на „Робин Худ – принцът на крадците“

САЙМЪН ГРИЙН ХОУК И ФИШЕР

Превод: Григор Попхристов

chitanka.info

В мрачния и мистичен град Хейвън неприятностите са ежедневие. Там всичко е възможно... Всичко може да се купи и продаде..., освен справедливостта, за която се грижат местните ценгета Хоук и Фишер. Въоръжени с брадва и меч, те защитават града от престъпления, магии и демони. И най-закоравелите престъпници се спотайват, щом видят едноокия мъж с брадва и неговия партньор, наметнати с дълги черни плащове.

ТЕ СА СЪПРУЗИ
ТЕ СА ПАРТНЬОРИ
ТЕ СА ХОУК И ФИШЕР

1

ЕДИН ПОТАЕН МРАК

Хейвън бе мрачен град. Сградите от обикновен камък и дърво по тесните сгушени улички бяха облегнати една на друга за взаимна опора. Стърчащите навън горни етажи са наведени един към друг подобно на уморени стари хора, блокирайки светлината. Но дори сенчестите места са слабо спасение от горещината в разгара на лятото. Жарещото слънце изгаряше разпростирация се на всички страни град, пропъждайки цялата влага от въздуха. Улиците бяха засъхнали, прашни и изобилстваха с бръмчащи мухи. Бидейки морско пристанище, Хейвън получаваше необходимото количество валежи и дори повече, но не и в разгара на лятото. Дългите дни изтощаваха, а силната жега ги превръщаше в някаква мъка от пот, жажда и безкрайна умора. Тя правеше твърде ужасни дните за работа, а нощите за сън. Нервите все повече се опъваха, но бе твърде горещо за кавги или сбивания. Птиците висяха в небето, като носещи се сенки, но там нямаше никаква следа от облаче или ветрец. През лятото Хейвън бе добро място за неприятности. Горещината размърдваше съзнанието на хората и носеше скрити злини. Всички наблюдаваха небето и се молеха за дъжд, но дългото сухо лято продължаваше да се проточва безкрайно.

Капитаните от градската охрана, Хоук и Фишър, крачеха, без да бързат, по Чандлър Лейн дълбоко в прогнилото сърце на Нортсайд^[1]. Бе твърде горещо за бързане. Мрачната сенчеста уличка бе малко по-прохладна от повечето други, което означаваше, че горещината бе само леко непоносима. Муhi кръжаха над купищата боклуци и се рояха около откритите канали. Грозните тумбести сгради бяха черни от саждите на намиращата се наблизо работилница за щавене на кожи, а топлият въздух миришеше силно на пушек и танин.

Хоук беше висок, мургав и непривлекателен. Носеше черна копринена превръзка върху дясното си око, а серия стари белези се спускаха по дясната страна на лицето му, бледнеейки на фона на

загорялата кожа. Облеклото му се състоеше от приста памучна риза и памучни панталони, но не носеше изискваната от правилника черна пелерина на човек от охраната. Бе твърде горещо за нея и, в края на краищата, не му беше нужна, за да показва на хората каква служба изпълнява. Всеки в Хейвън бе чувал за капитан Хоук.

Фигурата му не бе много впечатителна. Той беше по-скоро мършав и жилест, отколкото мускулест и бе започнал да пуска шкембе. Тъмната си коса носеше спусната до раменете, опъната назад и прикрепена със сребърна тока. Бе едва тридесетгодишен, но слепоочията му бяха започнали да се прошарват. На пръв поглед приличаше просто на още един бандит, който не бе млад както някога и може би е попреминал малко своя разцвет. Но не този първи поглед впечатляваше повечето хора. В покритото с белези лице и в суровият взор на единственото око на Хоук имаше нещо, което караше да се замисли и най-пияния закоравял престъпник. На десния си хълбок носеше брадва с къса дръжка вместо меч. Той владееше до съвършенство това оръжие.

Капитан Фишър вървеше редом с Хоук, повтарящки неговата крачка и стойка с непринудеността на дълга дружба. Изобел Фишър бе висока, с ръст поне шест фута, а дългата ѝ руса коса се спускаше до кръста в дебела плитка. Тя бе на възраст между двадесет и пет и тридесет години и бе по-скоро привлекателна, отколкото красива. Слабото лице изразяваше суровост, която контрастираше силно с тъмносините ѝ очи и обещаващи устни. Бе облечена, подобно на Хоук, в памучни панталони и риза, и не носеше пелерина. Ризата беше полуразкопчана, за да показва щедрия бюст, а ръкавите, навити нагоре, разкриваха мускулести, набраздени от стари рани ръце. На хълбока си носеше меч, а ръката и почиваше спокойно върху главичката на ефеса му.

Хоук и Фишър бяха партньори, съпрузи и охрана на градското законодателство. Те бяха известни, уважавани и най-вече всяваха страх в целия Хейвън, дори в най-деградиралата част на Нортсайд, в която даже плъховете се движеха по двойки за по-голяма сигурност. Хоук и Фишър бяха най-добрите и всички го знаеха. Те бяха почтени и работеха здраво, една рядка комбинация в Хейвън, но още по-важно — те бяха опасни.

Хоук се огледа наоколо и леко се намръщи. Чандлър Лейн беше пуста, не се виждаше жива душа, а това беше... необично. Следобедът бързо преминаваше във вечер, но въпреки това навън би трябвало да има хора, които да пазаруват и сключват сделки. В деградирания Нортсайд всичко беше за продаване, ако знаеш къде да го потърсиш. Но навсякъде около тях вратите и прозорците бяха пълно затворени въпреки задушаващата жега, а сенките бяха тихи и неподвижни. Също като да наблюдаваш някоя улица под обсада. Хоук се усмихна кисело. Ако информацията му беше вярна, случаят беше точно такъв.

— Тази нощ ще има пълнолуние — прошепна Фишър.

— Това ще изкара лудите навън — кимна Хоук, — въпреки че не разбирам как някой би могъл да има енергията дори да помисли за престъпление в тази жега.

— Ти вероятно осъзнаваш, че това не е нищо повече от гонене на вятъра, нали?

— Моля те Изобел, не започвай отново. Въпросът е, че той се крие точно тук, в края на тази улица. Ние трябва да проверим дали е така.

— Три месеца — възмути се Фишър. — Три месеца работихме върху онзи случай с изнудване на деца да проституират. И когато започнахме да се добираме до нещо, какво стана? Отгоре ни спуснаха заповед да се оттеглим от случая и да отидем да търсим някакъв вампир!

— Да — каза Хоук. — И то само защото нахлухме в „Главата на Наг“. Въпреки това, бих постъпил отново така, ако ми се наложи.

Фишър кимна мрачно.

„Главата на Наг“ бе една долнопробна кръчма на Саут Лейн, точно на границата с бедняшките квартали в Истсайд. Вторият етаж представляваше публичен дом, а се говореше, че там се интересуват от най-вече деца. Парите на ръка, никакви въпроси! Детската проституция бе незаконна в Хейвън от почти седем години, но все още имаше хора с установен интерес от запазването на пазара отворен. Подобно на много други места, „Главата на Наг“ се задържаше в бизнеса посредством даване на рушвети, на когото трябва, но един човек бе допуснал грешка, опитвайки се да купи Хоук и Фишър, така че те бяха посетили заведението.

Бандитът на входа се бе опитал да им препречи пътя. Той бил или нов в града, или не особено умен. Хоук го ръгнал с пръст под гръдената кост. Лицето на бандита силно побледняло и той бавно се наклонил напред почти като че ли покланяйки се на Хоук. Фишър го почакала да се наведе достатъчно и после го ударила в тила. Бандитът се строполил, без да гъкне. Хоук и Фишър го прескочили внимателно, ритнали вратата и нахлули в „Главата на Наг“ с хладно оръжие в ръцете си.

Персоналът и постоянните клиенти им хвърлили един поглед и в претъпканото помещение настъпила тишина. Пушек се виел в задушния въздух, а наблюдаващите очи блестели от страх и потискан гняв. Хоук и Фишър се отправили към стълбището в дъното на слабо осветеното помещение, а хората побързали да се отдръпнат от пътя им. Трима бандити стояли вкупом в подножието му с извадени мечове. Те били едри мускулести мъже с пресметливи очи, които знаели как да използват своето оръжие. Хоук съсякъл двама от тях с брадвата си, а Фишър пронизала третия право в сърцето. Те прескочили бързо телата и започнали с тихи стъпки да се изкачват нагоре по стълбите. Горният етаж бил зловещо тих. Хоук и Фишър се впуснали по тясната площадка, отваряйки вратите по пътя си с ритници, но повечето от обитателите отдавна били изчезнали през аварийния изход още при първия шум, предвещаващ неприятности.

Една от проститутките не бе успяла да избяга. Хоук я открил в предпоследната стая. Тя била облечена в раздрана копринена дреха, твърде голяма за нея, а лицето и било в крещящи цветове. Била завързана към стената с верига през шията, а гърбът ѝ бил почервенял от раните, получени при неотдавнашния бой с камшик. Тя седяла отпусната до стената с лице притиснато към гробото дърво, плачейки тихо и безутешно. Била почти дванадесетгодишна.

Фишър се присъединила към Хоук на прага и гневно изругала при вида на сцената. Веригата била твърде массивна, за да може да се прекъсне, така че Хоук отделил болта от стената с брадвата си. Фишър се опитала да утеши детето, но то било твърде уплашено, за да каже веднага нещо. Момичето било отвлечено от улицата преди две години и доведено в тази стая. Нейните похитители я приковали към стената с верига около шията и оттогава тя никога не напускала помещението. И

Хоук, и Фишър казали на момичето, че вече е свободно, но то не им повярвало.

— Има един мъж, който идва да ме посети — тихо казала тя. — Днес беше тук. Той никога няма да ме пусне. Вие не можете да ме защитите от него. Никой не може! Важна клечка е!

То не знаело името му. Никой никога не му бе казвал името си.

Хоук и Фишър така и не откриха кой е бил мъжа, но трябва да е бил влиятелен. Само два дни по-късно детето бе промушено на улицата. Убиецът изобщо не бе открит. Хоук и Фишър бяха официално отстранени от случая и изпратени заедно с други от охраната да търсят предполагаемия вампир, който тероризираше Нортсайд. Те протестираха пред своите началници и дори заговориха за напускане на Службата по охрана, но нито от едното, нито от другото имаше полза. Заповедта бе спусната някъде високо отгоре и не можеше да се оспорва. Хоук и Фишър свиха рамене и изругаха и накрая се отказаха да се противопоставят. Щеше да има и други случаи. Освен това, изглежда наистина имаше някакъв вампир. Мъже, жени и деца бяха нападани нощно време и понякога телата им биваха откривани без капчица кръв в тях. Имаше дузини свидетели и още толкова заподозрени, но нищо от това не доведе до някакъв резултат. И тогава Хоук и Фишър бяха посетени от един фенерджия, който бе страхотно изплашен и с ужас в гласа си им разказваше за тъмната фигура, която бе забелязал да се катери нагоре по външната стена на къщата в Чандлър Лейн...

— От цялата Служба по охрана на Хейвън този човек намери да избере нас, за да разкаже своята история — измърмори Фишър. — Защо нас?

— Защото ние сме най-добрите — отвърна Хоук. — Така че, очевидно не се страхуваме да се заемем с каквото и да било. Дори с вампир!

— Би трябало да се обявим за вторите най-добри — подсмъръкна Фишър.

— Това не е в природата ми — каза Хоук, без да се поколебае. — Нито в твоята.

Двамата тихо се засмяха. Ниският жизнерадостен звук изглеждаше не на място в тишината. За пръв път Хоук осъзна точно колко тиха и пуста беше улицата. Сякаш се движеха през някое

изоставено от хората село, което още не бе погълнато от гората. Стъпките на двамата произвеждаха единствения звук, който отекваше глухо, отразявайки се от дебелите каменни стени от двете им страни. Внезапно, студени тръпки полазиха по гърба Хоук, въпреки горещината, а челото му изведнъж изстина. Той гневно тръсна глава. Сега не беше време да се остави да го завладеят нервите.

Най-после Хоук и Фишър спряха пред една грохнала двуетажна сграда, почти в края на уличката. Боята се лющеше от затворената входна врата, а каменната зидария беше на дупки и се ронеше. Зад затворените дървени кепенци се криеха два тесни прозореца. Хоук огледа мястото и се замисли. В къщата имаше нещо обезпокояващо, за което съвсем не можеше да намери точни думи. То беше нещо като звук, така тихо, че можеш да го пропуснеш или нещо като слаба миризма, която едва можеш даоловиш. Хоук се намръщи и позволи на ръката си да се отпусне върху брадвата на хълбока му.

„*Вампир..., привидение..., което се завръща...*“

Той никога не бе виждал вампир, нито познаваше някой, който да е виждал. Въобще не беше сигурен, че вярва в такива неща, но също не беше и невярващ в тях. На времето си той си бе имал работа с демони и дяволи, върколаци и русалки, и бе посрещал всичките с хладна стомана в ръка. Светът имаше своите тъмни кътчета и те бяха далеч по-стари от всичко, което човекът някога бе създал. А не можеше да се отрече, че напоследък от Нортсайд изчезваха хора... и специално една личност.

— Е? — рече Фишър.

— Какво, е? — попита Хоук, поглеждайки я раздразнено.

— Ами тук ли ще стоим целия следобед или ще предприемем нещо? Сънцето се спуска дяволски ниско над хоризонта, в случай, че не си забелязал. До час вътре вече ще бъде тъмно. И ако там наистина има някакъв вампир...

— Правилно. Вампирясалите стават от своите ковчези, когато слънцето залезе.

Хоук потрепери отново и леко се усмихна, когато забеляза настърхналата кожа по голите ръце на Фишър. Никой от тях не обръщаше особено внимание на тъмнината или на съществата, които се движеха в нея. Хоук си пое дълбоко въздух, пристъпи към входната врата и силно затропа с юмрук.

— Отворете в името на Службата за охрана! — извика той.

Не последва никакъв отговор. Тишината лежеше върху пустата улица, подобно на задушаващо одеяло, смъкнато надолу от горещината. Хоук избърса стичащата се по лицето му пот с опакото на ръката си и му се прииска да бе взел със себе си манерка с вода. Искаше му се също, по изключение, да следва правилата и да почака идването на подкрепление, но нямаше време за това. Трябваше да се доберат до вампира, докато още спи. Освен това, продължаваше да липсва дъщерята на съветник Траск. Затова откриването на вампира внезапно бе придобило толкова висок приоритет. Докато вампирът се придържаше към по-бедните части на града и ловеше само онези, чиято липса нямаше да се забележи, никой не му обръщаше особено внимание. Но изведенъж той отвлече дъщерята на един съветник от собствената ѝ спалня, пред очите на пищящата ѝ майка... Хоук захапа загрижено долната си устна. Би трябвало тя още да е жива. За вампирите се предполагаше, че са им необходими от два до три дни, за да изпият напълно кръвта на жертвата си, а тя не би могла да стане една от тях, преди да умре и възкръсне отново. Така поне се говореше в легендите за тях.

— Трябваше да прекъснем за кратко пътуването си и да вземем малко чесън — внезапно каза той. — Предполага се, че това е някаква защита, нали?

— Чесън ли? — попита Фишър. — По това време на годината? Знаеш ли колко струва тази стока по пазарите? Тя трябва да прекоси цялата страна, и търговците ѝ искат съответната много по-висока цена.

— Добре де. Това бе само една мисъл. Предполагам, че по същата причина можем да изключим и глога.

— Определено!

— Надявам се, че поне си взела със себе си кол? Фактически би било по-добре, ако си го взела, защото съм дяволски сигурен, че няма да вляза вътре без кол.

— Успокой се, скъпи. Сложила съм го точно тук.

Фишър измъкна един дебел кол от горната част на ботуша си. Той бе по-дълъг от един фут и грубо заострен на върха. Изглеждаше безмилостно ефективен.

— Доколкото разбирам, цялата работа е съвсем проста — каза живо тя. — Аз ще забия кола в сърцето на вампира, а после ти ще му

отсечеш главата. Ще изгорим двете части на тялото по отделно, ще разпръснем пепелта и това е всичко.

— О, разбира се — потвърди Хоук. — Ще постъпим точно така.

Той направи моментна пауза, гледайки затворената врата пред себе си.

— Срещала ли си се някога с Траск или с дъщеря му? — продължи той.

— Видях Траск вчера на брифинга — отвърна Фишър, пъхвайки кола обратно в ботуша си. — Изглеждаше доста съсипан. Ти познаваш ли ги?

— Преди няколко месеца срещнах веднъж дъщеря му. Само за кратко. По това време бях телохранител на съветник Деджордж. Дъщерята на Траск току-що бе навършила шестнадесет години и изглеждаше така... весела и щастлива.

Фишър постави ръка на рамото му.

— Ние ще я върнем обратно Хоук. Ще я върнем обратно.

— Да — съгласи се Хоук. — Разбира се.

Той потропа отново на вратата с юмрук. „Прави го по наръчника...“ Звукът проехтя в тишината и после бързо замря. От къщата нямаше отговор, нито от съседните. Хоук хвърли бърз поглед наляво и надясно по пустата улица. Винаги би могло да има някаква клопка... „Не“. Неговият инстинкт щеше досега да му закреши, ако имаше. След четири години в градската Служба по охрана, той имаше добър инстинкт. Без него не би могъл да издържиш на всичко това.

— Добре — каза той, накрая. — Ние влизаме вътре. Но внимавай за тила си, любима. Ще претърсваме стая по стая, както е по наръчника, и ще си отваряме очите на четири. Нали?

— Да — съгласи се Фишър. — Но ще бъдем в пълна безопасност само докато слънцето е високо. Вампирът не може да напусне своя ковчег, преди да мръкне.

— Да, но може вътре да не бъдем и сами. Очевидно повечето вампири имат за слуга човек, който да бди над тях, докато спят. Един вид „Примамка на Юда“ — защитник, който същевременно помага за примамване на жертвите към своя господар.

— Ти си чел нещо по този въпрос, нали? — поинтересува се Фишър.

— Адски вярно — отвърна Хоук. — Още след първите слухове. Нямах намерение да бъда сварен неподготвен, както бях миналата година при този случай с върколака.

Той опипа дръжката на вратата. Тя рязко поддаде в ръката му и след леко натискане, вратата започна бавно да се отваря. Пантите изскърцаха протестиращо и Хоук неволно подскочи. Той бутна вратата, докато се разтвори широко и се взря в тъмния и пуст коридор. Нищо не се движеше в мрака, а сенките отвръщаха мълчаливо на взора му. Фишър вървеше тихо до Хоук с ръка върху ефеса на меча си.

— Странно, вратата не беше заключена — каза Хоук. — Сякаш бяхме очаквани.

— Нека продължим — спокойно предложи Фишър. — Започва да ме завладява едно твърде лошо предчувствие, относно тази работа.

Те пристъпиха напред в коридора и после затвориха входната врата зад себе си, оставяйки я леко открайната. Не знаеш, кога може да ти се наложи бързо излизане. Хоук и Фишър стояха заедно в мрака и чакаха очите им до свикнат с него. Хоук имаше парче от свещ в джоба си, но не искаше да го използва, докато не му се наложеше. Един внезапен полъх на вятър в лош момент и светлината щеше да угасне, оставяйки го сляп и безпомощен в тъмнината. По-добре бе да остави зрението си да привикне, докато имаше тази възможност. Той чу Фишър да се размърдва неспокойно до него и леко се усмихна. Знаеше как се чувства тя. Да стоят търпеливо и да чакат не беше в тяхната природа. Те винаги се чувстваха по-добре, когато вършеха нещо. Каквото и да е. Хоук се взираше свирепо около себе си. Някой би могъл да се крие в сенките, да ги наблюдава, а те изобщо не биха разбрали, докато не станеше твърде късно. Нещо може би вече се движеше тихомълком към тях с протегнати ръце и оголени кучешки зъби. Той почувства раменете си да се стягат и напрягат и си наложи да диша дълбоко и бавно. Нямаше значение какво се крие там, в мрака. Той имаше своята брадва и Фишър до себе си. Нищо друго нямаше значение. Зениците му бавно привикнаха към тъмнината и очертанията на тесния коридор изплуваха бавно от сенките. Той бе съвсем празен. Хоук малко се отпусна.

— Добре ли си? — прошепна той към Фишър.

— Да. Чувствам се отлично — отвърна тихо тя. — Да вървим.

Коридорът свършващ в някакво изтъкано дървено стълбище, което водеше нагоре към следващия етаж. Две врати, по една от всяка страна, отвеждаха от хола. Хоук изтегли брадвата и я претегли с едната ръка. Голямата ѝ тежест вдъхваше сигурност. После хвърли бърз поглед на Фишър и се усмихна, когато я видя с меча в ръка. Улови погледа ѝ и ѝ посочи с ръка да се заеме с вратата отляво, а той се зае с тази отляво. Тя кимна и с леки тихи стъпки се отправи в указаната посока.

Хоук се слуша внимателно при своята врата, но всичко беше спокойно. След това натисна дръжката, откряхна вратата на един инч навътре, а после я отвори широко с ритник. Той влезе в помещението със скок и хвърли бърз свиреп поглед наоколо с готова за удар брадва. Помещението беше празно. В него нямаше никакви мебели, а всичките стени бяха голи. Тесен лъч светлина се процеждаше през затворените кепенци и разсичаше мрака. Дървената част бе изпъстрена с петна от плесен, а всичко бе покрито с дебел слой прах. Нямаше признания стаята изобщо да е била обитавана. Дъските на пода скърцаха силно под тежестта на Хоук при бавното му движение напред. Въздухът в стаята миришеше силно на прах и гнило дърво, но се чувстваше също и определена слаба миризма от разлагане, сякаш наблизо лежеше заровено нещо отдавна умряло. Хоук подуши въздуха, но не можа да реши, дали миризмата наистина бе налице или просто си я въобразяваше. Той обиколи бързо стаята, като почукваше стените и се вслушваше в ехото, но не откри нито следа от някакъв скрит панел или таен проход. После застана в средата на помещението и огледа около себе си, за да провери, дали не е пропуснал нещо. След това се върна обратно в коридора.

Фишър го очакваше. Той поклати отрицателно глава, а тя сви разочаровано рамене. Хоук леко се усмихна. Вече знаеше, че Фишър не е открила нищо. В противен случай би чул шума от борбата. Тя не бе известна с тактичността си. Хоук тръгна към стълбището и Фишър бързо се присъедини към него.

Изтъканите дървени стъпала скърцаха и пъшкаха под краката им и Хоук се намръщи. Ако тук имаше някой, който да бди над вампира, те би трябвало да са разбрали, че в къщата има и друг човек. Не би могъл да стъпиш, където и да е, без някоя скърцаща дъска да издаде местоположението ти. Той побърза да изкачи останалата част от

стъпалата и да излезе на площадката. На нея се почувства малко по-малко уязвим. Тук имаше повече място за движение, ако се стигнеше до битка.

Подът беше покрит с дебел слой прах и изпражнения на плъхове, а голите дървени стени бяха матови и надраскани. Две врати вдясно от тях отвеждаха от площадката. Тук беше също толкова тъмно, колкото в коридора на партера. Хоук помисли за миг за своята свещ, но после се отказа да я използва. Ако звукът не ги беше издал, светлината със сигурност щеше да го стори. Той отиде до първата врата и внимателно се ослуша. Не се чуваше нищо. Хоук слабо се усмихна. Ако тази къща се окажеше празна, той щеше да се почувства дяволски смешен. Погледна Фишър и й направи жест с ръка да пази гърба му. Тя кимна бързо. Хоук хвана дръжката на вратата и тя се завъртя лесно в ръката му. После я откряхна с леко побутване, пое си дълбоко въздух и я разтвори широко с ритник. Стрелна се напред в помещението с готова за удар брадва, но тук отново нямаше никой. Знаеше, без да се оглежда, че Фишър го гледа многозначително.

— Казах ти, че гоним вятъра, Хоук...

Той не погледна назад. Не би й доставил удоволствието. После хвърли гневен поглед наоколо, възприемайки тъмното помещение. Оскъдна светлина се процеждаше през затворените кепенци, за да му покаже един гардероб вляво от него и едно легло вдясно. До простото легло се мъдреше голям сандък. Хоук го погледна подозрително. Изглежда беше с дължина не по-малко от четири фути и ширина три фути — достатъчно голям, за да побере едно тяло. Той се намръщи. Нуждаеше се от малко светлина, независимо дали това му харесваше или не, за да огледа добре помещението. Погледът му попадна върху стара газена лампа, която лежеше на пода до леглото. Наведе се, взе лампата и леко я разклати. Усети плискането на газта на дъното ѝ. Прехапа устни. Къщата можеше да изглежда изоставена, но неотдавна някой трябва да е бил тук... Хоук извади кремък и огниво и запали лампата. Внезапното жълто пламъче направи стаята да изглежда по-малка и по-малко застрашителна.

Той отиде до сандъка и клекна пред него. По него изглежда нямаше никаква ключалка или болтове. Хоук хвърли бърз поглед на Фишър, която държеше твърдо дървения кол в лявата си ръка. Тя му кимна да пробва капака. Той стисна здраво брадвата си и го отвори със

замах. После изпусна дълбока въздишка на облекчение и двамата с Фишър леко се отпуснаха, когато съзряха купа старо спално бельо, с каквото бе пълен сандъка. Платното бе изпъстрено с твърде гадни наглед петна от плесен и очевидно бе стояло тук много години. Все пак, Хоук го разрови предпазливо, за всеки случай, да не би под него да има нещо скрито. Нямаше нищо. Той грижливо избръска ръце в панталоните си.

Цялата тази мудност му действаше на нервите. Внезапно много силно му се прииска да се разбесне и претърси цялата къща, докато не открие липсващото момиче, но знаеше, че не би могъл да го стори. Първо, ако тук нямаше никой, собствениците щяха да го дадат под съд, и второ, ако имаше вампир, той обезателно щеше да е добре скрит и нищо друго, освен грижливо методично търсене нямаше да помогне. Стая по стая, постепенно, според наръчника. „Следвай процедурите!“, а той и Фишър трябваше, все пак, да излязат живи от тази ситуация.

Хоук отиде до леглото и се отпусна на ръце и колене, за да погледне под него. Един голям космат паяк се стрелна от сенките и той падна назад с вик на уплаха. Паякът бързо изчезна обратно в сенките. Хоук възстанови равновесието си и хвърли злобен поглед на Фишър, която правеше отчаяни усилия да не се разсмее и едва успяваше да се удържи. Хоук изломоти нещо под нос, вдигна лампата от пода и я разлюя пред себе си наляво-надясно. Под леглото нямаше нищо друго, освен прах.

Нито в сандъка, нито под леглото. Така остана само гардероба. Това изглеждаше съвсем очевидно. Хоук се изправи с мъка на крака, оставил лампата върху сандъка и се премести, за да застане пред гардероба.

Този елемент от мебелировката беше с доста големи размери — почти седем фути висок и четири фути широк. „Чудя се, как ли е бил качен по стълбите?“ — разсеяно помисли той. После хвана дръжката на гардеробната врата, направи знак на Фишър да се пригответи и отвори вратата с рязко движение.

Вътре, на касапска кука,висеше една гола млада девойка. Очите й бяха широко отворени и втренчени. Бе мъртва от известно време. Две назъбени прободни рани личаха върху гърлото й, яркочервени на фона на бялата кожа. Стоманеният връх на касапската кука стърчеше от дясното й рамо точно над ключицата. От раната не се стичаше никаква

кръв, което предполагаше, че е била мъртва още преди да бъде окачена на куката. Хоук преглътна трудно и посегна, за да докосне ръката на мъртвото момиче. Плътта беше леденостудена.

— По дяволите! — тихо изруга той. — О, по дяволите!

— Това е тя, нали? — каза Фишър. — Дъщерята на съветник Траск.

— Да — потвърди Хоук. — Тя е.

— Вампирът трябва да е бил жаден. Или, може би, просто лаком.

Съмнявам се дали в тялото ѝ е останала и капка кръв.

— Погледни я — каза Хоук с дрезгав глас. — Шестнадесетгодишна, а оставена да виси в мрака като бут от заклано говедо. Тя бе така хубава, така жива... Не заслужаваше да умре по този начин.

— Спокойно — промълви Фишър. — Успокой се, скъпи. Ние ще заловим негодника, който е сторил това. Нека сега свалим момичето.

— Какво? — Хоук погледна смутено Фишър.

— Трябва да я свалим долу, Хоук. Тя е умряла от вампирско ухапване. Ако я оставим, ще се надигне отново, като една от тях. Можем да ѝ спестим поне това.

— Да. Разбира се. — Хоук кимна бавно.

Те успяха някак си, със задружни усилия, да откачат тялото от куката и да го извадят от гардероба. Двамата поставиха мъртвото момиче на леглото, а Хоук се опита да затвори втренчените очи. Те не искаха да останат затворени и накрая Фишър постави две монети върху тях, които да задържат клепачите спуснати.

— Дори не зная името ѝ — каза Хоук. — Познавам я само като дъщеря на Траск.

Писъкът го завари неподготовен и той едва бе започнал да се обръща, когато голяма тежест се бълсна в него изотзад. Двамата с нападателя се проснаха на пода, а брадвата изхвръкна от ръката му. Хоук го ръгна с лакът в ребрата и се освободи. После се отдалечи лазешком, насочвайки се към брадвата си. Нападателят се наведе към краката му, а Фишър пристъпи напред, за да го промуши с меча си. Мъжът се извърна настрана в последния момент и сграбчи протегнатата ръка на Фишър. Тя изпъшка силно, когато пръстите му се впиха в ръката ѝ, смачквайки мускулите към костта. Мечът падна от изтръпналите ѝ пръсти. Тя впи нокти в ръката му, но не можа да я

помръдне. Той беше силен, невероятно силен и Фишър не можеше да се отскубне.

Нападателят я отхвърли от себе си. Тя се бълсна в далечната стена и се свлече замаяна на пода. Хоук тръгна напред с брадва в ръка и после спря като закован, когато видя кой бе нападателя.

— Траск... — Хоук зина към невзрачния мъж на средна възраст, който стоеше пред него и му се усмихваше. Съветникът беше малко по-висок от среден на ръст и болезнено слаб, но очите му горяха на призрачно бледото лице.

— Тя беше ваша дъщеря, негодник такъв! — изсъска Хоук. — Ваша собствена дъщеря...

— Тя ще живее вечно — отвърна Траск с ужасно спокоен и умерен глас. — Също и аз. Моят господар ми обеща това. Дъщеря ми отначало се боеше. Тя не разбираше. Но ще разбере. Ние никога няма да останеем, да погрознеем и да лежим завинаги в студената земя. Ще бъден силни и могъщи, и всички ще се боят от нас. Всичко, което трябва да направя, е да защитя господаря от глупаци като вас.

Той се стрелна напред, а Хоук го посрещна с брадвата. Хванал я здраво с две ръце, той замахна с всичка сила и широкото метално острие се заби изкусно в ребрата на Траск. Съветникът изпища, колкото от гняв, толкова и от болка и се олюля назад към леглото. Хоук измъкна брадвата от тялото му и се приготви при необходимост да нанесе нов удар. Траск погледна надолу към ребрата си и видя кръвта, която шуртеше от зейналата рана. Той потопи пръсти в нея, вдигна ги към устата си и грижливо ги облиза. Хоук вдигна брадвата, а Траск се устреми към гърлото му. Хоук започна да се бори за въздух, когато кокалестите пръсти на Траск се сключиха около шията му и започнаха да го душат. Той се опита да замахне с брадвата, но не можеше да я използва от толкова близко разстояние. Пусна я и сграбчи китките на Траск, но съветникът беше твърде силен. Погледът на Хоук започна да се замъглява. Той чуваше как кръвта му пулсира в ушите.

Фишър пристъпи към тях отстрани и удари с меча си дясната ръка на Траск. Блестящото острие разсече мускулите и ръката увисна. Хоук събра остатъка от силите си и отблъсна Траск от себе си. Траск замахна към Фишър със здравата си ръка. Тя избегна удара му, като се наведе, и с едно-единствено мушкане с меча го прониза право в сърцето. Траск остана напълно неподвижен, гледайки надолу към

стърчащото от гърдите му блестящо стоманено острие. Фишър го измъкна и Траск рухна на пода, сякаш само меча го поддържаше изправен. Той лежеше на пода по гръб в образуващата се около тялото му локва кръв и се взираше мълчаливо в Хоук и Фишър. И тогава светлината угасна в очите му и дишането му спря.

Хоук се облегна на стената и опира предпазливо травматизираното си гърло. Фишър побутна с ботуш тялото на Траск и, когато той не реагира, коленичи до него и внимателно потърси пулса му. Нямаше такъв. Тя кимна, удовлетворена, и отново се изправи на крака.

— Той е свършил, Хоук. Негодникът е мъртъв.

— Чудесно — рече Хоук и се намръщи, като чу как грубо прозвуча гласа му. Той не би имал нищо против, но го усещаше още по-зле, отколкото го чуваше. — Ти добре ли си, любима?

— Била съм и по-зле. Как мислиш, възможно ли е Траск да е вампирът?

— Не — отвърна Хоук. — Няма неговите зъби. Освен това го видяхме вчера сутринта на брифинга, спомняш ли си?

— Да, правилно. Траск беше просто „Примамка на Юда“. Но аз мисля, че ще е по-добре да го пронижем с кола. Просто, за да сме сигурни.

— Нека първо се погрижим за момичето.

— Разбира се.

Хоук заби кола в сърцето ѝ. Това беше трудна работа. Остави Фишър да забие кола в сърцето на Траск, докато той отряза главата на момичето толкова изкусно, колкото можа. Нямаше никаква кръв, но това направи работата някак си по-неприятна. Отсичането на главата на Траск не беше изобщо никакъв проблем. Когато това бе свършено, Хоук и Фишър напуснаха помещението и тихо затвориха вратата след себе си. Хоук мислеше, че сега въздухът на площадката ще има по-свежа миризма, но не беше така. Той държеше високо газената лампа, която бе донесъл от стаята и изследваше съседната врата на мигащата и светлина.

— Той трябва да е някъде вътре — прошепна Фишър.

Хоук кимна бавно. Той я погледна и после се намръщи, когато видя, че тя държи дървен кол в лявата си ръка.

— Колко от тези неща си донесла?

— Три — спокойно отвърна Фишър. — Два от коловете използвах за Траск и дъщеря му. Ще изпаднем в голяма беда, ако тук има повече от един вампир.

Хоук неволно се усмихна.

— Винаги си притежавала таланта да се изказваш сдържано.

Той открехна вратата, отстъпи крачка назад и после я ритна навътре. Тя отлетя, за да се бълсне в стената от вътрешната страна, а звукът проехтя твърде силно в тишината. Измина дълго време, докато ехото затихне. Хоук пристъпи предпазливо в стаята с брадва в едната ръка и лампа в другата. Вътре нямаше нищо, с изключение на едно тежко метално легло, опряно до далечната стена. Фишър обиколи бавно помещението, почуквайки стените и търсейки скрити панели. Хоук стоеше в средата на стаята и гледаше свирепо наоколо. Той е някъде тук. Той трябва да е някъде тук. Хоук отиде до леглото и погледна под него. Нищо, освен прах и сенки. После се изправи и погледна към Фишър. Тя поклати глава и се огледа неспокойно. Хоук се намръщи и хвърли отново поглед на леглото. После се усмихна бавно, когато му хрумна една идея.

— Изобел, помогни ми да се справя с това.

Те хванаха леглото от двете страни и го отместиха от стената. После Хоук изследва внимателно стенните панели в светлината на своята лампа. Той мрачно се усмихна, когато различи очертанията на един скрит панел. Пъхна острието на брадвата в една от пролуките и бавно я натисна. Дървото силно изскърца и изстена, а после цялата секция в стената се отвори на скрити панти. Зад панела имаше скрито отделение, а в него лежеше огромен ковчег. Хоук почувства, че устата му пресъхва само като го гледа. Ковчегът бе дълъг седем фута и широк три фута. Бе направен от тъмночервено дърво, което той не познаваше. Върху стените и капака бяха гравирани релефни фигури и заклинания. Те също не му бяха познати. Хоук погледна стоящата близо до него Фишър. Лицето ѝ беше много бледо.

— Хайде — каза той. — Нека го измъкнем от там.

Ковчегът беше по-тежък, отколкото изглеждаше. Трябваше да го изтеглят в помещението инч по инч. Ковчегът смърдеше. Миришеше на кръв, смърт и разлагане, и Хоук трябваше да си държи главата обърната настрани в търсене на по-пресен въздух. Накрая той и Фишър

изтеглиха ковчега от скритото отделение в помещението и после отстъпиха назад, за да го огледат.

— Голям е, нали? — прошепна Фишър.

— Да — съгласи се Хоук. — Слушай, ще забиеш кола в него веднага щом вдигна капака. Непосредствено след това ще му отрежа главата. С този няма да поемам никакви рискове.

— Разбрах — каза Фишър. — Вършили сме мръсна работа и в миналото, Хоук, но тази ще е най-мръсната.

— Не забравяй момичето — рече Хоук. — Сега, нека го направим.

Те се наведоха над ковчега, а капакът се отвори със сила и ги отхвърли назад. Вампирът се изправи в седнало положение и им се усмихна, показвайки островърхите си зъби. Ръката на Хоук стисна дръжката на брадвата, докато го заболяха пръстите. Мислеше, че знае как изглежда един вампир, но имаше грешка. Съществото пред него може би никога е било човек, но вече не беше. Приличаше на това, което бе — нещо, което е умряло и е било заровено, а после е станало от гроба си. Лицето му бе хълтнало и сбръчкано, а смъртнобледата му кожа имаше синкав оттенък. Очите му бяха мръсножълти и без зеници или ретина, сякаш очните ябълки бяха изгнили в орбитите си. Няколко кичура дълга бяла коса стърчаха от кокалестия му череп. Ръцете му бяха ужасно тънки, а пръстите му приличаха повече на нокти на граблива птица. Но истинският ужас се състоеше в по-неуловими неща. Черните дрехи на вампира бяха изгнили и се разпадаха. Гробищни лиши и мъх растяха тук и там върху мъртвата кожа. Гърдите му не се движеха, защото повече не му бе нужно да диша. Освен това вонеше на развалено месо, което е било оставено да виси твърде дълго.

Съществото се надигна от своя ковчег с едно-единствено плавно движение и погледна Хоук и Фишър със своите празни жълти очи. Хоук неволно извърна глава и погледът му попадна на затворения с кепенци прозорец. Покрай ръбовете им не проникваше никаква светлина.

— Открихме го твърде късно! Слънцето е залязло...

С елегантно движение вампирът излезе от ковчега. Голите му стъпала стъпваха напълно безшумно върху дървения под.

Фишър сбърчи нос от миризмата.

— Мръсен вонящ негодник. Няма никакво значение дали е легнал или е прав. Нека си свършим работата, Хоук.

Хоук кимна бавно и после скочи напред и, хванал брадвата с две ръце, замахна към шията на вампира. Съществото вдигна едната си тънка ръка, за да блокира удара и брадвата отскочи от нея, вибрирайки, сякаш бе ударила железен прът. Ръцете на Хоук изтръпнаха от сблъсъка и това бе всичко, което можеше да направи, държейки брадвата. Фишър се нахвърли върху вампира с кола, използвайки го като кама. Вампирът избегна с лекота удара и просна Фишър с единствен удар с опакото на ръката си. Тя остана да лежи там, където беше паднала, силно замаяна. Зад слабата конструкция на съществото се криеше нечовешка сила. Фишър се вкопчи отчаяно в дървения кол и слабо се опита да подпъхне краката си под себе си. Вампирът я погледна и внезапно тихо се засмя, издавайки нисък неприятен звук.

Хоук замахна отново с брадвата към него. Вампирът вдигна глава и улови тежкото острие по средата на замаха, изтръгвайки оръжието от ръката на Хоук. Съществото захвърли брадвата настрана и посегна към Хоук със своите кокалести ръце. Хоук се дръпна назад, извън обсега им и се огледа отчаяно около себе си за друго оръжие. Вампирът отново се изсмя и се наведе над Фишър. Той я сграбчи за рамото, а тя силно извика, когато закривените като нокти на хищна птица пръсти се впиха в плътта ѝ. Непрекъснат поток от кръв започна да се стича надолу по ръката ѝ. Тя се опита да се отскубне, но не можа. Вампирът я привличаше бавно, все по-близо към себе си, усмихвайки се широко, за да ѝ покаже своите дълги заострени кучешки зъби. Фишър се опита отново да го прониже с кола. Той сграбчи китката ѝ и силно я стисна. Осезанието изчезна от пръстите ѝ и тя изпусна кола, който се търкулна и изчезна в сенките.

Хоук наблюдаваше безпомощно. Той намери отново брадвата си, но не смееше да атакува вампира. От хладната стомана нямаше полза срещу него. Нуждаеше се от дървен кол... Той неспокойно се огледа и погледът му падна върху ковчега. Един вампир трябва винаги да се връща в своя ковчег преди пукването на зората. Усмихна се свирепо, когато му дойде на ум отговора. Хоук пристъпи напред, вдигна брадвата и я стовари с всичка сила върху страната на ковчега. Масивното дърво се разцепи и разби под удара. После освободи острието и нанесе повторен удар. Страната хълтна навътре и във

въздуха се разлетяха трески. Вампирът отхвърли Фишер настрани и се стрелна напред. Хоук пусна брадвата, грабна най-тежката треска от ковчега и я заби в гърдите на вампира, когато съществото посегна към него.

За момент те останаха един срещу друг, а жълтите очи и ухилената уста бяха само на няколко инча от лицето на Хоук. После вампирът внезапно се сгромоляса на пода като чувал с картофи, издавайки мяукащи звуци на изненада и вкопчил се в стърчащата от гърдите му дебела треска. Хоук се хвърли на пода до вампира, грабна брадвата и използва плоската част на острието, за да набие треската в сърцето на вампира. Съществото изпища и посегна към него със своите костеливи пръсти, но той не му обърна внимание, набивайки треската все по-дълбоко в гърдите на вампира и с всеки удар през очите му изникваше лицето на мъртвото момиче, докато то висеше на касапската кука. След известно време Хоук установи, че вампирът е прекратил борбата и че Фишър е коленичила до него.

— Всичко е наред, Хоук. Той е свършен.

Хоук погледна вампира. Мръсножълтите очи се взираха безжизнено в тавана, а костеливите ръце лежаха неподвижни до страните му. Хоук замахна с брадвата за последен път и я стовари с всичка сила върху шията на съществото. Стоманеното острие отдели напълно главата от трупа и се заби в дървения под отдолу. Вампирът започна да се разпада и след няколко секунди не остана нищо, освен прах. Хоук въздъхна бавно, изтегли брадвата от пода и клекна. Част от напрежението започна да го напуска. Той погледна уморено Фишър, която все още бе коленичила до него.

— Добре ли си, любима?

— Ще живея!

— Е, справихме се с вампира. — Хоук се усмихна слабо. — Не точно съгласно наръчника, но какво от това. Не можеш да изпълниш всички предписания.

Той и Фишър се изправиха с мъка на крака и се облегнаха един на друг за кратко време, докато не се почувстваха достатъчно силни да продължат по пътя си надолу по стълбите. Оставиха Траск и дъщеря му там, където бяха. Изгарянето на телата можеше да почака. Нека веднъж и частта по поддръжката да си заслужи заплатите. Хоук и Фишър преминаха бавно по своя път през пустата къща и излязоха на

Чандлър Лейн. Навън все още беше горещо и влажно, а въздухът вонеше на пушек и танин, но след къщата и онова, което бяха намерили в нея, уличката им се стори доста приятно място.

— Знаеш ли — каза замислено Хоук, — сигурно има и по-лесен начин за изкарване на прехраната.

[1] Северната част на града — Б.пр. ↑

2

ПРИЯТЕЛИ, ВРАГОВЕ И ПОЛИТИЦИ

В къщата на магьосника на име Гонт празненството едва започваше. Къщата беше стара и разположена в една от най-добрите части на града. Празненството се провеждаше в салона — едно удобно, голямо помещение, което заемаше половината от партера. Стените бяха облицовани с високи тънки летви от буково дърво, с изобилие от изработени гравюри и мотиви, а таванът се гордееше с един-единствен стенопис на един от най-известните художници в Хейвън. Но дори без всичко това, салонът на Гонт впечатляваше просто достатъчно със своята безцenna антична мебел. Столовете, масите и бюфетите с елегантна простота се смесваха с бароковите стилове от минали десетилетия. Възхала към вкуса на магьосника беше съвместимото смесване на контрастиращите се стилове.

Урежданите от него празненства бяха прочути в целия Хейвън, с най-високопоставените си личности, превъзходната храна и изобилието от вино. Поканите бяха силно желани сред градската аристокрация, но — рядко приемани. От придобиването на старата къща на ДеФерие преди четири години, магьосникът Гонт се беше изкачил по социалната стълбица със скорост, на която други новодошли можеха само да завиждат. Не че самият Гонт беше някакъв сноб. При неговите подбрани делови контакти, елита в политиката, бизнеса и обществото се смесваше свободно, независимо от професията на хората. Тази вечер обаче празненството беше стриктно лично дело, само за няколко приятели. Съветникът Уилям Блекстоун честваше първата си годишнина в службата.

Блекстоун беше едър масивно сложен мъж на възраст между четиридесет и петдесет години. Винаги спретнат, вежлив и обезоръжаващо безгрижен, Блекстоун беше с усмивка на политик и сърце на фанатик. Той бе реформатор и нямаше никакво време за компромиси. За своята една година, като съветник бе направи повече за прочистването на град Хейвън от останалите съветници взети заедно.

Това го направи много популярен сред по-ниските слоеве на града и му спечели неугасващата вражда на богатите и имашите власт, които си изкарваха прехраната от престъпната страна на Хейвън. За съжаление на онези, които печелеха от нещастието на другите, самият Блекстоун бе доста богат и ни най-малко не бе склонен да влага парите си там, където си изкарваше прехраната. В края на своята първа година в службата, шансът да оцелее и втора година се цитираха приблизително като четири хиляди към едно. Когато чу това, Блекстоун се засмя и заложи хиляда в злато на себе си.

Жена му стоеше до него, докато той говореше оживено с магьосника Гонт относно следващия кръстоносен поход срещу организираната детска проституция. Катрин Блекстоун бе ниска, приятна на вид брюнетка на около двадесет и пет години и малко, по-малко опасна от своя съпруг. На времето си тя е била една от най-фините актриси, които някога са стъпвали на театралните сцени в Хейвън и макар да бе изоставила всичко това след женитбата си с Блекстоун, тя все още притежаваше изкуството да говори, което караше нейните врагове да се изчервяват и грешат. Катрин винаги бе притежавала един дар за язвителни остроумни забележки и деликатно премерено иронизиране. Тя също бе склонна към малко дискретно очерняне на някая обществена личност, когато бе необходимо.

Самият Гонт изглеждаше на около тридесет и пет години, но се смяташе, че е много по-възрастен. Висок, широкоплещест, но елегантно слаб, той винаги бе облечен в магьосническо черно облекло. Тъмните одежди контрастираха силно с неговата бледа орлова физиономия. Гласът му бе плътен и заповеден, а бледосивите очи не пропускаха нищо. Той бръснеше главата си, но си позволяваше тънки мустачки. Бе пристигнал в Хейвън преди четири години, незнайно откъде и незабавно се бе прославил със саморъчното проучване на скандалната област „Дяволска кука“.

„Дяволска кука“ бе една квадратна миля от бедняшки квартали и улички, опиращи се на главните докове — един развидник на бедност и отчаяние. Мъже, жени и деца работеха тежки часове за нищожни възнаграждения, а цените в областта бяха грижливо контролирани така, че да поддържат хората непрекъснато в недоимък. Онези, които протестираха срещу тези условия, биваха открито сплашвани и убивани. Градската охрана предпочиташе да избягва *Куката*,

отколкото да рискува война с управляващите я банди. И тогава магьосник Гонт пристигна в Хейвън. Той отиде в Куката невъоръжен, за да види със собствените си очи какви бяха условията там. Около два часа по-късно излезе отново от областта. Не дълго след това, там бе повикана Градската охрана, за да започне дългата работа по извозване на мъртвите тела. Това бяха мъртви членове на всички банди и никой от тях не бе умрял леко.

Куката организира едно честване, което продължи повече от седмица. Определени бизнесмени се опитаха да изпратят в областта нови хора, които да започнат отново многобройните видове бизнес, но Гонт просто посети всеки човек по отделно и го предупреди, че всеки опит да се възстанови работата в предприятия със зле платени работници, при нехигиенични условия ще бъде приеман от него като лична обида. Веднага на следващия ден условията в тази област започнаха да се подобряват.

Гонт си наля още вино и вкуси от букета.

— Скъпи, не зная как можеш да пиеш това нещо — каза Катрин Блекстоун. — По склона на хълма има няколко отлични лозя, но тяхното грозде не си струва да се изстисква.

— Изобщо не разбирам от вина — спокойно призна Гонт. — Но в тези лозя на Севера винаги има нещо, което ме привлича. Вината им не са особено изтънчени, но тяхната сила не може да се сбърка. Ако това вино бе, макар и малко по-силно, то би изскочило от бутилката и би те удушило. Имаш ли желание да опиташ малко от него, Уилям?

— Може би, малко — отвърна Блекстоун, усмихвайки се. — Надявах се, че ще стане по-хладно, щом слънцето залезе, но дявол да ме вземе ако мога да почувствам разликата. Също като че ли ще има още едно дълго сухо лято.

Той гълтна жадно от виното, което магьосникът му наля и кимна одобрително.

Катрин го потупа леко по рамото.

— Трябва да внимаваш с това нещо. Знаеш, че нямаш глава за вино.

— Сериозен недостатък в живота на един политик — печално кимна Блекстоун. — Все пак това има и своята хубава страна. Поради факта, че прекарах по-голямата част от вечерта с чаша вода в ръка, аз

още съм тук и слушам, докато други хора стават разсеяни и невнимателни.

— Точно така — каза Катрин с melodичен глас. — Понякога се изненадвам, че не обикаляш, водейки си бележки.

— Имам отлична памет — отвърна Блекстоун.

— Когато ти изнася — подразни го Катрин.

— Хайде, хайде — бързо се намеси Гонт. — Без кавги.

— Не ставай глупав, скъпи — успокои го Катрин. — Ние просто се забавляваме.

Тримата тихо се засмяха.

— И така, Уилям, как върви твоят нов законопроект? Свършиха ли най-после дебатите? — попита Гонт.

— Така изглежда — отвърна Блекстоун. — При малко късмет, законопроектът ще стане закон до края на месеца, не по-рано. Хейвън зависи от своите докове за по-голямата част от прехраната си, а все още някой от собствениците ги оставят да изпаднат в ужасно състояние. Щом веднъж моят законопроект стане закон, тези собственици ще бъдат принудени да направят нещо за тяхното обновяване, вместо просто да палят старите сгради заради застраховките.

— Разбира се, Съветът ще им помогне да излязат от положението като ги подпомогне с известни суми за част от работата — добави Катрин. — Просто, за да ги улесни.

— Това е една от по-добрите ти идеи — отбеляза Блекстоун.

— Ще ми е интересно да видя как ще бъде разработена — каза Гонт. — Макар да имам чувството, че това няма да е лесно.

— Нищо никога не е лесно — рече Блекстоун.

— Как върви твоя последен проект, Гонт? — попита Катрин. — Или не ни е позволено да попитаме?

— Няма никаква тайна — сви рамене Гонт. — Боя се, че все още нямам голям успех. Магиите за говорене на истината не се сглобяват лесно. Всички настоящи версии не дават нищо друго, освен буквалната истина. Те не позволяват нюанси, полуистини или избягване на истината. И после, разбира се, съществува субективна истина и обективна истина...

— Пощади ни, скъпи — запротестира Катрин, смеейки се. — Ще помислиш, че вече зная достатъчно, за да се задълбочавам в тайните на

един магьосник. Магията трябва да е единственото нещо на света, което е по-сложно от политиката.

— На тебе очевидно не ти се е случвало да прекараш половин вечер в слушане на някой стар воин, който говори за военна тактика — сухо отбеляза Блекстоун. — Като говорим за военни, семейство Хайтауър не са ли вече тук? Ти каза, че те ще дойдат.

— Ще бъдат тук — отвърна Гонт.

— Чудесно — рече Блекстоун. — Искам да поговоря с лорд Хайтауър. Очаквам да подкрепи моя следващ проект, но не съм го виждал почти месец. Няма да се изненадам, ако се готови да се откаже.

— Не мисля така — каза Гонт. — Ще разбереш, че Родерик е почен човек, когато го опознаеш. Тези стари военни могат да бъдат малко досадни, когато се наложи да преживяват отново всички свои стари битки, но думата им е закон за тях. Щом е казал, че ще те подкрепи, ще го стори. Разчитай на това.

— Не се нуждая толкова много от неговата подкрепа, колкото от парите му — сухо отбеляза Блекстоун. — Знаеш ли, политиците не могат да живеят само от аплодисменти. Кампаниите, които водя са скъпоструващи. Те се нуждаят от непрекъснат поток от злато, за да вървят, но дори моите ресурси не са неограничени. Точно сега златото на Хайтауър би дошло много навреме.

— Наемник! — разпалено възклика Катрин.

В другия край на огромния салон, Греъм Доримънт и магьосницата на име Визидж си пийваха плодов ликъор от сребърните чаши за пунш. Като освежаващо питие, ликъорът беше малко измамен, тъй като бе набледнато твърде много на включените разнообразни силни вина и недостатъчно на плодовете, но за Доримънт се знаеше, че пие всичко при условие, че е достатъчно жаден. А настоящата гореща вълна бе предизвикала у него чувство за голяма жажда.

Греъм Доримънт бе среден на ръст, близо до четиридесетте и с твърде наднормено тегло. Често се усмихваше, а в тъмните му очи имаше някаква безпристрастна топлота. Той беше политически съветник на Блекстоун от почти три години и бе много добър в своята работа. Притежаваше енциклопедични познания за избирателната система на Хейвън и знаеше къде са заровени телата^[1], дори често в буквалния смисъл. Той беше в близки приятелски отношения с по-голямата част от членовете на Съвета и със съвсем малка част от

техния персонал. Знаеше кой би могъл да бъде убеден, кой би могъл да бъде сплашен и кой би могъл да бъде купен. Знаеше кога да говори и кога да упражнява натиск, но най-важното от всичко бе, че той самият нямаше никакъв политически интерес. Бе безразличен към идеологиите. Не даваше пет пари за една или за друга. Помагаше на Блекстоун, просто защото му се възхищаваше. Самият той беше мързелив, аморален и не се интересуваше от нищо извън Хейвън, но се възхищаваше от един човек, който не беше никое от тези неща и въпреки това атакуваше живота с жар, на който Доримънт можеше само да завижда. Макар рядко да признаваше това пред себе си, Доримънт намираше времето, прекарано с Блекстоун по-забавно и повълнуващо от всяко друго време през своя живот.

Той пиеше жадно своя плодов ликъор и се усмихваше победоносно на магьосницата Визидж. Доримънт си въобразяваше, че се харесва на жените и се стремеше към една елегантност, но бе твърде мързелив, за да доведе това до успешен край. Не носеше нищо друго, освен най-фините и най-модерните дрехи, но му липсваше самоосъзнания жар на истинското конте. В основата си той имаше твърде силно чувство за хумор, за да бъде в състояние да приеме модата на сериозно. Единствената истинска суетност беше косата му. Макар да наблизаваше четиридесетте, косата му все още беше черна, като катран, само гдето я нямаше в обичайното количество.

Магьосницата Визидж се усмихна в отговор на усмивката на Доримънт и изискано отпи от питието си. Тя бе в началото на двадесетте си години с буйна къдрава червена коса, коятопадаше свободно до раменете ѝ. Кожата ѝ беше много бледа, а лицето ѝ бе доминирано от поразителните зелени очи. В нея имаше нещо неуловимо диво, подобно на горско животно, което едва неотдавна е било опитомено. Мъжете усещаха дивото в нея и то ги привличаше, но дори най-равнодушният разбираше инстинктивно, че зад постоянната лека усмивка се крият много остри зъби. Визидж бе висока за жена, почти пет фута и девет инча^[2], но болезнено слаба. Тя бе накарала Доримънт да почувства, че иска да я заведе на ресторант и да се погрижи тя да получи поне едно добро ястие, преди да приложи противното си умение да ѝ се хареса. Подобно бащинско чувство на закрила бе ново за Доримънт и той решително го отхвърли на страна.

— Е, скъпа моя — каза живо той, — как е нашия почитан господар? Твоята магия продължава ли още да се грижи за неговата безопасност и здраве?

— Разбира се — отвърна Визидж, свенливо както винаги, с нисък и сериозен глас. — Никаква магия не може да му навреди, докато аз съм с него. А вие, сър, дали с вашите съвети защитавате неговите интереси така добре, както аз защитавам здравето му?

— Опитвам се — усмихна се Доримънт. — Разбира се, един честен човек като Уилям сигурно печели врагове. Той е прекалено открит и честен за свое собствено добро. Ако само от време на време би се съгласил да си затвори очите...

— Не би бил човекът, който е и никой от нас не би имал интерес да му служи. Права ли съм?

— Както винаги, скъпа моя — отвърна Доримънт. — Искаш ли още малко ликъор?

— Благодаря. Мисля, че ще искам. Тук, вътре, е твърде задушно. Вие няма ли да пиете повече?

— Може би по-късно. Боя се, че от тези плодове се дебелее ужасно, а аз трябва да се грижа за линията си.

— Това би било твърде трудно — мило забеляза Визидж. — Тя е достатъчно нарушена.

Доримънт я погледна укорително.

* * *

Хоук и Фишър стояха заедно пред входната врата на Гонт и чакаха някой да отговори на позвъняването им. Къщата на магьосника бе една доста голяма двуетажна сграда с прилежащ двор, разположена близо до източната граница на града. Дворът бе ограден от висока стена, чиято каменна зидария бе почти заровена под дебел килим от бръшлян. Дворът бе превърнат в една голяма обща градина, където странни треви и необикновени цветя растяха в претрупани десени и неуловимо смущаваха окото. Нощният въздух бе силно насытен от богатия аромат на смес от стотина парфюма. Светлината от пълната луна осветяваше ярко единствената чакълеста пътека. Самата къща не беше в определен стил. Тя стоеше чисто и просто там, където бе стояла

стотици години и макар каменната зидария да бе изгубила цвета си от вятъра, дъжда и времето, нейната простота предполагаше една сила, която би я поддържала още много години.

Входната врата бе голяма и массивна и Хоук погледна колебливо шнура на звънеца, питайки се, дали не трябва да го дръпне отново в случай, че първият път не се е задействал. Той подръпна нетърпеливо високата си яка и премести тежестта си от единия крак на другия. Двамата с Фишър носеха официалните униформи в морскосиньо и златисто на Службата по охрана, и бяха наметнали върху тях своите най-хубави черни пелерини. Тежките одежди бяха твърди, неудобни и много топли. Хоук и Фишър бяха протестирали силно, преди да тръгнат, но без никакъв резултат. Служителите от охраната трябваше да имат възможно най-добрая външен вид, когато се смесваха с висшето общество. Неспазването на това изискване би дало лошо отражение върху Службата по охрана. Накрая, Хоук и Фишър бяха отстъпили.

— Остави на мира яката си — каза Фишър. — Няма да я нагласиш по-удобно.

— Мразя официалните дрехи — измърмори Хоук. — Защо трябваше да поемаме това проклето задължение? Мисля, че след ликвидирането на един вампир би трявало да ни се полага поне малка почивка. Но не. Само време за едно заклинание за бързо оздравяване и отново на работа.

Фишър сухо се изсмя.

— Един успех влече след себе си друг — отбеляза тя. — Ние разрешихме случая с вампира, с който всички други се бяха провалили, така че естествено е да ни се възложи следващия най-труден случай — опазването на Блекстоун.

— Единственият истински честен съветник в града. — Хоук печално поклати глава. — Нищо чудно, че толкова много хора желаят смъртта му.

— Срещал ли си го някога? — попита Фишър.

— Веднъж се здрависах с него на един предизборен митинг.

— Гласува ли за него?

— Е, представителите на другата страна раздаваха пари.

— Един честен служител от охраната — засмя се Фишър — се е оставил да бъде купен.

— Ужасно честен — рече Хоук и широко се усмихна. — Взех парите им и въпреки това гласувах за Блекстоун, без да ме е грижа за тях.

— Възхищавам се от смелостта на Блекстоун — каза Фишър, — ако не от неговия здрав разум. Да се противопостави на всичките установени интереси в този град, на човек е необходим истински кураж. Ние бихме могли да направим много повече в нашата работа, ако половината от началниците ни не бяха открито корумпирани.

Хоук изсумтя и отново подръпна яката си.

— Какво знаеш за този магьосник, Гонт? — попита той.

— Не много. Доста е могъщ, каквото са обикновено магьосниците, но не се перчи с това. Обича да урежда тържества, но иначе е затворен в себе си. Не е женен и не тича по жени, нито всъщност по мъже. Никой не знае откъде първоначално е дошъл, но се носи мълвата, че е бил магьосник на краля. После е напуснал двореца, поради неясна причина и се е установил тук, в Хейвън. Спечелил си е име в *Куката*. Спомняш ли си?

— Да — отвърна Хоук. — Бях част от групата, която трябваше да отиде там и разчисти мръсотията. Седмица по-късно ние все още извозвахме телата.

— Точно така — каза Фишър. — Тогава още работех по случая „Натрошени кюлчета“. — Тя погледна замислено Хоук. — Никога преди не си ми говорил за това. Беше ли лошо? Слушала съм разкази...

— Беше лошо — прекъсна я Хоук. — Сред бандите изобщо нямаше оцелели — нито ранени, нито умиращи, само мъртви. Ние още не знаем какво ги беше убило, но не бяха умъртвени много елегантно. Повечето от телата бяха разкъсани на части. Без съмнение, бандите бяха злонамерени. Бяха извършили ужасни неща, но онова, което им се случи беше още по-лошо.

— И това е човекът, на чието празненство ще присъстваме като телохранители! — Фишър направи гримаса. — Страхотно. Просто страхотно.

Тя се прекъсна, когато внезапно входната врата се разтвори широко. Ярка весела светлина изпъльваше коридора зад нея и се разсейваше навън в нощта. Хоук и Фишър замигаха несигурно, докато очите им не привикнаха към силната светлина, и после вежливо се

поклониха на стоящия пред тях мъж. Гонт обгърна с поглед техните пелерини и кимна леко в отговор.

— Телохранителите на Уилям. Влезте. Очаквах ви.

Той отстъпи крачка назад и изчака търпеливо, докато те минат покрай него в коридора. После затвори грижливо вратата и се обърна, за да протегне една тънка ръка с добре направен маникюр. Хоук я раздруса здраво и после заскърца със зъби, когато Гонт едва не му смаза пръстите с едно мощно стискане. Мразеше хората, които постъпват така. Той успя някак си да запази вежливата си усмивка и после скришом раздвижи пръстите си, когато Гонт се обърна към Фишър. Магьосникът взе ръката ѝ и я вдигна до устните си. Хоук леко се намръщи. Не обичаше твърде много и хората, които правят това.

Фишър се усмихна вежливо на магьосника. Той съвсем не бе онова, което тя очакваше да види. След разказа на Хоук, какво бе намерил в *Куката*, тя очакваше някоя... по-впечатляваща личност. Със своите сивки очи и любезна усмивка Гонт просто не отговаряше на нейната представа.

Магьосникът погледна замислено двамата телохранители.

— Капитан Хоук и капитан Фишър — каза той след малко. — Чувал съм за вас.

— Надявам се, само добро — предположи Фишър и Гонт тихо се засмя.

— Вие извършихте отлична работа, като се погрижихте за вампира от Чандлър Лайн. Много впечатляващо!

— Новините се разпространяват бързо в Хейвън — отбеляза Хоук, повдигайки едната вежда.

— Аз имам своите източници — усмихна се Гонт.

— Да — каза Хоук. — Обзалагам се, че е така.

— Последвайте ме, ако обичате — покани ги любезно домакинът. — Блекстоун е вече тук, заедно с някои от другите ми гости.

Той ги поведе по коридора към една тежка дъбова врата отлясно. Отвори я и после отстъпи назад, за да въведе двамата телохранители в салона. Гостите хвърлиха бегъл поглед на Хоук и Фишър, забелязаха черните пелерини и се върнаха отново към своите разговори.

Хоук се огледа небрежно, с цел да почувства мястото. Двата огромни прозореца бяха блокирани от затворени дървени кепенци,

въпреки горещината. Към коридора водеше само една врата. Хоук малко се отпусна. Ако положението станеше критично, нямаше да е твърде трудно да се защитава салона от нападение. При положение, разбира се, че някой бе достатъчно настроен да се самоубива, за да нападне магьосника Гонт в собствения му дом.

Гонт отиде при Блекстоун и му заговори с тих глас. Блекстоун погледна към Хоук и Фишър, извини се на магьосницата Визидж и закрачи обратно с Гонт, за да се срещне с тях. Той се ръкува и с двамата с обичайното бързо и здраво ръкостискане на опитен политик.

— Радвам се, че и двамата сте тук — живо каза той. — Сигурен съм, че ще се чувствам в много по-голяма безопасност, когато сте до мен. Нуждая се от охрана само за няколко дни, докато моят законопроект стане закон. След това опасността ще е отминала.

— Наистина ли? — попита Фишър. — Доколкото чух, вие сте си спечелил повече врагове в Хейвън, отколкото един прокурор в деня на обвинението.

Блекстоун се засмя.

— Е, във всеки случай, поне непосредствената опасност. Ако исках безопасна професия, нямаше да влизам в политиката.

— Ами тогава господин Съветник, какво ще искате от нас? — живо попита Хоук.

— За тази вечер просто се смесете с гостите и се забавлявайте — любезно отвърна Блекстоун. — Тук не съм в опасност, не и в дома на Гонт. Дори моите врагове биха се поколебали да рискуват да си навлекат гнева му.

— Тук си винаги в безопасност, Уилям — спокойно заяви Гонт.

— Тази къща е защитена срещу всякакъв вид неканени гости.

— А сега, моля да ни извините — каза Блекстоун, усмихвайки се бегло на Хоук и Фишър.

— С Гонт имаме да обсъждаме няколко бизнес въпроси. Налейте си пиече и си вземете нещо за ядене.

Политикът и магьосникът се отдалечиха, разговаряйки оживено. Хоук и Фишър се спогледаха.

— Ядене и пиече на корем — каза Фишър.

— В края на краищата, това назначение може да не се окаже чак толкова лошо.

— Да — съгласи се Хоук.

Те си проправиха път до купата с пунш и си наляха от плодовия ликър. Хоук смръщи нос от вкуса, но все пак го изпи. В помещението беше горещо, той бе жаден и освен това пиенето беше бесплатно. Многобройни канапета бяха подредени по интересна схема около купата с пунш, сякаш това щеше да направи храната да изглежда по-апетитна. Дори половината от нея не бе позната на Хоук, но той все пак я опита, за да се покаже благоразположен.

— Не е лоша — каза той неопределено.

— Радвам се, че мислите така — намеси се Катрин Блекстоун. — Гонт се гордее със своите кулинарни умения.

Хоук задъвка и проглътна бързо, за да освободи устата си, докато съпругата на съветника оглеждаше него и Фишър. Тя изглеждаше достатъчно приятелски настроена по някакъв слизходителен начин. Погледът на Катрин се задържа повече върху Хоук, отколкото върху Фишър и на него му се стори, че е забелязал внезапен блясък в очите й. По начина, по който се държеше тя, той почти очакваше от нея да се наведе напред и да го закичи с роза.

— Значи вие сте най-добрите телохранители, които биха могли да се осигурят? — каза накрая Катрин. — Надявам се, че ще бъдете толкова безстрашни, колкото предполага вашата репутация.

— Ще се опитаме — каза Хоук.

Катрин го погледна замислено в лицето.

— Белезите са определено впечатляващи, скъпи. Какво е станало с окото ви?

— Загубих го при една игра на карти.

Катрин го погледна стреснато за миг и после се заля от хихикане. Това я направи да изглежда много по-млада.

— Драги мой, мисля, че сте спечелил по точки. Вземете си от пикантното агнешко. То е наистина съвсем крехко. Мисля, че в него има дори аспержи, въпреки че не мога да си обясня откъде ги е намерил Гонт по това време на годината. Предполагам, че познанието с един магьосник има своите предимства.

Настъпи кратка пауза, докато всички те бяха заети с храната. Фишър внезапно се усмихна, когато захапа парче салам с чесън.

— Бихме могли да използваме малко от това по-рано днес.

— Какво? — попита Катрин. — О, чесънът. Гонт ни разказваше за вампира точно преди да пристигнете. Ужасни създания! Наистина

ли го убихте, като го прободохте в сърцето с дървен кол?

— Накрая — отвърна Хоук.

— Колко жалко за Траск — каза Катрин. — Имам предвид, че не беше кой знае какъв съветник, но си вършеше работата достатъчно добре и поне човек знаеше какво може да очаква от него. А сега мястото му е свободно. Ще трябва да има нов избор, а не искам да мисля кой може да го замени. Знаете ли, по-добре това да е самия дявол.

Хоук и Фишър кимнаха вежливо и не казаха нищо.

Не бяха казали на никого, че Траск е бил вампирската „Примамка на Юда“. Те го представиха само като още една жертва, заедно с дъщеря му. В известен смисъл това бе достатъчно вярно. Без друго неговата вдовица я очакваха трудни времена.

Катрин Блекстоун бърбори известно време, разказвайки весело за това-онова и после отиде да поговори с Греъм Доримънт. Хоук погледна Фишър.

— Е, какво разбра от всичко това? — сухо попита той.

— Мъча се да го проумея — отвърна Фишър. — Катрин Блекстоун, държаща се като празноглава общественичка? Това не е жената, за която съм слушала толкова много.

— Може би ни подлага на някакъв вид тест, с който иска да провери дали сме достатъчно умни, за да разберем преструквите ѝ.

— Предполагам, че би могло да е така — каза несигурно Фишър, мръщейки се.

— Всъщност става въпрос за нещо по-сложно от това — обади се магьосницата Визидж.

Хоук и Фишър се обърнаха бързо, за да я открият изправена до тях. Ръката на Хоук се отпусна върху брадвата. Той не я бе чул да се приближава...

Визидж забеляза движението и леко се усмихна.

— Аз не съм ваш враг, капитан Хоук. Фактически се радвам, че сте тук. Имам някакво предчувствие относно Уилям.

Хоук и Фишър се спогледаха бързо и после отново върнаха погледите си върху стройната червенокоса дама пред тях.

— Някакво предчувствие — бавно каза Хоук. — Вие мислите, че той е в опасност?

— Да. Аз съм Визидж и съм магьосница. Моята работа е да защитавам Уилям от магически заплахи. Тук, в къщата на Гонт, той би трябвало да е в достатъчна безопасност. Никога не съм виждала толкова много защитни магии. Мястото гъмжи от тях. И въпреки това... във въздуха има нещо лошо. То ме беспокои. Дала съм на Уилям никаква допълнителна защита, но все пак...

— Усетила ли сте нещо специално? — спокойно попита Фишър.

— Нищо определено. — Визидж поклати глава. — Някой тук или наблизо, замисля убийство и жертвата е или Уилям, или някой свързан с него. Това е всичко, което мога да разбера.

— Казахте ли на Блекстоун? — попита Хоук.

— Разбира се. Но той не приема заплахата достатъчно сериозно.

— Някой тук или наблизо? — каза Фишър.

— Може би трябва да проверим двора.

— Предложих това на Гонт — каза Визидж.

— Отговорът му беше, че никой не може да влезе в двора или в къщата, без той да знае. — Тя гледаше неотклонно Хоук. — Ако вие не направите нещо, за да му попречите, някой в тази къща ще умре. Тази нощ!

Тя внезапно се обърна и се отдалечи. Хоук и Фишър я проследиха с поглед.

— Страхотно начало на тържеството — отбеляза Хоук.

— Да, наистина — каза Фишър.

— Обърна ли внимание, че тя изобщо не си направи труда да обясни, защо Катрин Блекстоун не действаше типично за ролята си?

— Да, — отвърна Фишър — това е интересно.

Те се погледнаха за момент, свиха рамене и си наляха още от плодовия ликъор.

— Кой, по дяволите, би бил достатъчно отчаян, че да нападне Блекстоун в дома на Гонт? — каза Хоук. — Добре. Гонт не е най-могъщият магьосник, който някога съм срещал, но бих го класирал сред най-добрите десет. Очевидно не бих го зачерканал, без адски добро основание.

— Правилно — съгласи се Фишър. — Ако не друго нашият потенциален убиец трябва да е страшно самонадеян. Или луд, или и двете.

— Или знае нещо, което ние не знаем — добави мрачно Хоук. — Мислиш ли, че трябва да кажем нещо на Блекстоун?

— Още не — каза Фишър. — Какво бихме могли да му кажем, което той вече не знае? Освен това, както каза ти, кой би могъл да се добере до него тук?

— Не съществува място, което да е така добре защитено, че някой достатъчно твърдо решен да не може да намери път към него — твърдо заяви Хоук. — В края на краищата, това може да не е пряка атака. То може да е нещо подгответо предварително.

— Някоя предварително уредена магия или проклятие. — Фишър кимна бавно. — Или може да е отровена храната.

— Или пиенето — добави Хоук.

Те погледнаха празните си чаши.

— Малко вероятно — каза Фишър. — Магьосницата каза, че някой е замислил едно убийство тази нощ, а не няколко. Във всеки случай, Гонт сигурно ще бъде в състояние да открие присъствието на нещо отровно, каквото и да е то. Същото се отнася и за всякакъв вид магии.

— Така мисля и аз — каза Хоук. — Добре, отровата я изключваме, но една пряка атака изглежда още по-невероятна. За да се добере до Блекстоун, един убиец трябва да преодолее всичките защити на Гонт и после да си пробие път с бой през нас. В Лоу Кингдомс има толкова добри убийци, но аз наистина не мисля, че Блекстоун е достатъчно важна личност, за да оправдае тяхното внимание. Не, аз мисля, че най-вероятна трябва да бъде атака с някакъв вид магия.

— Но по думите на магьосницата тази къща е обградена от защитни магии.

— Да. — Хоук поклати възмутено глава. — Никога нищо не е просто, нали? Знаеш ли Изобел, мисля, че поне веднъж бих желал да работя върху някой случай, който е прост и ясен. Просто за разнообразие.

— И така, какво ще правим? — попита Фишър.

— Ще стоим близо до Блекстоун и ще наблюдаваме внимателно всички останали.

— Звучи като отлична идея — каза Доримънт.

Хоук и Фишър го погледнаха хладно, а Доримънт не пропусна начина, по който те поставиха машинално ръце върху оръжията на

хълбоците си и по гърба му полазиха студени тръпки.

Като политически съветник, навремето Доримънт се беше оплел с някои брутални хора, но един поглед към зоркото око на Хоук бе достатъчен, за да го убеди, че всичко, което бе слушал за Хоук и Фишър е истина. Тези хора бяха опасни. Той им се усмихна спокойно с надеждата, че те ще отадат потта по челото му на горещината.

— Позволете ми да ви се представя. Греъм Доримънт, политически съветник на Уилям.

Хоук кимна учтиво.

— Аз съм...

— О, аз зная кои сте вие двамата — побърза да го прекъсне Доримънт. — Всеки в Хейвън е чувал за Хоук и Фишър.

— Най-после, прочути — сухо отбеляза Фишър.

Доримънт тихично се засмя.

— Почтените служители от охраната са такава рядкост, каквато са почтените политици. Ето защо аз специално помолих за вас като телохранители на Уилям.

— Магьосницата смята, че Блекстоун е в опасност — каза Фишър. — Тя мисли, че тази нощ някой ще се опита да го убие.

Доримънт се намръщи.

— Аз не бих взел твърде на сериозно казаното от Визидж, капитан Фишър. Тя е достатъчно добра в своята професия, но вижда заплаха във всяка сянка.

— Но Блекстоун има врагове — настоя Хоук.

— О, разбира се. Кой политик няма. А политиката на Уилям няма точно за цел да го направи популярен сред корпорациите, които правят този град помийна яма, в каквато всъщност се е превърнал. Но ако всичко е направено както трябва, той е в безопасност тук. По-рано днес Гонт ми разказа за някои от неговите защити и аз мога да ви уверя, че никой и нищо не може да проникне в тази къща против желанието на Гонт. Повярвайте ми, Уилям няма абсолютно нищо за какво да се беспокои тази нощ.

— Освен ако някой от неговите гости не се окаже, че е убиец — каза Фишър.

Доримънт я погледна остро.

— Капитан Фишър, всеки един на това тържество е приятел на Уилям и дълги години е бил такъв. Никой от тях не може да спечели

нищо от смъртта му. Единствените хора тук, за които не мога да гарантирам лично, сте вие и капитан Хоук. А вашата репутация подсказва, че не ви е по вкуса дейността на убийците.

— Да, — каза Хоук. — Заплащането е добро, но условията на труд са лоши.

Фишър кимна тържествено. Доримънт премести погледа си от единия към другия и после неохотно се усмихна.

— Капитан Хоук, капитан Фишър, точно сега Уилям е под голямо напрежение. Неговите опоненти правят всичко, на което са способни, за да саботират неговия нов законопроект и няколко пъти е заплашван с убийство. Обикновено анонимни глупости. Помислих, че ако има около себе си вас двамата, през следващите няколко дни, това може би ще го накара да се чувства в малко по-голяма безопасност. Всичко, което трябва да правите, е да стоите плътно до него и да не позволявате на никого да го доближава на повече от една ръка разстояние, освен ако аз не гарантирам за него. Ясно ли е?

— Разбира се — отвърна Хоук. — И преди съм работил като телохранител.

— Чудесно — каза Доримънт. — Знаете ли, че ще трябва да останете през нощта тук заедно с останалите от нас?

— Да — каза Фишър. — Нямахме време да се пригответим за пренощуване, но не се съмнявам, че Гонт ще ни снабди с всичко необходимо.

— Разбира се — каза Доримънт. — Аз ще поговоря с него.

Входният звънец зазвъня и Гонт излезе в коридора, за да отвори. Хоук леко се намръщи.

— Защо един магьосник като Гонт сам отваря на гостите си? Няма ли никаква прислуга?

— Гонт не се доверява на слуги — отвърна Доримънт с усмивка.

— Предполагам, че се бои да не поискат да откраднат тайните му. Професионалният шпионаж е широко разпространен сред магьосниците.

— Тайни — каза Фишър. — Какво знаете за Гонт, сър Доримънт?

— Не много, той е потаен човек. Уилям го познава по-добре от мен. Носят се слухове, че е бил магьосник на краля докато не се скарали. Слуховете не казват за какво може да са спорили. Обикновено

Гонт е тих човек. Мисля, че никога не съм го чувал да надигне гневен глас. От друга страна вие знаете какво направи в *Куката*...

— Да — Фишър се намръщи, а ръката ѝ безцелно погали ефеса на меча. — Не вярвам на магьосници.

— Много хора не вярват — сухо отбеляза Доримънт. — Но Гонт не е никаква заплаха за Уилям. Те са приятели от години.

Той мълкна, когато Гонт се върна отново в салона, съпровождан от висок як мъж на възраст към тридесет години. Той имаше дълга тъмна рошава коса и гъста къдрава брада, така че по-голямата част от лицето му бе скрита от случайни погледи. Той се усмихна непринудено, но усмивката не достигна очите му. Бе облечен по най-последна мода и си носеше дрехите с вкус. Като се вземе предвид, че най-последната мода включваше пътно прилепнали панталони и прилепнал къс кожен жакет с висока яка, това в никакъв случай не беше постижение и лесно би могло да го отхвърли като конте, ако не беше висящия на левия му хълбок меч в износена ножница. Блекстоун и съпругата му отидоха да приветстват новодошлия.

— Ето сега един човек, на който можете да не се доверявате — тихо каза Доримънт — Едуард Боуман, дясната ръка на Уилям. Един брилянтен политик с първокласен ум. Наблюдавайте го. Той е доносник.

Хоук се намръщи и реши да попита още нещо, но Доримънт вече се отдалечаваше отправяйки се обратно към магьосницата Визидж. Хоук погледна отново към Боуман. Гонт и Блекстоун бяха потънали в разговора си, оставяйки Катрин да бъбри с Боуман. Хоук присви очи. Не би могъл да отбележи нищо специфично, но в начина, по който разговаряха, имаше нещо... Те се държаха прекалено приятелски един с друг. Усмихваха се твърде много, съсредоточаването им беше твърде интензивно, а взаимните докосвания вежливи, но прекалено чести.

— Да — каза Фишър. — Те определено се радват, че се виждат, нали?

— Вероятно са твърде добри приятели — предположи Хоук.

— Разбира се, разбира се.

Звънецът на входа отново прозвуча и Гонт изчезна в коридора. Блекстоун отиде да се присъедини към Боуман и Катрин. Хоук наблюдаваше внимателно, но не можа да забележи някакви очевидни признания на напрежение между тях. Всичките се усмихваха малко

прекалено весело и твърде често, но те бяха политици. Хоук въздъхна и отмести погледа си.

— Предполагам, че звънецът означава още гости — уморено каза той. — Това е всичко, от което се нуждаем — още подозрителни лица за наблюдение.

— Твърде много се беспокоиш — укори го Фишър и си наля още от плодовия ликър. — Слушай, всичко което се иска от нас е да запазим человека жив през следващите няколко дни, докато неговият законопроект стане закон. След това напрежението ще намалее и той повече няма да има нужда от нас. Със сигурност можем да го предпазим от неприятности три дни.

Хоук не беше убеден.

— Не обичам да подхождам неподготвен към един случай. — Той сви рамене. — Не знаем достатъчно за онова, което става тук, а то със сигурност се отнася и за хората, които са замесени. Катрин Блекстоун се държи необичайно. Визидж знае защо, но не иска да ни каже. В замяна ни казва, че съветник Блекстоун е в опасност в една от най-добре защитените къщи в града. Политическият съветник на Блекстоун ни предупреждава за дясната ръка на последния, който се оказва в близки приятелски отношения с неговата съпруга. Усещам нещо лошо в тази работа Изобел.

— Ти винаги имаш лоши усещания.

— И обикновено се оказвам прав.

Фишър тихичко се засмя.

— Имахме един дълъг труден ден, скъпи — каза тя с любов. — Просто говори умората, това е всичко. Блекстоун е в пълна безопасност тук. Ние сме просто декорация. Хайде, пийни едно питие и малко се отпусни. Окей?

— Окей. — Хоук се усмихна нежно на Фишър. — Ти винаги си била разумната. Какво бих правил без теб, любима?

— Не мога да си представя — отвърна Фишър, усмихвайки се. — Сега се отпусни, всичко ще бъде наред.

Гонт се върна в салона и сърцето на Хоук се сви. Познаваше твърде добре двойката на средна възраст в компанията на магьосника. Лорд и лейди Хайтауър бяха видна част от висшето общество в Хейвън. Движеха се във всички консервативни кръгове и имаха силни връзки. В действителност те бяха част от елита, богати и влиятелни

личности, които контролираха Хейвън. Бяха също..., изненадващо, двама от най-силните поддръжници на Блекстоун.

Лорд Родерик Хайтауър беше набит, среден на ръст мъж, малко над петдесетте. Късо подстриганата му коса бе стоманеносива, а пронизващите тъмни очи се взираха упорито от грубото загоряло лице. Само допреди няколко години той беше главнокомандващ на армията на Лоу Кингдомс и легенда за своето време. По време на битка винаги бе начало на своите хора, а при отстъпление винаги последен. По владеене на стратегията бе най-добър от всички и притежаваше кураж и твърдостта на стомана. Воин на воините. Все още бе с массивна мускулатура, но вече бяха започнали да се проявяват признания на отслабването ѝ. Движенията му все повече се забавяха, а при дъждовно време го тормозеха стари рани. Бе предпочел да се оттегли от армията, отколкото да приеме, предложената му работа на бюро и незабавно бе започнал да търси някое ново предизвикателство, с което да си упътнява времето. Накрая се бе спрял на политиката и бе предприел кампанията за прочистване на Хейвън със същата твърда решителност и удоволствие, които бе показвал през дните си в армията.

Хоук го познаваше от преди около година. В по-долната Северна част имаше серия от върколашки убийства, а Хоук бе един от членовете на охраната занимаващи се с разследването. Случаят беше сложен и заплетен. Накрая Хоук бе идентифицирал променящият формата си и го беше унищожил, но не и преди да бъдат убити още трима души. Един от тях беше единственият син на Хайтауър. Началниците на Хоук бяха застанали на негова страна, но Хайтауър продължаваше да го обвинява за смъртта на своя син.

„Страхотно, — помисли си Хоук. — Още усложнения. Точно от каквото се нуждаех!“

Той хвърли любопитен поглед на съпругата на Хайтауър. Добре запазена, в началото на четиридесетте си години, тя се носеше по последната мода с финес и достойнство. Роклята ѝ бе дълга и се диплеше красиво, въпреки топлото и влажно време и бе осеяна с полуусъпоценни камъни. Тя си вееше непрекъснато с едно сложно оцветено книжно ветрило, но иначе изглеждаше незасегната от горещината. Имаше дълга грива от чисто бяла коса и парадираше с нея. Лицето ѝ беше с яка костна структура и тя изглеждаше, все още,

учудващо добре, въпреки годините си. Накратко, имаше великолепен външен вид и знаеше това. Държеше покровителствено ръката на съпруга си и оглеждаше салона на Гонт с такава самоувереност, сякаш смяташе, че влиза в такова помещение най-вече от чисто любопитство.

Хоук почувства едно почти непреодолимо желание да се промъкне зад нея и да я ритне по турнира на роклята.

Фишър се наклони близо към Хоук.

— Хайтауър... — прошепна тя. — Не беше ли той онзи, който...

— Да — отвърна Хоук.

— Може би вече е забравил.

— Съмнявам се.

Хайтауър погледна към другия край на помещението, видя Хоук и Фишър и леко се стегна. Каза нещо тихо на жена си, която погледна двамата служители от Службата по охрана сякаш току-що бяха изпълзели изпод някаква скала. Тя пусна неохотно ръката на съпруга си и отиде да поздрави Блекстоун. Лорд Хайтауър хвърли един дълъг свиреп поглед на Хоук и после бавно прекоси помещението по дълбината му, за да застане срещу него. Хоук и Фишър се поклониха вежливо. Хайтауър не отвърна на поздрава им. Той почака Хоук да се изправи и после започна да го изучава с хладен поглед.

— Така значи. Вие сте телохранители на Уилям.

— Точно така Милорд.

— Трябваше да ви изхвърля от Службата по охрана, когато имах тази възможност.

— Опитвахте се достатъчно усърдно, милорд — отвърна спокойно Хоук. — За щастие, моите шефове знаеха истината. Смъртта на вашия син бе трагичен нещастен случай.

— Той щеше да бъде още жив, ако си бяхте свършили работата както трябва!

— Може би. Направих всичко, на което съм способен Милорд.

Хайтауър се намуси и погледна презрително Фишър.

— Това е твоята жена, нали?

— Това е моята партньорка и съпруга, капитан Фишър — уточни Хоук.

— А ако още веднъж повишите тон на моя съпруг, незабавно ще ви просна по гъз!

Хайтауър почервена от гняв и започна да пелтечи някакъв отговор, но гласът му секна, когато я погледна в очите и разбра, че не се шегува. Хайтауър имаше опита от целия си живот с бойци и знаеше без сянка съмнение, че Фишър би го убила ако помислеше, че той е заплаха за съпруга ѝ. Спомни си някои от нещата, които бе слушал за Хоук и Фишър и изведенъж те въобще не му се сториха невъзможни. Той се намуси отново, обърна гръб на двамата телохранители и се върна при съпругата си с максимално чувство за лично достойнство.

— Добър начин да печелиш приятели и влиятелни хора — каза Хоук.

— Да го вземат мътните — изруга Фишър. — Всеки, който иска да влезе в разпра с теб, трябва първо да мине през мен.

Хоук ѝ се усмихна нежно.

— Знаех си, че вероятно има някаква причина, за да се събера с теб. — Усмивката му изчезна. — Харесвах сина на Хайтауър. Той бе от скоро в Службата по охрана, но имаше добри намерения и толкова много се стараеше. Беше просто на погрешното място в погрешното време и затова умря.

— Какъв беше този случай с върколака? — попита Фишър. — За него също не си ми разказвал особено много.

— Няма много нещо за разказане. Случаят започна лошо, и бързо се влошаваше още повече. Нямаше много за какво да се хванем, а онова което мислеме, че знаем за върколаците се оказа невярно в поголямата си част. Според легендата, човешката форма на върколака е изключително окосмена, има два пръста с еднаква дължина и пентаграм на дланта си. Всичко това са глупости. Също според легендата, човекът приема своята вълча форма при пълнолуние и се връща отново към човешката, когато луната залезе. При нашия случай човекът можеше да се превръща от едната форма в другата и обратно по желание, през времето, когато грее пълната луна. Това правеше разкриването му твърде трудно. Накрая го заловихме. Обикновен на вид човек. Можеш да минеш покрай него на улицата и въобще да не го забележиш. Убих го със сребърен меч. Той лежеше на земята с изтичаща от него кръв и плачеше, сякаш не можеше да разбере защо му се случваха всички тези неща. Той не искал да убива никого. Върколашкото проклятие го карало да върши това. Не искаше да умира и накрая плачеше като малко дете, че е наказан, без да знае за какво.

Фишър го прегърна с една ръка.

— Колко трогателно — рече един развеселен глас.

Хоук и Фишър се огледаха и видяха Едуард Боуман, който стоеше вдясно от тях и се усмихваше саркастично. Фишър побърза да се отдели от Хоук. Боуман протегна ръка и Хоук се ръкува уморено. Подобно на Блекстоун, Боуман се здрависваше с бързото и безлично ръкостискане на един политик. Ръкува се също и с Фишър.

— Забавлявате ли се на тържеството? — попита той, усмихвайки се безпристрастно на Хоук и Фишър.

— То има своите превратности — отвърна сухо Хоук.

— Ах, да — рече Боуман. — Видях ви с Хайтауър. Нещастната случка с неговия син. По-добре ще е да стоите на страна от него, капитан Хоук. Лорд Родерик е добре познат със своята способност да има зъб на някого.

— Каква е връзката му с Блекстоун? — попита Фишър. — Мислех, че човек като него, стар армеец и член на висшето общество, би бил по-скоро консервативен по природа, отколкото реформатор.

Боуман се усмихна многозначително.

— Обикновено бихте била права, но по този повод има какво да се разкаже. Допреди няколко години лорд Родерик бе ревностен поддръжник на статуквото. Смяташе, че една промяна би довела само до нещо по-лошо и че онези, които наистина лобират за реформи не са нищо друго, освен бунтари и предатели. Тогава кралят призова лорд Хайтауър в съда и му каза, че Съветът е решил, че вече е твърде стар, за да ръководи армията и че трябва да отстъпи мястото си на някой по-млад човек. Според моите шпиони в съда, Хайтауър просто стоял там и гледал краля, сякаш не можел да повярва на ушите си. Той очевидно не мислел, че задължителното оттегляне от активна дейност на петдесет ще бъде приложено за толкова важна личност като него. Кралят бил много учтив и дори му предложил поста на негов личен военен съветник, но Хайтауър не приел. Щом не можел да бъде действащ воин, той предпочел да си подаде оставката. Не мисля, че той наистина вярвал, че те ще стигнат толкова далеч, докато не го сторили. След това изобщо не беше същият. След тридесет години от живота си посветени на армията, той дори не получи пенсия, поради оттеглянето си. Не се и нуждаеше разбира се от нея, но в общи линии това бе главното от тази история. Той се върна тук към своя дом и

семейство, но изглежда не можеше да се успокои. Опита се да предложи своите знания и опит на Съвета, но оттам не проявиха интерес. Мисля, че първоначално се присъедини към Блекстоун просто напук на тях. Казах ви, за неговия нрав. После откри за себе си **Реформата** и оттогава е непоносим. Няма по-голям фанатик за една кауза от него. Все пак, не може да се отрече, че ни беше много полезен. Името му отвори доста врати в Хейвън.

— Така би трябало — каза Хоук. — Неговата фамилия притежава доста тълсто парче от града. А фамилията на жена му е една от най-старите в Хейвън. — Той погледна замислено Боуман. — А вие как се включихте към Блекстоун?

— Харесвам стила му — сви рамене Боуман. — Той бе един от малкото политици, с които съм се срещал, които изглежда наистина се интересуваха от това да направят нещо за подобряване на живота на хората, обитаващи тази гадна дупка в един град. Бил съм в политиката през целия си живот. Моят баща беше съветник, чак до смъртта си, а аз не се стремях истински към никъде другаде. В политиката не е достатъчно да имаш оствър ум и добри намерения. Трябва да имаш също и добра репутация. Никога не съм притежавал таланта да бъда популярен, но Уилям го притежава. Знаех, че той ще преуспее още при първата ни среща, но по онова време нямаше никакъв опит. Пропускаше възможности, защото дори не знаеше, че съществуват. И така, ние решихме да работим заедно. Аз осигурих опита, а той стила. Не се получи твърде лошо. Разбирахме се добре и нещата потръгнаха.

— И той получи цялата сила и цялото доверие — каза Фишър.

— Не съм амбициозен — призна Боуман. — А в живота има и други неща, освен доверието.

— Наистина има — каза Катрин Блекстоун.

Тя се приближи, за да застане до Боуман, а Хоук и Фишър не пропуснаха начина, по който те стояха един до друг.

— Кажете ми капитан Хоук, — попита Катрин отпивайки изискано от питието си, — откъде сте дошли първоначално вие и съпругата ви? Боя се, че не мога да разбера по акцента ви.

— От Севера сме — отвърна неопределено Хоук. — Горе, около Хилсдаун.

— Хилсдаун — повтори замислено Катрин. — Това е монархия, нали?

— Повече или по-малко — отвърна Фишър.

— Лоу Кингдомс сигурно ви изглежда твърде странен — намеси се Боуман. — Мисля, че демокрацията още не си е пробила път на север.

— Още не — потвърди Хоук. — Светът е огромен, а промяната пътува бавно. Когато открих, че Лоу Кингдомс на практика се управлява от избираем съвет, контролиран от конституционен монарх с ограничена власт, стори ми се сякаш целия мой свят се е обърнал с главата надолу. Как човек може да бъде крал, ако не управлява? А представата, че всеки мъж и всяка жена трябва да изказват мнението си как страната трябва да се управлява е просто зашеметяваща. Няма съмнение, че системата има своите недостатъци, повечето от тях съм видял тук в Хейвън, но тя има също и своя чар.

— Тя е пътят към бъдещето — каза Боуман.

— Може би сте почти прав — допусна Хоук.

Звънецът на входната врата зазвъня и Гонт отиде да отвори. Боуман и Катрин побъбриха още известно време, но не за нещо специално и после се отдалечиха, за да разговарят тихично помежду си. Фишър погледна замислено след тях.

— Нямам доверие на Боуман. Твърде много се усмихва.

— Това му е работата — сви рамене Хоук. — Той е политик, забрави ли? Но забеляза ли как светващо лицето на Катрин всеки път, когато Боуман я погледнеше?

— Да — отвърна Фишър, усмихвайки се. — Нещо определено става там.

— Интригант — заключи Хоук.

— Нищо подобно — възрази Фишър. — Той е просто романтик. Това е всичко.

Гонт се върна в салона с висок мускулест мъж на възраст към петдесет години. Хоук хвърли един поглед на новодошлия и почти си разсипа питието. Стоящият до Гонт беше Адам Столкър, възможно най-прочутият герой, който някога се е появявал в Лоу Кингдомс. На младини бе побеждавал всички чудовища, които могат да ви дойдат на ум, и някои други. Без чужда помощ бе съборил злия барон Кейд от неговата планинска крепост и бе освободил стотици затворници от мръсните подземия на замъка му. Той бе довереника на кралете и защитника на потиснатите. Бе служил в дузина армии за една или

друга кауза, оказвайки помощ на тези, които имаха нужда от нея. Героичните му подвизи бяха известни по целия свят и бяха обект на безброй песни и разкази. Адам Столкър — убиец на демони и герой.

Той стърчеше с глава и рамене над всички останали в помещението и бе почти два пъти по-едър от всички тях. Дългата до раменете му черна коса бе започнала вече леко да посребрява, но той все още имаше внушителна и мощна фигура. Дрехите му бяха обикновени, но елегантно скроени. Оглеждаше помещението, както войник оглежда бойно поле, кимайки на познатите лица. Накрая студените му сини очи се спряха на Хоук и Фишър. Приближи се до тях с бърза крачка, стисна здраво ръката на Хоук в своята и го тупна по гърба. Хоук се олюля от удара.

— Чух за вашия спор с вампира от Чандлър Лейн — каза грубовато Столкър. — Свършихте добра работа, капитан Хоук. Дяволски добра работа.

— Благодаря — отвърна Хоук, леко задъхан. — Помогна ми моят партньор.

— Разбира се. — Столкър кимна на Фишър. — Добре свършена работа, драга моя.

После погледна отново Хоук.

— Чувал съм добри неща за вас, Хоук. Този град има много за какво да ви благодари.

— Да — потвърди Фишър. — Ние мислим да поискаме повишение на заплатите.

— Благодаря сър Вайн — каза бързо Хоук.

— Правим най-доброто, на което сме способни, но съм сигурен, че ни предстои да извървим дълъг път, докато станем прочути като Адам Столкър.

Столкър се усмихна и махна презиртелно с ръка.

— Певците преувеличават. Разбирам, че вие сте тук като телохранители на Уилям. Не би трябвало да имате никакви неприятности, особено когато аз и Гонт се грижим за него. Разбира се аз винаги приемам подкрепа. По-късно ще поговорим пак. Искам да чуя всички подробности относно убиването на онзи вампир. Веднъж в района на Брокън Крег, се натъкнах на цяло леговище от тези създания. Гадна работа!

Той кимна отривисто и се отдалечи, за да разговаря с Уилям. Хоук и Фишър проследиха с поглед отдалечаването му.

— Огромен е, нали? — каза Хоук.

— Трябва да е висок близо седем фута — съгласи се Фишър. — А видя ли големината на тези мускули?

— Да. — Хоук я погледна внимателно. — Беше малко рязка с него. Не съм ли прав?

— Той беше малко рязък с мен. Очевидно е от онези мъже, които смятат, че жените трябва да си стоят у дома, докато мъжете правят всичко възможно, за да станат герои. Срещал ли си го някога преди, Хоук?

— Не. Все пак съм слушал много от песните. Ако може да се вярва само на половината от тях, той е забележителен човек. Не съм сигурен, че вярвам на някои от разказите, но вече го срещнах... Не зная. Определено прави впечатление.

— Точно така. — Фишър отпи замислено от питието си. — Много опасен човек, ако му се изпречиш на пътя.

Хоук я погледна внимателно.

— О, хайде, хайде. Столкър като убиец? Това е смешно. Поради каква причина един велик герой като Столкър би могъл да се занимава с някой дребен политик като Блекстоун? Говорим за човек, който на младини е свалял крале.

— Не зная. — Фишър сви рамене. — Той просто ми прави впечатление на прекалено добър, за да е истина, това е всичко.

— Ти просто завиждаш, че поздрави мен, а не теб.

— Може би. — Фишър се засмя и изпразни чашата си.

— Колко такива си имала? — попита внезапно Хоук.

— Двама или трима. Жадна съм.

— Тогава помоли за чаша вода. Сега не е време да ти омекват краката. На Хайтауър просто би му харесало да намери някаква причина да ни злепостави.

— Човек, който разваля удоволствието на другите.

Фишър оставил празната чаша и се огледа. Тържеството изглежда се беше оживило. Бърборенето на висок глас изпълваше салона заедно с определено количество самодоволен смях. Всеки държеше в ръка чаша вино, а първите няколко бутилки вече бяха празни.

Хоук отиде да поговори с Блекстоун относно уреждането на охраната, а Фишър бе оставена сама. Тя се огледа без определен интерес. Обществените събирания много не я привличаха. Интимни вицове, злобни клюки и сладки вина не можеха в никакъв случай да заместят добра храна и ел^[3] в компанията на приятели. Не че я привличаше и този вид събиране.

„Мисля, че по същество съм антисоциална“ — помисли саркастично Фишър. Тя сви рамене и се усмихна. После застана малко по-изправена, когато Едуард Боуман се приближи към нея. Тя направи вежлив поклон, а той й кимна отривисто в отговор.

— Капитан Фишър. Съвсем сама?

— За момента.

— Това вече е неприемливо. Една привлекателна жена като вас никога не трябва да остава без компания.

Фишър се учуди мислено. Лицето й бе по-скоро правещо впечатление, отколкото красиво и тя го знаеше. „Той преследва някаква цел...“

— Не обичам компаниите много — отвърна предпазливо тя.

— Аз също не съм привърженик на шумните събирания — отвърна Боуман, усмихвайки се мило. — Защо да не отидем на някое по-изолирано място, само ние двамата?

— Не мисля, че това ще се хареса на Гонт. Ние сме негови гости. И, в края на краищата, аз съм тук по служба.

— Гонт няма да каже нищо. — Боуман се наведе по-близо, а гласът му се сниши до шепот. — Никой няма да каже каквото и да било. Аз съм важна личност, драга моя.

Фишър го погледна право в очите.

— Не мислите ли, че си губите времето? — попита тя.

— Жivotът е кратък. — Боуман сви рамене. — Защо продължаваме да говорим? Има много други по-приятни неща, които бихме могли да правим.

— Не мисля така — отвърна спокойно Фишър.

— Какво? — Боуман я погледна хитро. — Мисля, че не разбираш, драга моя. Никой не ми отказва. Никой!

— Искате ли да се обзаложим? — Фишър се усмихна хладно.

Боуман се навъси и цялата любезност изчезна от лицето му, сякаш никога не е била там.

— Вие се забравяте, капитане. Аз имам приятели сред вашите началници. Всичко, което трябва да направя е да кажа една дума в подходящия отдел...

— Наистина ли бихте направил това?

— Повярвайте, капитане. Мога да ви проваля кариерата, да накарам да ви хвърлят в затвора... Бихте се изненадала от онова, което би могло да ви се случи. Освен ако, разбира се...

Той посегна с ръка към нея и после изведнъж спря и погледна надолу. В лявата си ръка Фишър държеше кама, чийто връх притискаше стомаха му. Боуман остана напълно неподвижен.

— Ако ме заплашите още веднъж — каза спокойно Фишър, — ще ви ръгна така, че ще носите белега до края на дните си. И бъдете благодарен, че съпругът ми не е забелязал нищо. Той ще ви убие на място и да вървят по дяволите последствията. Сега се махайте и стойте настрани. Разбрано?

Боуман кимна рязко, а Фишър скри камата. Той се обърна и се отдалечи. Фишър се облегна назад на масата за закуски и поклати възмутено глава.

— Мисля, че предпочитам тържеството, когато то бе скучно...

* * *

Гонт стоеше сам до вратата и внимателно следеше времето. Скоро трябваше да бъде готово първото ястие, а той не искаше да бъде препечено. Първото ястие предизвиква охотата за ядене. Той огледа гостите си и после трепна леко, когато видя, че Столкър си проправя решително път към него. Гонт въздъхна и вежливо му се поклони. В отговор, гигантския воин кимна енергично.

— Бих желал да разменя няколко думи с вас сър Магьосник.

— Разбира се, Адам. Какво мога да направя за вас?

— Продайте ми тази къща.

Гонт поклати решително глава.

— Адам, казвал съм ви и преди. Не възнамерявам да я продавам. Тази къща ме устройва много добре, а аз изразходвах много време да обграждам, както нея така и двора с мои собствени магически защити. Едно преместване сега би било не само скъпо, но и много неудобно. То

също би означавало шест месеца усилена работа по премахване на тези магии, преди някой друг да може да живее тук.

— Парите няма да бъдат проблем — каза Столкър. — Вече съм богат човек. Можете да назовете своята цена, магьоснико.

— Не става дума за пари, Адам. Тази къща ме устройва. Напълно съм щастлив тук и не искам да се mestя. Мразя да съм груб на тази тема, но наистина няма никакъв смисъл да продължавате да ме тормозите с тази продажба. Вашето злато не ме изкушава ни най-малко. Вече имам всичко, от което се нуждая. Не разбирам защо тази къща е толкова важна за вас, Адам. Пръснати из града има и други, точно като нея. Защо сте толкова завладян от моята?

— Лични причини — отсече Столкър. — Надявам се да съм първия, на когото ще я предложите ако се случи да си промените намерението.

— Разбира се, Адам. Сега, когато сте тук, аз бих желал да поговорим.

— Да?

— Какво се е случило между вас и Уилям. Карагли ли сте се?

— Не. — Столкър наблюдаваше неотклонно Гонт. — Защо питате?

— О, хайде, Адам. Не съм сляп. Мисля, че в последните няколко седмици не сте разменили дори две думи. Помислих си, че вероятно сте имал някакво спречкане с него или нещо подобно.

— На практика, не. — Столкър поклати глава. — Аз съм тук, нали? Касае се просто за разлика в мненията относно това какъв трябва да бъде нашия следващ проект. Това ще се уреди от само себе си. А сега, ако ме извините...

Той кимна сдържано на Гонт и се отдалечи. Магьосникът го проследи с поглед, запазвайки грижливо безстрастно изражение на лицето си. Нещо не беше наред. Можеше да го почувства. Може би Столкър бе говорил достатъчно спокойно, но определено беше напрегнат. Все пак, не беше вероятно да причини някакви неприятности. Не и тук, не и на тържеството на Уилям. Гонт се намръщи. Все едно, може би щеше да е по-добре да поговори с Боуман, да разбере дали той знае нещо. Ако нещо се случеше и разтревожеше Столкър, това би го направило опасен враг.

* * *

Лорд е лейди Хайтауър стояха един до друг, малко по-настрана от останалите гости. Лорд Родерик гледаше към съbralите се хора с неясен и отвлечен поглед. Лейди Елейн докосна нежно ръката му.

— Виждаш ми се бледен, скъпи. Добре ли си?

— Чувствам се отлично. Наистина.

— Видът ти говори друго.

— От горещината е. Това е всичко. Мразя да бъда затворен в града през лятото. Проклетото място е като пещ и в него няма дори следа от пресен въздух. Ще се оправя, Елейн. Не се тревожи.

— Видях те да говориш с хората от Службата за охрана. — Лейди Елейн се поколеба. — Това е той, нали?

— Да. Той остави нашето дете да умре.

— Не Род. Вината не бе в този човек и ти го знаеш. Не може да продължаваш да го обвиняваш за случилото се. Обвиняваш ли се за всеки войник под твоя команда, който е умрял в битката, защото ти не си предвидил всичко?

— Той не беше някой войник. Той беше моя син.

— Да Род. Разбирам.

— Толкова се гордеех с него, Елейн. Той не трябваше да прахосва живота си, спечелвайки чужди битки. Той трябваше да постигне нещо в своя живот. Толкова се гордеех с него...

— На мен ми липсва толкова много, колкото и на тебе, скъпи. Но него вече го няма, а ние трябва да продължим да живеем нашия си живот. Ти имаш по-важни неща за правене, отколкото да си прахосваш времето във вражда с един капитан от градската охрана.

Лорд Родерик въздъхна и за пръв път я погледна както трябва. За момент изглежда се готвеше да каже нещо, но после се отказа. Погледна ръката ѝ, лежаща върху неговата над китката, и сложи другата си ръка върху нея.

— Права си скъпа. Както обикновено. Просто дръж този човек настрана от погледа ми. Не искам да ми се налага да говоря отново с капитан Хоук.

* * *

Столкър взе един от сандвичите и го изследва с подозрение. Малкото парче месо, завито в макарони, изглеждаше още по-малко в огромната му ръка. Той го помириса предпазливо, сви рамене и, как да е, го изяде. Когато дни наред си далеч от цивилизацията, накрая дори не можеш да си сигурен какъв е произходът на твоята следваща храна. Така че ядеш каквото можеш, когато можеш или рискуваш да гладуваш. Старите навици умират трудно. Столкър се огледа и погледът му попадна на Греъм Доримънт, разговарящ с магьосницата Визидж. Той сви презрително устни.

„Доримънт. Политически съветник. Вероятно никога, през целия си живот, не е изваждал меч в яда си. Само уста и никакъв мускул. Той бе полезен посвоему, но...“ — Столкър възмутено поклати глава. Сега, когато излезе на политическата сцена, трябваше да си има работа с такъв вид хора. Изведнъж Столкър се усмихна.

Той мислеше, че животът сред дивата природа е суров, докато не навлезе в политиката. Тези хора биха те изяли жив при най-малката възможност. А от сега нататък политиката трябваше да бъде неговия живот. Ставаше твърде стар за героика. Той не се чувстваше стар, но трябваше да се примери с факта, че вече не беше толкова силен или бърз, както някога. По-добре бе да се оттегли сега, докато е още на върха. Не би оцелял така дълго, ако бе глупав. Освен това, политиката имаше свои собствени награди и вълнения.

Преследването на власт... Преди много години, когато беше млад и глупав, една принцеса от много далечна страна му предложи да се ожени за него и да го направи крал, но той ѝ отказа. Не искаше да се обвързва. Сега нещата бяха различни. Той имаше пари и добро име, така че какво му оставаше да постигне още, освен власт? Последната голяма игра. Последното предизвикателство.

Столкър внезапно се намръщи. Всичко вървеше чудесно. Той и Уилям бяха един непобедим екип, ако не... Проклет човек! Само ако той не се бе окказал толкова упорит... Все пак, след тази вечер, нямаше да има повече никакви спорове. След тази вечер той щеше да бъде свободен да върви по своя собствен път, а Уилям Блекстоун да върви по дяволите.

Столкър намери с поглед младата магьосница Визидж и леко се усмихна. Не изглеждаше зле. Въобще не беше грозна. Не бе съвсем по неговия обичаен вкус, но го привличаше тихата невинност в нейната сериозна уста и сведените очи. „*Това е твоята щастлива вечер, мое момиче.*“ Той отиде да се присъедини към нея и Доримънт. И двамата му се поклониха вежливо, но Столкър не пропусна едва сдържания гняв в очите на Доримънт.

— Добър вечер сър Воин — каза любезно Доримънт. — Оказвате ни чест с вашето присъствие.

— Добре е, че ви виждам отново — отвърна Столкър. — Много сте зает, нали? Все още ли откривате тайни и измъквате скелети от кухненските шкафове?

— Всички правим онова, което умеем най-добре — отвърна Доримънт.

— А как сте вие, драга моя? — обърна се Столкър към Визидж.

— Изглеждате чудесно.

— Благодаря — тихо отвърна Визидж. Тя му хвърли бърз поглед и после отново сведе очи.

— Не пиете? — попита Столкър, забелязвайки, че ръцете ѝ са празни. — Позволете ми да ви предложа малко вино.

— Не, благодаря — бързо откана Визидж. — Виното не ме интересува. Пречи на съсредоточаването ми.

— Но нали затова пием, дете мое — каза Столкър, усмихвайки се. — Все пак алкохолът във виното не е нужно да бъде проблем. Вижте това.

Той си наля вино от една намираща се наблизо кана и после вдигна чашата пред себе си. Каза половин дузина думи с бърз рязък шепот и виното се размърда за кратко в нея, сякаш смутено от нечие невидимо присъствие. То бързо се успокои и не изглеждаше по-различно от преди.

— Опитайте го сега — каза Столкър, подавайки чашата на Визидж. — Има предишния вкус, но е без никакъв алкохол.

Визидж отпи предпазливо от виното.

— Добър трик — каза Хоук.

Столкър бързо се огледа. Не беше чул приближаването на телохранителя. „*Остарявам*“ — помисли кисело той. — „*И ставам невнимателен.*“ — После се поклони вежливо на Хоук.

— Едно обикновено заклинание за трансформация — спокойно обясни той. — Виното, разбира се, не променя своето основно естество. Това би било извън моите елементарни способности. Алкохолът продължава да е в него, само че вече не може да ви подейства. Понякога този трик е добре да се знае. Има времена, когато оцеляването на човек зависи от неговата способност да запази ума си бистър.

— Мога да си представя — рече Хоук. — Но винаги съм мислел, че не се доверявате на магията сър Воин. Това струва ми се едно от нещата, с което са съгласни всички песни за вас.

— О, песните. — Столкър сви презрително рамене. — Изобщо не се интересувам от тях. Когато стане въпрос за това, магията е инструмент като всеки друг, само че е малко по-сложен от останалите. Не че не се доверявам на магията. Аз просто не се доверявам на онези, които разчитат твърде много на нея. Магьосничеството не е като меча или копието. Магията може да те разочарова. Освен това, нямам доверие в сделките, които правят някои хора, за да печелят знание и сила.

Той хвърли поглед на Гонт в далечната страна на помещението и очите му придобиха студен блясък. Хоук погледна замислено Столкър. Доримънт и Визидж се спогледаха.

— Благодаря за виното сър Воин — каза Визидж. — Наистина е много хубаво. Но сега моля да ни извините, защото Доримънт и аз трябва да дискутираме по един въпрос със семейство Хайтауър.

— А аз трябва да се върна при моя партньор — каза Хоук.

Te се поклониха вежливо и после бързо се отдалечиха, оставяйки Столкър сам да гледа вторачено след Визидж. „*Tи малка гадна кучко*“ — накрая помисли той. — „*Е добре, в действителност тя бездруго не е моя тип.*“

Магьосникът Гонт извиси гласа си над ромона на разговорите и призова за всеобщо внимание. Шумът бързо замря и всички се обърнаха с лице към него.

— Приятели мои, вечерята скоро ще бъде готова. Качете се, ако обичате, във вашите стаи и се преоблечете. След тридесет минути ще сервирам първото ястие.

Без да бързат, гостите започнаха да излизат от салона в коридора, бърборейки весело помежду си. Гонт изчезна след тях, вероятно, за да

провери как върви приготвянето на първото ястие. Хоук и Фишър бяха оставени сами в големия салон.

— Преобличане за вечеря ли? — попита Хоук.

— Разбира се — отвърна Фишър. — Сега се намираме сред висшето общество.

— Това ще внесе разнообразие — сухо отбеляза Хоук и двамата се разсмяха.

— Ще се освободя от тази пелерина — заяви Фишър. — Не ме е грижа, че представляваме охраната. Адски е горещо, за да я нося.

Тя я свали и я сгъна върху най-близкия стол. Хоук се ухили и стори същото. Те погледнаха с копнеж към огромната маса в задната част на салона, покрита с чисто бяла покривка и блестящи чинии и прибори. В средата на масата имаше дори массивен канделабър, на който всички свещи вече бяха запалени.

— Масата изглежда добре — каза Хоук.

— Много добре — потвърди Фишър. — Питам се, дали сме поканени на вечеря.

— Съмнявам се — рече Хоук. — Вероятно след това ще получим остатъците от храната в кухнята. Освен ако Блекстоун не реши, че се нуждае от човек за пробване на храната, но аз мисля, че Гонт вероятно би приел това като обида за неговото кулинарно изкуство.

— Е, добре — каза Фишър. — Поне сега можем да поседнем за малко. Стъпалата ме болят.

— Правилно — съгласи се Хоук. — Днешния ден е твърде дълъг.

Те притеглиха столове до празната камина, отпуснаха се на тях и изпружиха крака. Столовете бяха почти неприлично удобни и издръжливи на тежест. Хоук и Фишър седяха известно време мълчаливо, почти задремали. Неотслабващата горещина тежеше върху тях и правеше дрямката да изглежда твърде съблазнителна. Минутите минаваха приятно и Хоук мързеливо се протегна. В този момент Катрин Блекстоун влезе бързешката в салона, а Хоук подскочи на стола, като видя изписаната на лицето ѝ тревога.

— Извинявайте за беспокойството — поколеба се тя.

— Няма нищо — отвърна Хоук. — Точно затова сме тук.

— Става дума за моя съпруг — каза Катрин. — Той отиде в нашата стая, за да се преоблече, а аз отидох в банята. Когато се върнах оттам, вратата на стаята ни бе заключена отвътре. Тропах и виках, но

нямаше никакъв отговор. Боя се, че може да му е станало лошо или нещо подобно.

Хоук и Фишър бързо се спогледаха и скочиха на крака.

— Мисля, че е по-добре да хвърлим един поглед — предложи Хоук. — Просто за всеки случай. Заведете ни, ако обичате...

Катрин Блекстоун кимна бързо и ги поведе навън от салона, а после по коридора. Ръката на Хоук почиваше върху брадвата на хълбока му. Имаше лошо предчувствие. Катрин бързаше по коридора и нагоре по стълбите в края му, вкопчвайки се в перилата, сякаш да ускори хода си. Хоук и Фишър се стараеха да не изоставят от нея. Катрин стигна първа горния край на стълбището и се затича по площадката към третата врата отляво. Тя потропа на вратата, и забълъска дръжката ѝ. После обезпокоена погледна Хоук.

— Все още е заключена, капитане. Уилям! Уилям, не ме ли чуваш? — нямаше никакъв отговор. Тя отстъпи назад и погледна отчаяно Хоук. — Използвайте брадвата. Разбийте бравата. На моя отговорност.

Хоук се намръщи, докато изтегляше брадвата.

— Може би първо би трябало да поговорим с Гонт...

— Не мога да чакам! На Уилям може да му е лошо вътре. Веднага разбийте вратата! Това е заповед, капитане!

Хоук кимна и хвана здраво брадвата.

— Тогава отстъпете назад и ми направете малко място.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Гонт от горната част на стълбите. — Капитане, свалете брадвата!

Хоук гледаше неотклонно магьосника.

— Съветник Блекстоун не отговаря на нашите викове, а вратата му е заключена отвътре. Имате ли резервен ключ?

Гонт се приближи към него.

— Не — бавно каза той. — Никога не съм се нуждал от никакви резерви. — Погледна затворената врата и стисна устни. — Уилям може да е наранен. Разбийте бравата.

Хоук кимна и замахна с брадвата, използвайки цялата си сила, за да я стовари върху месинговата брава. Масивната врата се разтресе силно в рамката си, но не се отвори. Хоук освободи острието и нанесе втори удар. Брадвата премина през цялата брава. Хоук леко се усмихна и освободи острието. Брадвата беше добра. Той отвори вратата с

ритник и двамата с Фишър влетяха в стаята, следвани непосредствено от Катрин и Гонт.

Уилям Блекстоун лежеше по гръб на пода с втренчен безжизнен поглед в тавана. От гърдите му стърчеше дръжката на нож, а нагръдникът му бе червен от кръв.

[1] Where the bodies were buried — тайната на успеха(в прен. смисъл) — Б.пр. ↑

[2] Около 169 см. — Б.пр. ↑

[3] Английска бира — Б.пр. ↑

3

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

Катрин Блекстоун си проби път между Хоук и Фишър и изтича напред, за да коленичи до своя съпруг. Ръката ѝ докосна за кратко гърдите му, а после лицето. След това отново погледна към Хоук. Лицето и изразяваше озадаченост и смущение.

— Той е мъртъв. Наистина е мъртъв. Кой... Кой...

Тя внезапно се разплака със силно дрезгаво хълцане, което разтърсваше цялото ѝ тяло. Фишър пристъпи напред и за момент коленичи до нея, преди да обгърне рамената ѝ с ръка и да ѝ помогне да се изправи на крака. После я отведе от тялото и я накара да седне на леглото. Катрин послушно се подчини. Сълзи се стичаха по лицето ѝ, но тя не се опитваше да ги избърше. Шок! Хоук бе виждал това и преди. Той погледна Гонт, който стоеше на прага до него. Магьосникът изглеждаше потресен и объркан, неспособен да схване какво се беше случило.

— Гонт — тихо каза Хоук. — Вие сте неин приятел. Изведете я оттук. Ние с Фишър ще изследваме тялото.

— Разбира се — отвърна Гонт. — Извинявайте, аз... разбира се.

— И, Гонт...

— Да?

— Заведете я долу, намерете някой да стои с нея и след това направете магия за изолация. Не искам никой или нищо да влезе или излезе от тази къща.

— Да. Разбирам.

Гонт отиде при Катрин и тихо ѝ заговори. Катрин замаяно поклащаше глава, но се изправи на крака, докато магьосникът продължаваше да ѝ говори с тих, спокоен и убеждаващ глас. Те напуснаха заедно помещението, а Хоук затвори вратата след тях. Хоук и Фишър погледнаха мъртвото тяло и после се спогледаха.

— Какви телохранители се оказахме — каза Хоук.

Фишър кимна с възмущение.

— Това ще предизвика истинска бъркотия, Хоук. Блекстоун беше от години най-доброто нещо, което можеше да се случи на този град. Какво ли ще стане сега, когато вече го няма?

— Ако не открием кой го е убил, и то бързо, по улиците ще има бунтове — отбеляза мрачно Хоук. — Дявол да го вземе, аз го харесвах Изобел. Той ни довери сигурността си, а ние го изоставихме в критичния момент.

— Хайде, сега — каза Фишър. — Имаме работа да вършим. Ще претърся стаята, докато ти оглеждаш тялото.

Хоук кимна и коленичи до Блекстоун. Огледа тялото от главата до петите, внимавайки да не докосне нещо. Лицето на мъртвеца беше спокойно и отпуснато, а очите отворени и вперени в тавана. Ръцете му бяха празни. Единият крак бе изкривен под него при падането му назад и бе затиснат от другия. Ножът бе забит в сърцето му с такава сила, че дръжката се опираше плътно до гърдите. Хоук разгледа оръжието по-отблизо, но изглежда беше съвсем обикновен нож. По тялото нямаше никакви други рани, нито никакви признания, че Блекстоун се е опитал да се защити. Ризата около ножа бе напоена с кръв. Хоук сбърчи чело. От подобна рана човек би трябвало да очаква много повече кръв...

— Виж това — каза Фишър.

Хоук рязко вдигна поглед.

Фишър беше клекнала до леглото и се взираше в една винена чаша, лежаща настрана върху дебелия килим. В нея бе останало малко червено вино, а няколко капки бяха разлети върху килима. Фишър потопи пръст в чашата и после го вдигна към устата си.

— Недей — спря я Хоук. — Може да е отровено.

Фишър помириса пръста си.

— Миризмата му е нормална.

— Все пак го остави, докато не ни се удаде възможност да го проверим.

— Хайде, Хоук. Защо да се отравя Блекстоун и после да се пронизва с нож в сърцето?

— Добре, признавам, че това е много невероятно. Но човек никога не знае. Избръши си старателно пръста. Ясно?

— Добре. — Фишър избръса пръста си в покривката на леглото и после отиде да клекне до Хоук. Тя мрачно се взря в тялото и бавно поклати глава. — Е, как мислиш, че се е случило това?

Хоук се намръщи.

— Вратата е била заключена отвътре, а единственият ключ е бил у Блекстоун. Поне предполагам, че е бил у него. Ще проверя веднага, за да съм сигурен. Във всеки случай, съвсем вероятно е да приемем, че не се касае за самоубийство. Първо, той е притежавал всичко, за което си заслужава да се живее. Второ, не е имало заплахи за живота му. И трето, дяволски трудно е да се пронижеш по този начин. Настрана от всичко друго, ъгълът е съвсем непривичен. Не, самоубийството определено е изключено.

— Правилно — съгласи се Фишър. — Значи някой е влязъл тук, намушкал е Блекстоун и после си е отишъл, оставяйки вратата заключена отвътре. Хитро. Могъл ли е Блекстоун сам да заключи вратата, след като е бил намушкан?

— Изключено — отвърна Хоук. — При подобна рана трябва мигновено да е умрял.

— Да — каза Фишър. — Добре. Кой може да е убил Блекстоун? Трябва да е бил някой от гостите. За един външен човек би било адски трудно да проникне в дома на Гонт и дори да бе успял, Блекстоун би завикал с пълно гърло още щом го е зърнал. А тъй като е пронизан в гърдите, със сигурност е видял нападателя.

— Точно така — каза Хоук. — И така, ако Блекстоун е видял кой е нападателя и не е извикал, това може да означава само, че го е познавал и че не го е считал за заплаха, докато не е станало твърде късно.

— Гадно — погнуси се Фишър.

— Много — съгласи се Хоук. — По-добре ще е да съм сигурен, че Гонт е направил магия за изолация. Не искам никой от нашите гости да изчезне, преди да съм имал възможността да го разпитам. Ти стой до тялото. Никой не трябва да докосва, каквото и да било, ясно?

— Ясно.

Хоук се изправи и бавно се протегна.

— Знаеш ли, Изобел, този случай се очертава да бъде сложен. Чувствам го интуитивно.

Той напусна стаята на Блекстоун, затваряйки вратата след себе си. Гостите се бяха скуччили на площадката и го чакаха. Лорд Хайтауър пристъпи напред, за да препречи пътя на Хоук.

— Вие. Охраната. Какво става тук?

— Милорд...

— Защо сте разбили вратата на Уилям? — поиска да знае Боуман. — Гонт отведе Катрин потънала в сълзи, а той не ни даде никакво обяснение. Само ни каза да не влизаме в стаята. Какво се е случило?

— Уилям Блекстоун е бил убит — процеди през зъби Хоук.

Гостите го погледнаха втренчено. Всички изглеждаха шокирани и смяяни.

— Инструктирах магьосник Гонт да запечати къщата — продължи Хоук. — Някой от вас да е чул или видял нещо? Каквото и да е.

Последва всеобщо поклащане на глави, което бе напълно според очакванията му. Тихо въздъхна.

— Трябва да поговоря с магьосника. Тялото се охранява от моя партньор. Искам да помоля всички, никой и по никакъв повод да не влиза в стаята на съветник Блекстоун, докато не приключи разследването за смъртта му. Предлагам на всички ви да слезете и чакате в салона, а аз възможно най-скоро ще ви запозная с подробностите относно случилото се. — Той се извърна и се отдалечи, преди да започнат да му задават въпроси и побърза надолу по стълбите, за да намери Гонт.

* * *

Фишър се разхождаше бавно из стаята на Блекстоун, търсейки да открие нещо необично. Разгледа всички очевидни неща, като погледна в гардероба и под леглото, но единствената следа до момента бе винената чашата. Фишър се начумери. Бедата при търсенето на улики беше, че през половината време не знаеш какво търсиш, докато не го откриеш. И дори тогава не можеш да си сигурен. Тя застана неподвижно в средата на помещението и се огледа. Цветовата схема беше малко крещяща за нейния вкус, но в никакъв случай не можеше да се отрече, че цялата мебелировка и всички инсталации бяха от възможно най-добро качество. Изглежда нищо не беше премествано или нарушено по някакъв начин.

Всичко беше както трябва. Фишър погледна тялото на Блекстоун и се замисли. Убиецът трябаше да е един от гостите, но за всички тях се предполагаше, че са приятели на мъртвеца. Един от тях трябва да е имал мотив. Откриеш ли мотива, откриваш убиеца. Фишър седна на ръба на леглото и започна методично отново да прехвърля в ума си списъка от заподозрените.

Катрин Блекстоун изглежда много харесваше Едуард Боуман. Може би бе се уморила да бъде съпруга на мъж, който е десет години по-стар от нея, и бе решила да се освободи от него, за да може да се събере с по-младия.

Лорд Хайтауър твърдеше, че се е присъединил към Блекстоун заради начина, по който е бил третиран от Градския съвет, но това би могло да бъде само някакво прикритие, някакъв начин да се доближи до Блекстоун. А Лорд Родерик беше военен. Той знаеше как да убива бързо и безшумно. Но, пак отново, защо би искал това? Блекстоун просто не беше толкова важна личност извън пределите на Хейвън.

И после, налице бе самата смъртоносна рана. Сигурно бе необходима доста голяма сила, за да се забие ножа чак до дръжката. Голяма сила или... голямо отчаяние.

Фишър поклати глава. Нямаше смисъл да прави догадки на този етап. Все още нямаше достатъчно доказателства. Вратата силно изскърца, когато внезапно се разтвори широко, и Фишър скочи на крака с меч в ръка, когато в помещението влезе лорд Хайтауър.

— Не пристъпвайте повече напред, Милорд.

Лорд Хайтауър и хвърли свиреп студен поглед.

— Внимавайте за държанието си, момиче. Аз съм тук, за да огледам тялото.

— Боя се, че не мога да ви позволя това Милорд.

— По дяволите, ще вършите, каквото ви се нареджа. Аз все още притежавам своя чин на генерал...

— Това въобще не ме засяга — вежливо отвърна Фишър. — Като единствени представители на Службата по охрана, Хоук и аз сме поели грижата за разследването. А на сцената на престъплението сме отговорни само пред нашите началници. Така гласи градското законодателство, Лорд Хайтауър. Сега, боя се, че трябва да настоя да напуснете. Не мога да рискувам неволно да унищожите някое доказателство.

Хайтауър тръгна напред и после спря като закован, когато Фишър вдигна своя меч. Той забеляза нейната спокойна професионална стойка и старите белези, които набраздяваха ръката ѝ между лакътя и китката. Върхът на меча не трепваше, нито присвятите ѝ очи. Хайтауър я изгледа хладно и отстъпи крачка назад.

— Ще съжалявате за поведението си, телохранител — тихо каза той. — Ще се погрижа за това.

Той се обърна и излезе, затръшвайки вратата след себе си. Фишър сниши меча — „*В някои дни човек просто не трябва да става сутрин от леглото си.*“

* * *

Долу, Хоук застана в средата на коридора и се огледа, но от Гонт нямаше и следа. Катрин Блекстоун седеше сама в салона. В ръката си държеше чаша вино, но не пиеше от нея. Просто седеше на един стол до празната камина и се взираше в нищото. Зад Хоук се отвори някаква врата и той се обърна с брадва в ръка, за да види Гонт да се появява в коридора от стаята срещу салона.

— Къде, по дяволите, бяхте? — тихо попита Хоук, не искайки да смущава Катрин.

— Просто проверявах своите защити — отвърна Гонт. — Мога да ви уверя, че освен поканените, никой не е влизал или излизал от тази къща, преди или след убийството. Сега съм готов да направя магия за изолация. Сигурен ли сте, че искате да сторя това капитане? Щом магията бъде направена, тази къща и всички в нея ще бъдат откъснати от външния свят до зазоряване. Това са цели седем часа.

— Направете я — каза Хоук. — Зная, че тези хора са важни личности и няма да им хареса да бъдат задържани тук против волята им, но не мога да рискувам да позволя на убиеца да избяга. През това време, аз наистина не мисля, че Катрин трябва да бъде оставяна сама на себе си. Доколкото си спомням ви казах да намерите някой да стои с нея.

— Нямаше време — отвърна Гонт. — Сметнах, че ще е по-важно да проверя своите защити за в случай, че убиецът е още тук. Повярвайте, Катрин ще бъде в съвършена безопасност, сама за няколко

минути. Дадох ѝ нещо специално от моите собствени изобретения. То трябва да ѝ помогне да отхвърли шока.

Хоук се навъси.

— То няма да я приспи, нали? След малко възnamерявам да ѝ задам няколко въпроса.

— Става дума за едно слабо успокоително средство. Сега, ако за момента сте свършил с мен, мисля, че ще е по-добре да направя магията за изолация. — Устата на магьосника гневно се изкриви. — Все още не мога истински да повярвам, че един от моите гости е убил Уилям, но мисля, че нямам друг избор.

Гонт закрачи по коридора, за да застане пред затворената входна врата. Той остана неподвижен в продължение на няколко минути и после изрече високо една-единствена дума. Звукът от нея проехтя силно във въздуха, а Хоук стисна здраво дръжката на своята брадва, когато ръцете на Гонт започнаха да изльчват зловеща синя светлина. Атмосферата в коридора стана напрегната, а Хоук почувства формирането на някакво налягане във въздуха. Гонт вдигна ръце в поза на призоваване и частта от китките му надолу засвети така ярко, че бе болезнено да се наблюдава. Устните му се движеха беззвучно, а очите бяха здраво стиснати, докато се съсредоточаваше. Хоук трепна, когато внезапно през костите му премина едно вибриране, причиняващо тракане на зъбите му. И в този момент магьосникът изрече една-единствена магическа дума и оглушителен грохот изпълни цялата къща. Хоук се олюя, когато подът под краката му се разтресе и после успокои. Звукът внезапно изчезна. Хоук възстанови обратно равновесието си и се огледа. Всичко отново изглеждаше нормално. Магьосникът се върна при него. Хоук хвърли бърз поглед на ръцете на Гонт, но те вече не светеха.

— Магията е направена — обяви Гонт. — Тя не може да бъде развалена. И така, ако в моя дом има убиец, ние сме затворени тук заедно с него до пукването на зората. Надявам се, че знаете какво вършите капитан Хоук.

— В къщата има убиец — спокойно заяви Хоук — и аз ще го заловя. Сега нека се върнем обратно на горния етаж. Искам да хвърлите още един поглед на тялото на Блекстоун.

Гонт кимна отривисто, а Хоук прибра брадвата в кальфа и тръгна начело по коридора към стълбите. Всички гости се бяха събрали в

салона, но Хоук не спря, за да разговаря с тях. Те можеха да почакат малко. Той и Гонт се изкачиха по стълбите и стъпиха на площадката. Гонт спря пред вратата на стаята на Блекстоун и погледна суроно Хоук. Той обгърна с поглед издрасканото дърво и разбитата брава и сви рамене. После въздъхна шумно и отвърна поглед. Хоук бутна вратата и влезе вътре, следван от Гонт.

Фишър вдигна поглед, но, като видя кой влиза, оставил меча на страна.

— Някакви проблеми, докато ме нямаше? — попита той, повдигайки едната вежда.

— Всъщност, не — отвърна Фишър. — Трябаше да изхвърля лорд Хайтауър навън.

— Вие изхвърлихте лорд Хайтауър? — попита Гонт.

— Разбира се — каза Хоук. — На сцената на престъплението командваме ние. Винаги. Такъв е законът в Хейвън. При подобни случаи всеки, който отказва да се подчини на законните заповеди на член от охраната или не отговори на негови въпроси подлежи на тежка глоба или отива в затвора.

— Това подозително звучи като заплаха — отбеляза Гонт.

— Просто се опитвам да обясня положението сър Магьосник — каза Хоук.

Гонт кимна сковано.

— Разбира се. Съжалявам. В момента съм малко прекалено чувствителен или, по-скоро, разстроен. Предполагам, че това се отнася за всички. Смъртта на Уилям е огромна загуба за нас.

— Не за всеки, не — възрази Фишър. — Някой трябва да има изгода от нея. Всичко, което трябва да направим, е да проумеем защо и после би трябало да имаме нашия убиец. Във всеки случай така гласи теорията.

— Разбирам — каза Гонт.

Хоук леко се намръщи. Той внимателно бе наблюдавал магьосника и вечното спокойствие на Гонт бе започнало да му опъва нервите. Може магьосникът да твърдеше, че е разстроен от смъртта на своя приятел, но ако беше така, то добре го криеше. Фактически, ако Уилям му беше толкова близък приятел, колкото Гонт твърдеше, че е, тогава магьосникът бе подозително хладнокръвен и съсредоточен. Но от друга страна магьосниците не се славеха с нормалното си

поведение. На първо място, ако бяха нормални, те нямаше да станат магьосници.

— Е, аз съм тук — каза Гонт. — Какво искате от мен капитан Хоук?

— Всъщност не съм сигурен — отвърна Хоук. — Не разбирам твърде много от магьосничество. Има ли нещо, което вашата магия може да направи, за да ни помогне да открием или пресъздадем събитията, довели до убийството на Уилям?

— Боя се, че не — отвърна Гонт. — Моята магия не е истински подходяща за такава работа. Виждате ли, всеки магьосник специализира в своя собствена област на интереси. Някои се занимават с трансформационна магия, други с управление на времето, с изграждане на модели, с хомункули, с духове на въздуха и на недрата. Ние всички започваме от едно и също базово обучение в четирите стихии... Висшата магия приема много форми.

— Какво е вашата специализация? — попита търпеливо Фишър.

— Алхимия — отвърна Гонт. — Лекарства и други подобни.

— И отрови ли? — попита Хоук.

— Понякога. — Гонт погледна проницателно Хоук. — Имате ли никакво основание за такъв въпрос?

— Може би. — Хоук посочи винената чаша, която лежеше на постелката пред леглото. — Изглежда вероятно Блекстоун да е пил от тази чаша, точно преди да бъде нападнат. Можете ли да ни кажете, дали виното в нея е било отровно?

— Нуждая се от проба за тестване, преди да мога да бъда сигурен — обясни Гонт. — Но мога веднага да ви кажа, дали виното съдържа нещо вредно. Това е една обикновена магия.

Той протегна лявата си ръка към чашата и промърмори нещо под нос. През помещението сякаш внезапно премина студен бриз и после изчезна. Гонт поклати глава и свали ръката си.

— Виното е напълно безвредно — заключи той. После коленичи до чашата и потопи пръста си в остатъка. След това облиза пръста си.

— Едно от моите по-добри вина. Ще направя някои проверки в лабораторията си само за да съм сигурен, че в него няма още нещо, като например сънотворно средство, но съм сигурен, че всяка магия би могла да открие дори това. Може ли да взема чашата?

— Боя се, че не — отвърна Хоук. — За момента трябва да остане на мястото си. По-късно може да имаме нужда от нея, като доказателство. Но можете да вземете проба от самото вино. Само не бутайте чашата.

— В тази стая има още нещо... — Гонт се поколеба — нещо необичайно.

— Къде? — бързо попита Хоук.

— Не зная, но определено е нещо магическо. — Гонт се намръщи и погледна тялото на Блекстоун. — Вероятно Уилям е носел някакъв вид защитен талисман.

Хоук погледна Фишър.

— Претърсва ли тялото? — попита той.

— Още не. Чаках да се върнеш.

— Добре, нека видим.

Хоук коленичи до тялото на Блекстоун, пое дълбоко въздух, за да се успокoi и започна с джобовете на кожения жакет. В тях намери две носни кърпи, едната силно нуждаеща се от пране, и шепа дребни пари. Той постави носните кърпи и парите до тялото и после провери джобовете на панталона. В тях имаше още малко дребни пари и половин дузина визитни картички. Хоук ги постави до другите намерени неща. Помисли малко и после внимателно освободи високата яка на Блекстоун. Кимна бавно, когато колосаният нагръдник падна, за да разкрие сребърна верижка около врата на мъртвеца. Използвайки само върховете на пръстите си, Хоук внимателно подръпна верижката, докато талисманът, който крепеше излезе изпод ризата на мъжа. Талисманът беше костен с гравирани върху него заклинания. Той бе изцапан с кръвта на мъртвеца. Хоук го повдигна така, че Гонт да може да го види.

— Знаете ли какво е това сър Магъосник?

— Да. Това е защитен талисман. Магъосницата Визидж го е направила за Уилям. Преди няколко дни ми го даде да го проверя, за да е сигурна, че ще действа. Проектиран е да защитава носещия го срещу магически атаки. Всяка магия, насочена срещу Уилям, би престанала да действа в близост до него. Много полезна защита.

— Значи проклятия и други подобни заклинания не биха имали ефект върху него, така ли? — попита Фишър с бавен глас.

— Не, докато носи талисмана — отвърна Гонт. — Всичко от магическо, естество ще престане да бъде магическо щом дойде, където и да е в близост до Уилям. То, разбира се, може да възвърне магическата си сила веднага щом излезе извън сферата на влияние на талисмана.

— Разбира се — съгласи се Хоук и пусна талисмана върху гърдите на Блекстоун. — Колко е голяма сферата на влияние на такъв род талисмани?

— Не повече от няколко инча. Този вид талисмани не са особено мощни, но не е и нужно.

— Значи, каквото и друго да се е случило, ние можем смело да приемем, че съветник Блекстоун не е бил убит с помощта на магия, така ли?

— Не виждам как това би могло да стане — отвърна Гонт.

— Благодаря ви сър Магьосник — каза Хоук. — Много ни помогнахте. Може би сега ще бъдете така добър да се присъедините към вашите гости в салона. И ние с мя партньор скоро ще се присъединим към вас.

— Много добре — каза Гонт, премести погледа си от Хоук на Фишър и после отново фиксира хладно и смущаващо тъмните си очи в него. — Уилям беше мой приятел. Не мисля, че някога съм познавал човек, от който да съм се възхищавал повече. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви помогна да откриете човека, който го е убил. Давам ви честната си дума.

Той рязко кимна на двамата, после бързо се обърна на пети и излезе. Хоук седна на леглото и погледна мрачно мъртвия мъж. Фишър се облегна лениво на стената.

— Много хубава заключителна реч — отбеляза тя.

— Много — съгласи се Хоук. — Надявам се да не се окаже, че той е убиеца. Арестуването на толкова добър магьосник като него може да се окаже много трудна задача. Да не говорим, че е и изключително опасна. От друга страна, ако той не е нашия убиец, ще е по-добре да открием човека, отговорен за убийството, преди да е сторил това Гонт. Ние поне ще го осигурим жив за пред съда.

— Да. — Фишър облегна глава на стената и заби замислен поглед в тавана. — Ще приемем ли, че Гонт е прав и че Блекстоун не е убит с помощта на магия?

— Изборът е прост — отвърна Хоук. — Талисманът е или това, което казва Гонт, или не е. Ако Гонт казва истината, Блекстоун не би могъл да бъде убит посредством магия, но ако той лъже...

— Не е вероятно. Трябва да му е ясно, че ще проверим чрез Визидж.

— Ако не са комбина.

— Мразя конспирациите — каза Фишър.

— Да, а аз мразя, когато е замесена магия — добави Хоук. — Тя адски усложнява един случай.

— Още ли не си намерил ключа? — внезапно попита Фишър и хвърли неопределен поглед около себе си.

— Дявол да го вземе, знаех си, че съм забравил нещо. — Хоук погледна намръщено мъртвеца, но не откри нищо, което дори да прилича на ключ. Накрая и двамата се отпуснаха на ръце и колене и започнаха да ровят с пръсти дебелите постелки.

— Ето! — извика Фишър. Тя несръчно се изправи на крака, държейки в ръка някакъв ключ, който бе намерила до вратата. — Може би е бил оставен в ключалката и е изпаднал, когато разби бравата.

— Ако приемем, че това е търсения ключ — каза Хоук, изправяйки се на крака.

— О, хайде, Хоук! Какъв е шансът точно до вратата да лежи някакъв друг ключ?

— Извинявай, любима. — Хоук се усмихна и сви рамене. — Бедата при подобни случаи е, че човек започва да се съмнява във всичко. Ще покажем ключа на Гонт и той ще ни каже със сигурност дали е от тази врата.

— Защо просто не опитаме да го поставим в ключалката?

— Защото след онова, което направих на тази брава с моята брадва, никой ключ не ще може да я задейства.

Фишър хвърли поглед на разбитата брава и кимна неохотно.

— Разбирам какво имаш предвид. Ще попитаме Гонт. — Тя пусна ключа в джоба на панталона си.

— Добре — каза Хоук, — нека се опитаме да пресъздадем случилото се тук. Блекстоун е бил пронизан с нож. Вратата е била заключена отвътре. Тогава как убиецът е влязъл и излязъл?

— Посредством телепортация? — попита Фишър.

— Предполагам, че това е възможно — отвърна Хоук мръщейки се, — но подобна магия изисква голямо количество енергия и адски голяма опитност. А единствената личност, която отговаря на това описание е...

— Гонт — каза Фишър.

— Визидж не би могла да притежава тази енергия — каза Хоук.
— Нали?

— Досега този случай не беше нищо друго, освен въпроси, без отговори, на които да може да се разчита — възмути се Фишър. — Очертава се да бъде едно предизвикателство. Мразя предизвикателствата. С вампира се справихме по-лесно. Знаехме какво може да очакваме от него.

— Хайде, хайде — каза Хоук. — Нека слезем долу и се срещнем с гостите в салона. Може би ще успеем да измъкнем някои отговори от тях.

— Може би — отвърна Фишър, — но се съмнявам.

Те напуснаха стаята, а Хоук дръпна вратата след себе си, за да я затвори. Тя не можеше да стои затворена. Хоук погледна сцепеното дърво и разбитата брава и не се учуди.

— Ти винаги си бил експедитивен — отбеляза с усмивка Фишър.
— Но ако не можем да затворим вратата, как ще задържим хората отвън?

— Не ми стига ума — отвърна Хоук. — Да ги помолим любезно? Доколкото ми е известно, в стаята няма много нещо, което да послужи за реално доказателство... А всеки опит за намеса на сцената на престъплението би бил доста добър показател за вина. И така, нека просто оставим вратата отворена и видим какво ще се случи.

— Харесваш ми, когато действаш непряко — каза Фишър.

Двамата тихо се засмяха и поеха по своя път надолу по стълбите и после в салона. Те спряха за малко на прага и обгърнаха с поглед чакащите заподозрени. Магьосникът Гонт стоеше в далечната част на салона до главната маса. Лицето му беше спокойно, но погледът мрачен и замислен. Катрин Блекстоун продължаваше да седи на своя стол до празната камина. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали от плач и имаше уморен и съкрушен вид. До нея стоеше Боуман. Изражението му бе спокойно и контролирано, както винаги. Лорд и лейди Хайтауър бяха заедно до масата за закуски с изправени гърбове и вдигнати

високо глави. Стояха близо един до друг, сякаш в отбранителна позиция. Хоук погледна ръцете на лейди Елейн. Тя ги беше вкопчила така здраво една в друга, сякаш да спре треперенето им, че кокалчетата по тях бяха побелели от притискането. Гняв? Или страх? Наблизо Доримънт си наливаше нова чаша от плодовия ликър. Неговото, обикновено зачервено лице, бе пребледняло и напрегнато, а ръцете му бяха несигурни. До него стоеше магьосницата Визидж. Тя изглеждаше отчаяна, уплашена и много млада. Докато Хоук ги наблюдаваше, Доримънт обгърна с ръка раменете ѝ. Тя се облегна с благодарност на него, като че ли цялата ѝ сила бе изчезнала. Адам Столкър стоеше сам в средата на помещението.

Той гледаше предизвикателно с нетърпелив поглед, стоящите на прага Хоук и Фишър.

— Е? — каза накрая той. — Какво се е случило? И защо сме държани в очакване през цялото това време?

— Съветник Блекстоун е мъртъв — спокойно отвърна Хоук. Той почака един момент, но никой не каза нищо. После пристъпи напред в салона с Фишър до себе си, а Столкър неохотно отстъпи, за да им позволи да заемат централната позиция. Хоук бавно се огледа, за да бъде сигурен, че е привлякъл вниманието на всички и след това продължи:

— Уилям Блекстоун е бил промушен смъртоносно в своята стая. Засега не разполагаме с никакви улики за идентифицирането на убиеца. По моя молба, магьосникът Гонт е запечатил къщата с магия за изолиране. Никой не може да влезе или излезе.

Гостите се размърдаха неспокойно, но все още никой не казваше нищо. За момент на Хоук се стори, че Хайтауър ще вземе думата. Лицето му бе загубило цвета си, а ръцете му бяха стиснати в юмруци. Но моментът премина, а Хайтауър запази мълчание. Хоук си пое дълбоко въздух и продължи.

— Сега от моя партньор и мен, като служители от охраната, се изисква да разпитаме всеки от вас по ред, за да помогнете за изграждането на картината на случилото се по време на убийството. Междувременно разбира се, никой не трябва да се доближава до тялото.

— Чакайте малко — обади се Боуман. — Ще ни разпитвате ли? Искате да кажете, че според вас, убиецът е някой от нас?

— Смешно! — отсече Хайтауър. — Да бъда проклет, ако отговарям на каквito и да било въпроси, задавани mi от една нахална охрана!

— Отказът да ни помогнете в нашето разследване е само по себе си престъпление — спокойно отбеляза Фишър. — Сигурна съм, че всички знаете наказанията за пречене на охраната да изпълнява своите задължения.

— Вие не бихте посмели... — каза Хайтауър.

— Така ли мислите? — попита Хоук. Той погледна Хайтауър право в очите и лорда първи отклони погледа си.

Напред пристъпи Столкър.

— Имал съм опит с убийства, капитане. Ако мога да помогна по някакъв начин, просто mi кажете.

— Благодаря ви, сър Столкър — вежливо отвърна Хоук. — Ще имам предвид това.

Той се обръна към Гонт.

— Сър Магьосник, има ли някакво помещение, което аз и моя партньор да можем да използваме за личен разговор по отделно с всеки от вашите гости?

— Разбира се, капитане. Моята библиотека. Тя е от другата страна на коридора.

* * *

Библиотеката се оказа малко уютно помещение точно срещу салона. Гонт въведе Хоук и Фишър в нея и с мащване на ръка запали две от газените лампи. Всичките четири стени бяха покрити с лавици, всяка от които натъпкана с книги, различни по форма и размер. Все пак, книгите бяха спретнато подредени, очевидно както по форма и размер, така и по съдържание. До празната камина имаше два удобни на вид стола и две други врати — едната отляво, а другата отдясно.

— За къде водят те? — попита Хоук посочвайки вратите.

— Вратата надясно от вас води към кухнята — обясни Гонт. — А вратата отляво води към моята лична лаборатория. Тази врата е заключена и защитена по всяко време.

— Чудесно — каза Хоук. — Това помещение ще свърши работа. Мисля, че ще трябва да започнем с вас сър Магъосник, ако това е удобно.

— Разбира се — отвърна Гонт. — Но ще се нуждаем от още един стол.

Той направи рязък жест с ръка и вратата на библиотеката се отвори. Един стол дойде плъзгайки се от салона. Той прекоси коридора и влезе в библиотеката, а вратата се затвори зад него. Гонт грижливо нагласи стола пред празната камина и седна. Хоук и Фишър издърпаха другите два стола и седнаха срещу него.

— Това беше много впечатляващо — отбеляза Хоук.

— Не особено — отвърна Гонт. — Е, какво ще правим сега? Никога преди не съм бил замесван в разследване за убийство. За какъв вид неща е необходимо да ме питате?

— Нищо твърде трудно — отвърна Хоук. — Като начало, познавате ли този ключ?

Той кимна на Фишър, която извади ключа от джоба си и го подаде на Гонт. Магъосникът погледна ключа и после го прехвърли няколко пъти в ръката си.

— Изглежда да е един от моите. Това ли е ключа от стаята на Уилям?

— Ето това искаме да разберем.

Гонт сви рамене.

— Всички ключове изглеждат еднакви за мен. Тъй като поголямата част от времето си прекарвам сам, рядко използвам стаите на горния етаж. Обикновено държа всичките си ключове подредени на една връзка, така че да мога да ги различавам. А сега всичките са разделени... Все пак, не би трябвало да е трудно да разберем кой ключ е това. Къде го намерихте?

— В стаята на Блекстоун — отвърна Фишър. — На пода, недалеч от вратата.

— Тогава защо ме питате, дали този ключ е от стаята на Уилям? — попита Гонт, поглеждайки към Хоук.

— Защото в случай като този е нужно да бъдем съвсем сигурни в нашите факти — отвърна Хоук. — Човек никога не знае какво може да се окаже важно. Моля да ми кажете, когато бъдете сигурен, дали този

ключ е от стаята на Уилям. Сега, сър Гонт, какво правихте по-рано тази вечер, след като вашите гости се качиха горе, за да се преоблекат?

— Отидох в кухнята — отвърна Гонт. — Яденето беше почти готово. Оставаше само да сипя супата в купите и да полея за последен път месото със соса. Направих това и после помислих, че ще по-добре да проверя, дали масата е подредена. Излязох в коридора и точно тогава почувствах убийството.

Както седеше на стола си, Фишър се наведе напред.

— Почувствали сте убийството? — попита тя.

— О, да — отвърна Гонт. — Тогава не знаех какво е станало. Просто почувствах смущение в къщата, сякаш се беше случило нещо ужасно. Изтичах нагоре по стълбите, за да проверя дали всичко с моите гости е наред и тогава ви видях да се гответе да разбиете вратата с брадва. Останалото знаете.

— Да — каза замислено Хоук. — Кажете ми, сър Гонт, може ли някой в тази къща да използва магия за телепортиране, без вие да разберете?

— За телепортиране ли? Разбира се, че не. За такива магии е нужно голямо количество енергия и умение да бъде правилно насочена. Една малка грешка в координатите на пристигането и вие бихте имали един много неприятен инцидент. Предполагам към какво се стремите капитан Хоук, но няма никакъв начин, по който убиецът би могъл да се телепортира в стаята на Блекстоун, а после отново навън. Из цялата къща имам поставени защити, които да предотвратят точно такова нещо. Знаете ли, аз също имам своите врагове. Дори аз не мога да се телепортирам в тази къща без предварително да сваля защитите.

— Разбирам — каза Хоук. — Може би трябваше да дискутираме върху враговете на Блекстоун. Общоизвестно е, че той не е популярен в някои среди, но можете ли да предложите никакви имена? Особено някой, който би имал изгода от неговата смърт.

— Няма никой по-специален — отвърна Гонт, мръщейки се. — Има известен брой хора в Хейвън, които биха дишали по-леко, знаейки, че Уилям е мъртъв, но не мога да се сетя за никой толкова ненормален, че да го убие в моя дом. Те сигурно знайт, че аз бих приел това като лична обида.

— Разбирам вашата гледна точка — отбеляза сухо Хоук.

— Има едно нещо — каза Гонт и после се поколеба. Хоук чакаше търпеливо. Магьосникът го гледаше неотклонно. — Всъщност не зная, дали изобщо има връзка с всичко това. Чувствам се твърде глупаво дори да го спомена, но... неотдавна Уилям имаше един спор с Адам Столкър. Не зная за какво се е отнасял, но сигурно е било за нещо сериозно. Седмици наред почти не си говореха.

— Вие постъпихте правилно, като ни уведомихте — каза Хоук.
— Не бих помислил, че това означава нещо, но за всеки случай ще го проверим. Мисля, че засега това е всичко, сър Гонт. Вече можете да се присъедините към останалите в салона и предайте на магьосницата Визидж, че е следващия човек, който бихме желали да видим.

— Разбира се — обеща Гонт. — Ще ви я изпратя.

Той се изправи на крака и отиде до вратата. Тя се отвори пред него. Гонт се поколеба на прага и погледна назад към Хоук.

— Какво да правя с вечерята?

— Сервирайте я, ако искате — отвърна Фишър. — Но мисля, че ще откриете, че повечето хора са загубили апетита си.

Гонт кимна и излезе. Вратата се затвори след него. Хоук погледна Фишър.

— Как водя разследването?

— Не лошо — отвърна Фишър. — Използваш точно правилната комбинация от авторитет и вежливост. Вярваш ли му относно защитата срещу телепортиране?

— Има логика — отвърна Хоук. — Всеки магьосник има врагове. И отново това е нещо, което можем да проверим с Визидж. Ако в къщата има такива защиты, тя със сигурност е в състояние да ги открие.

— Добро разсъждение. Сега, какво ще кажеш относно ключовете? Гонт каза, че няма никакви дубликати, но би могъл да лъже. Ако е имал дубликат, той лесно би могъл да влезе, да убие Блекстоун и отново да излезе, заключвайки вратата след себе си.

— Не — твърдо отрече Хоук. — Не вярвам. Твърде е очевидно.

— И какво от това? Слушай, в неговия разказ вече има една неточност. Той каза, че през времето на убийството е напуснал салона заедно с гостите и е отишъл в кухнята. Там разлял супата, полял месото със соса и после получил своето предчувствие за смъртта на Блекстоун. Това не изглежда правдоподобно, Хоук. Между напускането

на салона от всички и разбиването на вратата от нас са изминали поне петнадесет-двадесет минути. Помня, че погледнах часовника в салона. Сега, разливането на супа в няколко купи и поливането на бут месо не отнема толкова много време. Така че, какво още е правил той?

— Още едно добро разсъждение — каза Хоук. — Но аз все още не мога видя убиеца в Гонт. Ако той е искал да убие Блекстоун, със сигурност би намерил по-незабележим начин, отколкото да го прободе с нож под собствения си покрив. Спомняш ли си *Куката*? Двеста четиридесет и седем мъртви и нищо, което да свърже, който и да било от тях с Гонт. Съдебните медици не можаха да намерят и частица доказателство срещу него. Не че не се опитваха. Мисля, че той нарани професионалната им гордост.

— Добре, разбирам какво имаш предвид. — Фишър се размърда неспокойно на стола си. — Но това би могло да бъде просто погрешно насочване, така че да не подозирате него. Помниш ли как Гонт използва своята магия, за да премести този стол, без да го докосва? Може би той би могъл да използва по същия начин и ножа. Или да отключи една брава, точно както отвори и затвори тази врата само като я погледна. Ако случайно открием доказателство, че Гонт е убиецът, по-добре ще е да внимаваме за собствената си безопасност. А ако започнем да се доближаваме твърде много до истината, той може да реши да стори нещо неуловимо на нас.

— Страхотно — каза Хоук. — Просто, страхотно. С всяка измината минута този случай става все по-забавен.

На вратата се почука колебливо и после в стаята влезе магьосницата Визидж. Тя затвори тихо вратата след себе си и погледна несигурно Хоук и Фишър. Хоук и посочи с кимване празния стой и Визидж се отпусна на него. Лицето й продължаваше да бъде смъртнобледо, а очите й скромно гледаха надолу. Фишър погледна към Хоук, който кимна леко.

— Необходимо е да ви зададем няколко въпроса — обясни Фишър.

— Да — отвърна Визидж. Гласът и бе малко по-висок от шепот.

— Къде бяхте вие по време на убийството на Блекстоун? — попита направо Фишър.

— Предполагам, че в стаята си. Не знам точно кога е умрял Уилям.

— Гонт каза, че е почувствал убийството — каза Хоук. — Твърдите ли, че вие не сте почувствали нищо?

— Да — отговори Визидж. Тя вдигна глава и за пръв път го погледна в очите. — Гонт е много по-силен, отколкото аз някога ще бъда. Той е голям магьосник.

— Добре. Значи вие бяхте в стаята си — каза Фишър. — Посети ли ви някой там?

— Не. Бях сама.

— Значи не можете да докажете, че сте била в стаята си.

— Така е.

— По-рано тази вечер вие казахте, че знаете защо Катрин Блекстоун се държи странно, но тогава предпочетохте да не ни съобщите — отбеляза Хоук. — Кажете ни сега.

— Защо не попитате Боуман? — попита Визидж.

Хоук и Фишър се спогледаха за миг.

— Защо Боуман? — попита Хоук.

Слаба усмивка озари лицето на Визидж. Зелените й очи излъчваха студенина.

— Сигурно сте го видели заедно с Катрин. Те не се стараят особено да прикриват отношенията си — поясни тя.

— Изглеждаха твърде приятелски настроени един към друг.

— Те са любовници от поне шест месеца — заяви категорично Визидж. — Ето защо тя е винаги усмихната и засмяна. Намерила е още един глупак.

— Блекстоун знаеше ли? — попита Хоук.

— Не мисля. Уилям може да бъде много добър в незабелязването на неща, които не иска да вижда.

— Колко време сте работила за Блекстоун? — попита Хоук.

— Четири-пет години. От първата му кампания на върха. Защитавах го от магически заплахи. Той винаги е имал врагове. Добрите хора винаги ги имат.

— Вие сте му дала талисмана, който носи.

— Да. Докато го носи, никоя магия не може да му навреди.

— Споменахте за врагове — каза Фишър.

— Можете ли да ни назовете някои имена?

— Уилям не е бил убит от убиец — Визидж решително поклати глава. — Единствените хора в тази къща са Гонт, неговите гости и вие.

Няма никой друг. Ако имаше, щях да зная.

— Сигурна ли сте? — попита Хоук.

— Да. Най-малкото... — Визидж леко се намръщи. — Една част от тази къща е затворена за мен. Не мога да виждам в нея.

— Къде? — попита Фишър, навеждайки се напред.

Визидж погледна вратата отляво.

— Лабораторията на Гонт — каза тя. — Обградена е от много мощна защита. Той винаги е пазел много ревниво тайните си.

— Би ли могъл някой да се крие там? — попита Хоук.

— Никой не би могъл да напусне това помещение, без аз да разбера. — Визидж поклати глава.

— Тогава защо го споменахте? — попита Фишър.

— Защото то ме смущава — отвърна Визидж.

Известно време никой не продума. Думите на Визидж изглежда увиснаха във въздуха. Хоук се прокашля.

— Гонт каза, че тази къща е защитена срещу магии за телепортиране. Вярно ли е това?

— Разбира се — кимна Визидж. — Това бе едно от първите неща, които проверих, след като влязох в къщата. Тази защита не е необичайна. Всички магьосници я прилагат. Защо си губите времето с всички тези въпроси? Едуард Боуман е убил Уилям. Не е ли очевидно? Боуман желае Катрин, а те и двамата знаят, че Уилям никога няма да се съгласи на развод. Това би съсипало политическата му кариера.

— Интересна теория — отбеляза Хоук, — но ние не можем да арестуваме един човек, без никакъв вид доказателство. Засега всеки един е еднакво заподозрян.

— Включително и аз?

— Да.

— Никога не бих наранила Уилям — заяви категорично Визидж. Хоук я изучаваше замислено.

— По-рано тази вечер видях Гонт да вкарва стол в това помещение посредством магия. Той просто го задвижи с поглед. Би ли могъл да направи същото и с нож?

— Имате предвид през една заключена врата ли? — Визидж поклати глава. — Тази магия е достатъчно проста, но изисква зрителен контакт с обекта на преместване.

— Добре, тогава би ли могъл той да използва тази магия, за да манипулира с бравата?

— Не. В тази къща има защити за предотвратяване на такъв род манипуляции.

— Разбира се — каза Хоук. — Би трявало да има. Дявол да го вземе!

— Мисля, че засега това е всичко — каза Фишър. — Моля, чакайте в салона и помолете Боуман да бъде следващият, който да дойде.

Визидж седеше на мястото си и наблюдаваше разпалено Хоук и Фишър.

— Вие не възнамерявате да предприемате каквото и да било, нали? — попита тя. — Боуман е твърде важна личност. Влиятелен е. Предупреждавам ви, няма да му позволя да се измъкне безнаказано. Първо ще го убия!

Тя скочи на крака и побърза да излезе от библиотеката, затръшвайки вратата след себе си.

Фишър повдигна едната вежда.

— Ако е готова да убие един човек, тя може да го стори и с друг.

— Правилно — отбеляза Хоук. — Под тази хладна и спокойна повърхност бушува огнена стихия. Тя очевидно е твърде силно привързана към Блекстоун. Може би е имала с него и любовна афера. Тя е излязла несполучлива — може би е искала да се разведе с жена му и да се ожени за нея, а той е отказал — така че го е убила за отмъщение. Или може би е искала любовна афера с него, а той не, така че го е убила, заради наранената си гордост.

— Това е малък напредък, а? — попита Фишър.

— Как бихме могли да знаем на толкова ранен стадий в играта? — каза Хоук, свивайки рамене.

— Не — рече Фишър. — Това все пак не изглежда да е вярно. Ако е имало лоши отношения между Блекстоун и Визидж, той не би я държал като свой телохранител, нали? Искам да кажа, че точно такава е била нейната работа. И без това Визидж е магьосница и ако е искала да убие някого, не би имала нужда от нож, за да го стори... Освен ако не се опитва да заблуждава.

— Мисля, че сме провеждали този разговор и преди — сухо отбеляза Хоук.

Вратата се отвори и влезе Боуман. Той се усмихна за миг и седна на празния стол, без да чака да бъде поканен. Хоук леко се намръщи. За човек, чийто приятел и работодател е бил убит, Боуман изглеждаше твърде спокоен. Но такъв беше винаги.

— Вие бяхте дясната ръка на Блекстоун — каза Фишър.

— Точно така — потвърди любезното Боуман.

— Имате ли нещо против да ни кажете къде сте бил по време на убийството?

— Бях в стаята си. Преобличах се за вечеря.

— Може ли някой да потвърди това? — попита Хоук.

Боуман го гледаше неотклонно.

— Не.

— Значи, всъщност нямале алиби?

— Нуждая ли се от такова? — попита с усмивка Боуман.

— От колко време познавате Уилям Блекстоун?

— От седем-осем години.

— От колко време познавате Катрин Блекстоун? — попита Хоук.

— Приблизително от също толкова години.

Хоук и Фишър го погледнаха мълчаливо, но любезната усмивка не потрепна. Мълчанието се проточи.

— Кой мислите, че е убил Блекстоун? — накрая попита Хоук.

— Той имаше страшно много неприятели — отвърна Боуман.

— Знаете ли наказанията за отказване на сътрудничество на представители на Службата по охрана по време на разследване? — попита Фишър.

— Разбира се — отвърна Боуман, — правя всичко, на което съм способен, за да ви сътруднича, капитан Фишър. Отговарям на всеки въпрос, който ми задавате.

— Добре — каза Хоук — Засега това е всичко. Чакайте в салона с другите и изпратете Доримънт.

Боуман кимна отривисто на двамата, изправи се, без да бърза, на крака и напусна библиотеката, затваряйки тихо вратата след себе си.

— Политици — каза с отвращение Хоук. — Да получиш отговори на въпросите си е като да вадиш зъби. Бедата е, че технически той е прав. Отговори на всички наши въпроси. Ние просто не знаехме какви са правилните, които би трябвало да му зададем. Не можем просто да излезем и го обвиним категорично, че спи с жената

на своя работодател. Първо, той бездруго би го отрекъл, и второ, ако случайно сме сбъркали ще ни изхвърли от Службата за охрана.

— Да — съгласи се Фишър, — но в съзнанието си въобще не се съмнявам. Ти ги видя заедно и начинът, по който се държат помежду си. Това е ясно като бял ден. Не мога да повярвам, че Блекстоун не е знаел. Или поне, че не е подозирал...

— Ти чу Визидж — Хоук сви рамене. — Може би той е избрал да не знае. Не би могъл да рискува развод, а Боуман му е бил полезен...

— Само докато пази тази връзка в тайна, а от опит зная, че той не е особено изтънчен, когато става дума за правене на предложения на жени.

Хоук я погледна проницателно.

— О, така ли? Да приема ли, че той ти е направил предложение по някое време тази вечер?

— Да. Но аз се справих. Обясних му, че не проявявам интерес и той си отиде.

— Просто така?

— В голяма степен. О, обясних му, че ще го убиеш бавно и болезнено, като в същото време опрях ножа си в корема му, но...

— Да — усмихна се Хоук. — Ти винаги си била убедителна Изobel.

— Благодаря. Да се върнем на темата. Ако Боуман е бил недискретен относно своята афера с Катрин и Блекстоун е дочул за нея...

— На никой мъж не му се иска да повярва, че жената, която обича не го обича повече — каза Хоук. По-възрастен мъж, много млада съпруга — това е стара история. Но ако Боуман и Катрин са имали любовна афера, съвсем не означава, че те са извършили убийството. Това не е доказателство.

— Не е, но е мотив. А Катрин бе тази, която дойде и ни каза, че на съпруга й сигурно се е случило нещо...

На вратата се почука и влезе Доримънт. Той се поколеба на прага за момент, сякаш не бе сигурен, че ще бъде приет и после бързо влезе в библиотеката и затвори вратата след себе си. Хоук му посочи празния стол и Доримънт се отпусна на него. Лицето му беше бледо и изпито, а движенията му бяха несръчни, като че ли бе загубил част от силите си.

Но когато накрая вдигна глава, за да погледне Хоук, устните му бяха здраво стиснати, а очите не трепваха.

— Имахте ли голяма полза от Боуман? — тихо попита той.

— Отчасти — отвърна Хоук.

— Обзалагам се, че вече ви е казал една лъжа — каза Доримънт, усмихвайки се неприветливо. — Вие сте го попитали къде е бил по време на убийството, а той е отговорил, че е бил сам в стаята си. Прав ли съм? Така си мислех. Той не е бил сам. Видях Катрин да влиза в неговата стая, точно след като всички се качихме горе да се преоблечем. Аз точно излизах от банята. Тя не ме видя.

— Благодаря ви, че ни съобщихте — каза Фишър. — Ще имаме едно на ум. Сега, сър Доримънт, къде бяхте вие по време на убийството?

— В стаята си.

— Сам?

— Не. С мене беше Визидж.

Хоук повдигна едната вежда.

— Това вече е странно — бавно каза той. — Тя ни каза, че е била сама в стаята си. Защо е било нужно да ни изльже?

— Искала е да ме защити — отвърна Доримънт, поглеждайки ръцете си. — В момента сме разделени с моята съпруга, но още не сме разведени. Това разделяне съвсем не е дружелюбно и на моята мила съпруга просто би се харесало да намери някакъв скандал, който да използва като средство за борба срещу мен.

— Тогава защо вие ни го казвате?

— За да докажа, че нямам нищо за криене.

— Вие бяхте политически съветник на Блекстоун — каза Хоук.

— Слушал съм много за враговете му, но досега никой изглежда на практика не е готов да ги назове по име. А вие?

Доримънт сви рамене.

— Това не тайна, капитан Хоук. Един от тях е Джейфри Тобиас, който обикновено представяше висшите среди, преди Уилям да заеме мястото му след последните избори. После, братята Де Уит, които биха загубили много пари, ако законопроектът на Уилям бъде приет. Те притежават собственост долу, на доковете. Тя е в плачевно състояние, а те нямат нито пари, нито намерение да извършат ремонти, които законопроектът ще изиска. Още, Хю Карнел, лидера на консерваторите

в Съвета. Той е стар, зъл и общо взето мрази промените и в частност промените на Уилям. Бих могъл да продължа, но каква е ползата? Преди малко вие сам казахте, че никой не може да влезе в къщата, за да убие Уилям. Убиецът трябва да е един от нас.

— Вярно — съгласи се Хоук, — но на някой тук може да е платено от един от тези врагове.

— Допускам, че е възможно — предположи Доримънт, но гласът му не прозвуча много убедително.

— Нека поговорим за Катрин и Боуман — предложи Фишър. — Мислите ли, че те са способни на убийство?

— Ние всички сме способни на убийство — отвърна Доримънт.
— При условие, че сме подтикнати достатъчно силно от нещо, което искаем или от страх. Едуард Боуман е бил години наред на второ място след Уилям, а той винаги е бил амбициозен. И знаеше, че Катрин никога няма да напусне Уилям. Тя твърде много обичаше парите и доброто име и винаги е била привързана, по свой собствен начин към Уилям, макар да го мамеше.

— Нека предположим за момент, че Боуман е убил Блекстоун — каза Хоук. — Катрин би ли го подкрепила или той би трябало да извърши убийството сам и да се надява, че тя никога няма да разбере кой е убиецът?

— Не зная. — Доримънт гневно сви рамене. — Не мога да чета мисли. Хората са способни на странни неща, когато са влюбени.

— Ами какво ще кажете за останалите гости? — попита Фишър.
— Има ли някой друг в тази къща някакъв мотив да убие Блекстоун?

— Не зная за мотиви — отвърна бавно Доримънт. — Зная, че неотдавна Уилям се е карал с Адам Столкър.

— Наистина ли? — попита Хоук. — Интересно. А за какво са се карали?

— Не зная. Не мисля, че някой друг знае. Никой от двамата не би говорил за това. Но трябва да е било нещо доста сериозно. Бих могъл да кажа, че Уилям беше много ядосан.

— Имате ли да ни кажете още нещо? — попита Фишър.

— Всъщност, не. Ние всички се възхищавахме от Уилям. Вярвахме му. А повечето от нас го обичаха.

— А какво чувствате вие към него? — попита Фишър.

Доримънт я погледна невъзмутимо.

— Уилям Блекстоун беше най-смелият и най-финият мъж, който никога съм срещал — отвърна той.

— Благодаря. Засега това е всичко. Моля, чакайте в салона с другите и изпратете Катрин Блекстоун.

Доримънт кимна и се изправи на крака. После излезе, без да се обръща.

— Изглежда той твърде силно желаеше да хвърли вината на Боуман — каза бавно Хоук. — Почти прекалено силно.

— Да — съгласи се Фишър. — Не зная как се чувстваш, Хоук, но мене ме заболя главата. Колкото повече хора разпитваме, толкова по-сложен и по-невъзможен става този случай. Имаме повече заподозрени, отколкото можем да обвиним, а все още нямаме никаква следа, как е било извършено убийството!

— Слушай какво ще ти кажа, любима — рече Хоук, усмихвайки се неволно. — В края на краищата ние и двамата сме се сблъсквали в миналото с дворцови интриги, и щом сме могли да се справим с тях със сигурност ще се справим и с тези. Нека посрещнем предизвикателството. В сравнение с някои придворни, които сме познавали, тези хора са аматьори. Сега, какво мислиш за Доримънт? Изглежда достатъчно искрен.

— Да — съгласи се Фишър. — Но ние имаме само неговата дума, че по време на убийството Визидж е била с него. Той би могъл да лъже.

— Възможно. Но, все пак това не е от вида неща, които човек би очаквал от него да признае, ако не бяха истина.

— Точно така. — Фишър замислено сбърчи чело. — А ако Доримънт и Визидж имат любовна афера, това елиминира мотивацията на Визидж, нали? Имам предвид, че тя не би могла да я има едновременно с Доримънт и с Блекстоун. Не мислиш ли?

— Това изглежда твърде невероятно — отвърна Хоук, — но ние не знаем, дали връзката между Доримънт и Визидж е такава. Добре, те и двамата са били в неговата стая, но Доримънт всъщност въобще не каза защо. Може би са имали някаква друга причина да са там заедно.

— Главата започна отново да ме боли — изпъшка Фишър.

Вратата се отвори и влезе Катрин Блекстоун. Тя изглеждаше бледа, но спокойна. Грижливо затвори вратата след себе си и огледа библиотеката с бърз поглед, сякаш търсеше някой скрит слушател.

Погледна невъзмутимо Хоук и Фишър и се отпусна грациозно на стола пред тях.

— Е? — попита Катрин с пресипнал глас. — Кой е убил съпруга ми?

— Все още работим върху случая — вежливо отвърна Хоук. — Детективската работа е сложен процес, но обикновено стигаме до края му. Има няколко въпроса, които е необходимо да ви зададем.

— Добре. Давайте.

— Нека започнем със събитията, водещи към убийството. Вие и вашият съпруг отивате горе, за да се преоблечете за вечеря. Той влиза в спалнята, а вие в банята. Вие се връщате и намирате вратата на вашата стая заключена. Викате съпруга си, но не получавате никакъв отговор. Започвате да се беспокоите. Слизате долу, за да вземете Фишър и мен. Ние се връщаме с вас, разбиваме вратата и намираме вашия съпруг мъртъв. Така ли беше?

— Да. Точно така.

— Липсва ли нещо от това описание?

— Не.

— Изказа се предположение, че вие сте посетила Едуард Боуман в стаята му — каза предпазливо Фишър.

— Това е лъжа — заяви категорично Катрин. — Предполагам, че ви е казано също, че сме имали любовна афера, нали? Така си мислех. Години наред враговете на Уилям се опитват да използват тази клевета срещу него. Кой я каза този път? Греъм? Не, той е твърде лоялен към Уилям. Визидж? Обзалагам се, че е била тази превземаща се кучка, Визидж. Тя винаги е харесвала Уилям, но той едва се сещаше за нейното съществуване. Едуард и аз сме приятели от много време, но никога повече това. Обичах съпруга си и никой друг. А сега той е мъртъв и всички негови врагове ще изпълзят от дупките си, за да се опитат да очернят името му със същите стари лъжи с надеждата, че ще успеят да разрушат постигнатото от него!

— Кой мислите, че го е убил? — попита Фишър.

— Не зная. — Изглежда Катрин внезапно се умори, сякаш заедно с гневните думи от нея изчезна цялото предизвикателство. Тя седеше прегърбена на стола с блуждаещ поглед. — Повече не мога да мисля нормално. Уилям имаше много врагове.

— Напоследък, карал ли се е с някого? — попита Фишър.

— Поне аз не зная. — Катрин сви рамене. — Зная, че не беше твърде доволен за нещо от Адам, но то не би могло да бъде чак толкова важно. Уилям никога не ми е разказвал за това.

— Всъщност, кой покани Столкър на това тържество?

— Аз го поканих — отвърна Катрин. — Уилям никога не се занимаваше с толкова маловажни неща, но знаеше, че Адам ще бъде тук. Ако ние не бяхме го поканили, щеше да има ужасни укори.

— Благодаря ви — каза Хоук. — Мисля, че това е всичко засега. Моля чакайте при другите в салона и помолете Хайтауър да дойде.

— Само това ли? — попита Катрин. — Това ли е всичко, което искахте да ме попитате?

— За момента — отвърна Фишър. — По-късно, може би, ще имаме още няколко въпроса.

Катрин Блекстоун кимна бавно и стана от стола.

— Открийте убиеца на моя съпруг — прошепна тя. — Не ме интересува кой го е убил, но го открийте. — После напусна библиотеката, без да погледне назад.

— Ако лъже, то тя е много добър лъжец — отбеляза Хоук с горчивина.

— От онова, което съм чувала за нея, на времето си тя е била най-добрата актриса в Хейвън — каза Фишър. — Може би е малко закърняла след така дълго отсъствие от сцената, но няколко лъжи изказани с открито лице, не би трябвало да са извън нейните способности.

— Но какво, ако казва истината? — попита Хоук. — Доримънт може да има свои собствени причини, за да лъже.

— Да — съгласи се Фишър. — Би могъл. Но една от неприятните истини за убийството е, че когато мъж или жена умират по насилен начин, съпругата или съпругът са обикновено най-вероятните заподозрени. Катрин би могла да има най-добрите причини, за да иска смъртта на своя съпруг. Блекстоун може да е предпочел по-скоро да не забелязва изневярата на съпругата си, отколкото да рискува увреждане на политическата си кариера с някакъв скандал, но ако любовната афера е станала твърде очебийна, той би трябвало да се разведе с нея или да загуби цялото уважение. Ти чу какво каза Доримънт. Катрин е била привързана към съпруга си, но е обичала парите и доброто име да

бъде съпруга на съветник. Като негова вдовица тя би могла да има парите, доброто име, а така също и своя любовник.

— Правилно — каза Хоук. — А в разказа и има също и няколко слаби места. Според думите ѝ, тя се е качила по стълбите, отишла е в банята, върната се е и е намерила вратата заключена, и после е слязла при нас. Както предположи ти, между нейното качване и слизане трябва да е имало промеждутьк от около двадесет минути. Това е дълго време за престой в банята. И, ако тя е тропала по заключената врата и е викала своя съпруг, как така не я е чул никой друг? Никой друг не спомена, че я е чул да вика. Близко до ума е, че някой ще излезе, за да види какво става.

— Да — каза Фишър. — Не забравяй, ако търсиш някой друг главен обвиняем, че единственото нещо, с което на практика всички са съгласни е, че неотдавна Блекстоун е имал голяма препирня с Адам Столкър.

— Сега това излиза на преден план — каза Хоук. — Адам Столкър...

Изведнъж вратата на библиотеката се отвори широко и лорд и лейди Хайтауър прекрачиха прага. Лорд Родерик затръшна вратата след себе си, а той и неговата съпруга застанаха един до друг срещу Хоук и Фишър. Изражението на лицата им беше открито предизвикателно.

— Помолих да ви видя сам Милорд — каза Хоук.

— Не давам пет пари, какво сте помолил — отвърна Хайтауър.
— Няма нищо, което вие бихте могли да кажете на мен, а да не може да бъде чуто от съпругата ми.

— Много добре — рече Хоук. — Къде бяхте по време на убийството Милорд?

— В стаята си, с моята съпруга.

— Разбира се — потвърди лейди Елейн с надменен тон.

— Благодаря ви — каза Хоук. — Това ще бъде всичко засега Милорд и Миледи.

За момент Хайтауър изглеждаше стреснат, но после лицето му прие отново суворото си изражение.

— Настоявам да узная защо ми беше попречено да изследвам тялото. Какво се опитвате да скриете от нас?

— Казах, че това ще бъде всичко Милорд — вежливо повтори Хоук. — Можете да се присъедините към останалите в салона. И, ако обичате, помолете Адам Столкър да дойде.

Хайтауър го погледна гневно. Хоук посрещна спокойно погледа му и след малко Хайтауър отмести своя. Той хвана съпругата си под ръка, отвори ѝ вратата и я изведе навън. После затръшна вратата след себе си, а звукът отекна силно в малкото помещение. Фишър погледна Хоук.

— Това ли бе всичко? Какво стана с останалите въпроси, които трябваше да им зададем?

— Имаше ли смисъл? — попита Хоук. — Те се имат един друг като алиби, а Хайтауър не възнамерява да ни даде доброволно каквато и да било информация по наш вкус. Каквото и да попитаме, той просто ще казва, че не е наша работа. А ако има нещо да каже, ще си го спести за утре, за нашите началници. Той иска да се провалим, любима. По този начин ще може да докаже на себе си, че в края на краищата вината за смъртта на неговия син е моя.

— И на практика те рискува убиеца на неговия приятел да се измъкне?

— Той знае, че утре щом премине действието на магията за изолация, тук ще пристигне пълен екип по съдебна медицина и ние ще трябва да предадем нашия доклад. Ако има нещо за казване, в което се съмнявам, ще го сподели с тях.

— Законът е на наша страна — каза мрачно Фишър. — Бихме могли да го заставим да говори.

— Не мисля така Хайтауър е важна клечка в този град. Може вече да не е главнокомандващ, но има своите влиятелни приятели. Не Изобел, всичко което научим за Хайтауър ще трябва да дойде от други хора. Той не би ни казал колко е часът, дори да опрем нож на гърлото му.

— Предполагам, че си прав — Фишър сви недоволно рамене. Все пак, лейди Елейн не би била чак толкова костелив орех. По-късно ще се опитам да поговоря с нея на страна. Може би ще успея да измъкна информация, разговаряйки с нея като жена с жена.

— Струва си да се опита — съгласи се Хоук. — Но не възлагай твърде големи надежди на този опит.

Вратата се разтвори широко и на прага се появи Адам Столкър. Той остана за момент в това положение и после влезе в библиотеката, навеждайки леко глава, за да не я удари в рамката. След това седна срещу Хоук и Фишър, а столът изскърца силно под тежестта му. Дори в седяща поза, Столкър продължаваше да стърчи с една глава над Хоук и Фишър.

— Добре — мрачно каза Столкър. — Вие разговаряхте о всички останали и чухте техните истории. Кой уби Уилям?

— Още е твърде рано да се каже — отвърна Хоук.

— Трябва да сте научили някои неща!

— Да — каза Хоук, но повечето от тях са противоречиви. — Къде бяхте по време на убийството, сър Столкър?

— В стаята си. Сам. Нямам никакви свидетели или алиби. Но аз не съм убил Уилям.

— Има ли никаква причина, поради която да мислим, че вие сте извършителят на убийството?

Столкър се усмихна за миг.

— Някой трябва вече да ви е казал, че Уилям и аз не се разбирахме твърде добре напоследък.

— Имали сте никакъв разговор, в който двамата сте спорили за нещо — каза Хоук.

— Решихме да тръгнем по отделни пътища — обясни Столкър.

— Уилям винаги е бил за мен твърде бавен и прекалено предпазлив. Аз исках да излезем от това състояние и да вършим разни неща, да променяме разни неща. Уилям и аз винаги сме спорили. Още от самото начало. Повече или по-малко и двамата искахме едни и същи неща, но изобщо не можехме да стигнем до съгласие относно най-добрния начин за постигането им. Поглеждайки назад, ми се струва чудо, че останахме заедно толкова дълго време. Във всеки случай, накрая реших да тръгна по свой собствен път и да видя какво моята репутация би могла да направи за мен на следващите избори. Мисля, че аз самият бих бил доста добър съветник. Хейвън би могъл да има много полоши. Често се е случвало в миналото. В това се състои цялата ни караница — просто разделение на пътищата. Не съм имал нищо срещу него. Винаги съм му се възхищавал. Най-праволинейният човек, който никога съм срещал.

— И така, кой мислите, че е убил съветник Блекстоун? — попита Фишър.

Столкър ѝ хвърли съжалителен поглед.

— Не е ли очевидно? Уилям е умрял сам в стая, заключена отвътре. Магьосничество. Това трябва да е причината за смъртта му.

— Гонт не мисли така — каза Хоук.

— По-скоро бих го осъдил, отколкото да му се доверя. Никога не се доверявайте на магьосник.

— От колко време познавате Блекстоун? — попита Фишър.

Столкър се размърда неспокойно на стола си и погледа гневно Фишър. Не от дълго. Може би от около две години.

— Освен от магьосникът, можете ли да помислите за някой друг, който има причина да иска смъртта на Блекстоун? — попита Хоук.

Столкър се усмихна кисело.

— Предполагам, че сте чули за Катрин и Едуард?

— Да — отвърна Фишър. — Вярно ли е това?

— Не зная. Може би. Без намерение да ви обида, жените са непостоянни създания.

— А какво ще кажете за политическите врагове? — бързо попита Хоук.

— Това си имаше своя дял. Нито един по-специален, но все пак.

— Разбирам — каза Хоук. — Благодаря ви, сър Столкър. Това е всичко, засега. Ако отидете да почакате с останалите в салона, моят партньор и аз ще се присъединим към вас след малко. Между другото, наредих никой да не се доближава до тялото. Вероятно ще можете да напомните това и на другите и ще им обясните, че аз съм решил така.

— Разбира се — отвърна Столкър. — Радвам, че мога да ви помогна. — Той кимна отривисто на Фишър, стана и напусна библиотеката.

Хоук и Фишър останаха известно време да седят мълчаливо, взиращи се в нищото и мислещи трескаво.

— Знаеш ли, мисля, че нещата изглеждаха по-малко сложни, преди да започнем да задаваме въпроси — констатира Фишър.

Хоук се изсмя.

— Може би си права, любима — каза той. — Нека се опитаме да отделим зърното от пляватата. Какви реални заподозрени получихме? Струва ми се, че Катрин Блекстоун е начело в списъка, следвана

непосредствено от Боуман. По отделно или заедно, те са имали добра причина да искат смъртта на Блекстоун, допускайки че са имали любовна афера. За съжаление обаче, нямаме никакви реални доказателства за това. Ключата не е доказателство.

— Доримънт каза, че е видял Катрин да излиза от стаята на Боуман — напомни Фишър. — Но той би могъл да има свои собствени причини, за да лъже. Това ни връща точно на мястото, откъдето тръгнахме. И така, кой друг можем да посочим с пръст? Мисля, че Гонт трябва да бъде заподозрян, макар и само защото за момента той е единствения, който би могъл да извърши убийството.

— От друга страна — отбеляза Хоук, — той не би могъл да използва магия, за да влезе в стаята без Визидж да разбере.

— Тя каза, че е далеч по-слаба магьосница от Гонт.

— Вярно. И точно заради това може би са действали заедно.

— Не, Хоук. Аз все пак не мога да приема това. Ти наблюдава Визидж, докато тя говореше за Блекстоун. Почти боготвореше земята, по която стъпва той.

Хоук се намръщи.

— Този вид боготворене може да бъде опасен. Ако се случи нещо, което да развали илюзията ѝ, това боготворене може да се окаже некачествено.

— Да — съгласи се неохотно Фишър. — Ти си прав, Хоук. Визидж трябва да бъде заподозряна.

— Ах, дявол да го вземе — каза уморено Хоук. — Докато не се сдобием с нещо определено, те всички са заподозрени.

— Включително Столкър?

— Не зная, любима. Адам Столкър е герой и легенда, но както каза Доримънт, ние всички сме способни на убийство, ако бъдем подтикнати достатъчно силно. А Столкър определено беше нащрек през цялото време, докато разговаряхме с него.

— Значи го смятаме също за заподозрян, така ли?

— Да — отвърна Хоук. — В миналото е убивал достатъчно често без добро основание. Може този път да е открил добра причина. — Той въздъхна уморено и протегна крака. — Мисля, че за момента направихме всичко, което можахме. Магията за изолация на Гонт няма да отслабне до пукването на зората, така че, бездруго, всички ние сме залостени тук за през нощта. Нека сметнем работата за свършена и

поискаме никаква помощ на сутринта. Един юридически заклинател би могъл да ни даде няколко отговора, дори ако за това трябва направи заклинание за казване на истината.

— Гонт би могъл да направи такова заклинание — каза замислено Фишър.

— Да, предполагам, че би могъл, но ние нямаме властта да наредим на всеки един от гостите да се подложи на него, а някак си не предвиждам, че ще се съгласят доброволно. Тук има някои могъщи хора Изобел. Нуждаем се от никаква твърде солидна подкрепа, преди да започнем да упражняваме натиск върху тях.

— Правилно — съгласи се Фишър. — Хайде, нека излезем оттук. Колкото по-скоро се срещнем с нашата весела банда от заподозрени, толкова по-бързо ще можем да ги изпратим в леглата и после може би ще успеем да осигурим малко мир и спокойствие.

Хоук кимна уморени и двамата с Фишър се изправиха на крака. Фишър тръгна към вратата и после спря, когато установи, че Хоук не е до нея. Той стоеше неподвижно в средата на помещението и се вслушваше, наклонил глава настрани.

— Какво има? — попита Фишър.

— Не съм сигурен — отвърна Хоук с бавен глас. — Стори ми се, че чух нещо. Нещо... странно.

Той се огледа намръщено и погледът му попадна на затворената врата вляво от него.

— Забрави това, Хоук — бързо каза Фишър. — Там е лабораторията на Гонт. Тя е негова лична и е заключена.

— Да — отвърна Хоук. — А Визидж каза, че я намира смущаваща.

Той тихо се приближи до вратата и постави ухо върху дървената й повърхност. Фишър се огледа бързо и после отиде при него.

— Чуваш ли нещо? — тихо попита тя.

— Не.

— Какво ти се стори, че си чул?

— Не съм сигурен. — Хоук се изправи и отстъпи от вратата. После свъси вежди и погледна замислено дръжката. — Прозвуча ми като тихо ръмжене или като нещо...

Предпазливо натисна дръжката. Тя се завъртя лесно в ръката му, но вратата не се отвори.

— Хоук — прошепна Фишър, — в тази врата има нещо странно... Започва да събужда у мене лошо предчувствие. Отдръпни се от нея.

— Няма никаква причина за беспокойство, любима. Вратата е заключена.

— Не ме интересува. Отдръпни се от нея.

Хоук кимна сковано. Можеше да почувства как настръхват космите на врата му. Каквото и да беше чул, то бе изчезнало, но все пак той знаеше абсолютно сигурно, че от другата страна на лабораторната врата има нещо ужасно — нещо, което се вслушваше и го чакаше да отвори вратата. Той отстъпи крачка назад и усещането изчезна. После прегълтна трудно и отвърна погледа си.

— Предполагам, че човек може да се сблъска с някои страни неща в дома на един магьосник — заключи той с бавен глас. Хайде да се махаме оттук.

— Точно така — каза Фишър.

Хоук отиде до вратата на библиотеката, дръпна я, за да я отвори и побърза да излезе в коридора. През цялото време Фишър го следваше неотльчно с ръка върху дръжката на меча. Щом излязоха в коридора и двамата се почувстваха малко странно. Хоук бързо се отърси от това чувство и дръпна вратата, за да я затвори. При първа възможност, щеше да е добре да поговори с Гонт относно лабораторията му. Погледна Фишър, а тя бързо кимна. Хоук се усмихна кисело и после самоуверено влезе в салона заедно с Фишър. Магьосникът и неговите гости погледнаха служителите от охраната с лошо прикривана смесица от любезнот и враждебност.

— Благодаря ви за търпението — каза Хоук. — Тази част от разследването приключи. Остана ни само да чакаме да се съмне, когато ще можем да доведем експертите.

Боуман направи крачка напред.

— Гонт ни каза, че не можем да напуснем къщата до сутринта поради магията за изолация. Вие ли му наредихте да я направи?

— Да — отвърна Хоук. — Не бих могъл да поема риска да позволя на убиеца да се измъкне, а не разполагах с никакво друго средство, с което да предотвратя напускането му от къщата.

— Но това означава, че всички ние ще останем затворени тук!

— Точно така — потвърди Хоук. — Предлагам да отидете по стаите си и да поспите, колкото можете.

— Искате да кажете, че заради вас трябва да прекараме нощта тук, където един от нас е убиец? — попита Хайтауър с бавен глас.

— Вие можете винаги да си заключите вратата — отвърна Фишър.

— Това не спаси Уилям — възрази Доримънт.

— Добре, достатъчно — отсече Хоук. — Зная, че положението не е от най-добрите, но нищо не можем да направим. Ако имате някакви оплаквания, можете да ги отнесете утре сутринта към моите началници. Междувременно мисля, че ако действаме разумно, никой от нас няма да бъде изложен на някаква реална опасност. Предлагам всички да отидете по стаите си и да стоите там. Фишър и аз ще бъдем на стража тук, в салона, през цялата нощ. Ако някой почувства някакво беспокойство, нужно е само да извика и ние ще бъдем на място за времето, което ще ни е необходимо да изтичаме нагоре по стълбите. Ще разберем и ако някой започне да се разхожда из къщата. Така че предлагам, щом веднъж се приберете по стаите си, да не ги напускате.

— Ами ако ми се прииска да отиде до тоалетната? — попита Боуман.

— Използвайте гърнето под леглото си — посъветва го Фишър.

Последва кратко мълчание, по време на което гостите се спогледаха несигурно. След това Катрин се отправи към вратата и групата се разпръсна. Промърмориха се пожелания за лека нощ, след което един по един гостите напуснаха салона и започнаха да се изкачват по стълбите към стаите си. Хоук направи знак на Гонт да остане за малко и магьосникът се подчини. Когато всички си бяха отишли Хоук и Фишър погледнаха изпитателно домакина.

— Какво имате в лабораторията си, сър Гонт? — дръзко попита Хоук.

— Разни дреболии. Химиали и други подобни неща. Защо?

— Почувствах нещо... нещо странно — каза Хоук с несигурен глас.

— О, разбира се — усмихна се леко Гонт. — Трябваше да ви предупредя. Като предпазна мярка, на вратата е направена магия за отбягване. Ако се приближите твърде много до нея, магията ви кара да

чувствате такова неудобство и беспокойство, че да не смеете да се опитвате да я отворите със сила. Просто, но ефикасно.

— А, разбирам — отвърна Хоук, опитвайки се да не се покаже твърде облекчен. — Е, сър магьосник, мисля, че това е всичко. Фишър и аз ще прекараме нощта тук, в салона. Непрекъснато единият от нас ще бъде на пост.

— Това звучи много успокояващо — отбеляза Гонт. Тази нощ ще спя в лабораторията си. Ако имате нужда от мен, независимо по каква причина, просто ме повикайте. Аз ще ви чуя. Е, ще се видим отново сутринта. Лека нощ капитан Хоук, лека нощ капитан Фишър.

Той вежливо се поклони и напусна салона. Хоук и Фишър огледаха празното помещение.

— Изобщо не получихме своята вечеря — каза Фишър.

— Да — съгласи се Хоук. — Животът на охраната е труден.

— Ще хвърлиш ли чоп за първата смяна?

— С твоя монета или с моя?

— Колко добре ме познаваш — усмихна се Фишър.

4

ТАЙНИ

Едуард Боуман седна на стола до леглото, облегна се назад и огледа стаята, която му беше дал Гонт. Помещението беше в общи линии достатъчно удобно, но цветовата схема бе един тъмен смущаващ нюанс на моравото. Сякаш стаята бе умряла. Боуман съмътно се питаше, защо магьосникът е трябвало да избере такъв неумолимо противен декор. Той обикновено показваше такъв отличен вкус. От друга страна, Гонт едва ли никога използваше тези стаи. Може би е наследил декора от онова време, когато къщата все още е принадлежала на фамилията ДеФерие. Сега, това определено изглеждаше вероятно. ДеФерие винаги са били... странни. Боуман погледна отново часовника над камината. Часовникът имаше силно агресивно тиктакане, но стрелките му сякаш пълзяха по циферблата. Боуман се размърда нетърпеливо на стола си. Той щеше да почака още три четвърти час, за да бъде сигурен, че всички са заспали и после щеше да може да излезе и да види Катрин.

Боуман се намръщи замислено. Катрин бе понесла твърде зле смъртта на съпруга си. Знаеше, че тя продължаваше да е привързана към Уилям, въпреки че бракът им се беше разпаднал, но все пак бе изненадан от това колко разстроена беше. Той се питаше, дали и новината за собствената му смъртта би приела също толкова зле. Боуман тръсна гневно глава. Той не ревнуваше от Уилям, докато беше жив и нямаше да започне да ревнува сега, когато човекът беше мъртъв. Катрин беше негова, както винаги досега. Той щеше да отиде да я види за малко, да я подържи в прегръдките си и всичко отново щеше да бъде чудесно. Още три четвърти час. Все пак трябваше да внимава, иначе Хоук и Фишър можеха да го чуят. И това можеше да го постави в твърде неудобно положение.

„Хоук и Фишър...“ Боуман присви устни. Те щяха да бъдат една досада. Можеше да го предвиди. По дяволите тяхното нахалство! От цялата охрана, от която Доримънт би могъл да избере телохранители за

Уилям, той трябаше да вземе тези двама — единствените наистина честни представители на Службата по охрана в града. Всеки друг щеше да има достатъчно здрав разум да зададе вежливо няколко въпроса и после да се оттегли настрана и да остави неговите началници да поемат разследването в свои ръце — мъже, които разбират политическите съображения. Но не и тези двама. Тях изглежда не ги беше грижа колко мръсотия ще извадят наяве или кой ще бъде наранен в този процес. Добре, откриването на убиеца на Уилям беше важно, но каузата, зад която стоеше Уилям бе по-важна. Един скандал сега, можеше да върне **Реформата** с дванадесет години назад.

Боуман се замисли отново. Може би, в края на краищата, не трябаше да се опитва да интимничи с Фишър. За момента това приличаше на добра стъпка. Щеше да отклони вниманието от него и Катрин, а освен това той винаги бе имал успех при високите блондинки. Сега обаче бе заподозрян в убийство и един от водещите разследването офицери му имаше зъб. Страхотно! Точно от каквото се нуждаеше.

Той се замисли още по-дълбоко в опита си да си спомни, кой от висшите офицери в Службата по охрана му дължеше някоя и друга услуга. Трябаше да има такъв. Винаги се намираше някой. Беше късно и той бе уморен. Дори повече не беше в състояние да мисли нормално. Освен това да използва връзките си бе последното средство. Можеше дори да не се стигне до него. Докато той и Катрин си държаха езика зад зъбите и не се срамуваха от поведението си, никой нищо не можеше да докаже. Нека хората мислят, каквото искат. Без доказателство те не биха дръзнали да кажат каквото и да било.

Боуман отново погледна часовника. По-добре беше тази вечер да не стои дълго с Катрин. Трябаше да поспи малко, ако искаше утре да свърши някаква работа. Адски много трябаше да свърши тая работа. Със смъртта на Уилям **Реформата** можеше да загуби апогея си, ако дяволски бързо някой не окажеше помощ. Тобиас никога, ни най-малко не се беше стеснявал да поиска обратно своето старо място в Съвета, а с последният законопроект на Уилям все още на везните... Имаше много голям брой организирани групи, които имаха интерес от този законопроект и заедно те биха могли да подкрепят или свалят човека, зает поста след Уилям.

Боуман тръсна гневно глава. Каквото и да се случеше, Тобиас не трябваше да бъде допуснат в Съвета. Съвсем сам, този занимаващ се с интриги, лицемерен измамник можеше да разтури всичко, което реформата беше постигнала досега. Някой трябваше да застане срещу него на следващите избори. А кой би бил по-добър от лоялната и вярна дясна ръка на Уилям Блекстоун?

Но той не можеше просто да се изправи и да обяви своята кандидатура. Това нямаше да изглежда добре, така скоро след смъртта на Уилям. Нуждаеше се от някой друг, който да го предложи. Например, някой като Катрин. Само че това също можеше да направи лошо впечатление...

Той се усмихна и тръсна глава. Сигурно имаше някакъв начин. Винаги се намираше някакъв начин, ако човек се постараеше достатъчно добре.

Боуман се облегна назад на стола и внимателно избегна да погледне отново часовника. Можеше да бъде търпелив, когато се наложеше. Бе научил много за търпението през дългите години, прекарани като дясна ръка на Уилям. Той се намръщи замислено. Щеше да се чувства странно да работи без Уилям. Бяха партньори толкова дълго време... Но сега, накрая, имаше свой собствен шанс да бъде водач, а усещането бе много приятно. Това бе срамно след смъртта на Уилям, но животът продължава и след него...

Сети се за Катрин, чакаща го да отиде при нея, и се усмихна — „Животът продължава.“

* * *

Адам Столкър съблече бавно ризата си и я пусна на стола до леглото. Беше уморен, а гърбът безмилостно го болеше. Той седна на ръба на леглото и го почувства, че то поддава забележимо под тежестта му. Проклетото беше твърде меко за неговата представа за комфорт, би предпочел твърда подpora за гърба си. В стаята беше горещо и влажно със затворените кепенци на прозорците, но той знаеше, че е по-добре да не се опитва да ги отваря. Гонт ги беше блокирал срещу отваряне. Магьосникът се боеше от убийци.

Столкър се протегна бавно и погледна тялото си. То все още беше мускулесто, а стомахът плосък и твърд, но белезите го потискаха. Тънките бели линии се разпростираха на всички страни по гърдите и корема, оставяйки бледи бразди в неговия тен. Те се кръстосваха и прекръстосваха и накрая се разпиляваха надолу по ръцете му. Имаше още на гърба си. Столкър ги мразеше. Всяка една от тях му напомняше непрекъснато колко близко е бил до смъртта. Всеки белег беше от рана, която би могла да го убие, ако е бил малко по-бавен или е имал малко по-лош късмет. Столкър мразеше нещата, които му напомняха за неговата собствена тленност.

Той огледа стаята, която му беше дал Гонт.

Не беше лоша. Скучната червена цветова схема изглеждаше мрачна и смущаваща в светлината на единствената свещ, но му беше все едно. На времето, при своите пътувания, бе видял и по-лошо. Столкър се опъна върху леглото и се протегна, без да си направи труда да си свали панталоните и ботушите. Не за пръв път спеше с дрехите си. Беше го правил достатъчно често в миналото сред дивата природа. И беше уморен. Много уморен. Денят беше дълъг и труден...

Той се взря сънливо в тавана, оставяйки съзнанието си да се носи, където поиска — „Хоук и Фишър...“ Охраната. Добър екип. Те работеха добре заедно и от онова, което беше чул, бяха се справили добре с вампира от Чандлър Лейн. Той тъжно въздъхна. Да промушваш вампири — това бе истинска работа за един мъж. Не е като да висиш на политически събрания, към което трябваше да привикне. Би предпочел да се сблъска с вампир, отколкото с още някой друг комитет. Може би трябваше да се откъсне за малко от тази среда, да излезе от града и се върне към откритите пространства, в по-дивите райони, към които принадлежеше.

Столкър се намръщи и направи гримаса на примирение. Не, така говореше един по-млад мъж. Тези дни бяха отминали за него. Спането на твърдо би изиграло лоша шега на гърба му, дори в това време. Освен това, той имаше реален шанс да заеме мястото на Уилям на следващите избори, като официален кандидат на реформата, ако изиграеше правилно картите си. Не би трявало да е много трудно. Със своето име и репутация, опозицията не би имала шанс. Столкър се прозя широко и се намести по-удобно. Ако възнамеряваше да заеме мястото на Уилям, беше по-добре да започне разговори с подходящите

хора. Не твърде скоро. Това би направило лошо впечатление. Но, ако се задействаше твърде късно, можеха да го изпреварят и други хора.

Той би започнал с Катрин... През следващите няколко месеца тя щеше да се нуждае от известна подкрепа. Макар че, вероятно щеше да получи достатъчно от Боуман. Столкър сви презрително устни. Уилям би трябвало да направи нещо по този въпрос, а не да го протака. Човек се грижи за онова, което е негово, без значение какво е то. Уилям трябваше да бъде по-твърд с нея, малко да я вразуми, да й покаже ясно кой е глава на семейството. Столкър въздъхна. Изкушаваше се да поговори със самия Боуман, но никога не го бе сторил. Никога не се намесвай в семейните проблеми на други хора. Бе научил това по най-трудния начин.

Все пак, Катрин щеше да се нуждае от него повече, отколкото от Боуман, поне за сега. Нещата бе вероятно да станат доста по-сложни, щом веднъж различните фракции в Съвета научат за смъртта на Уилям. И човек би могъл да се обзаложи, че ще има фракции и вътре в реформата, които също ще си пробиват път с лакти за изгодна позиция. Катрин щеше да се нуждае от телохранител. Столкър кисело се усмихна. Боуман може да се смята за добър на дуел, но той би бил от голяма полза и в задкулисната борба. А Визидж вероятно бе добра в боравенето с магия, но изобщо не би била полезна, когато се стигне до спиране на кама, хвърлена от тълпата. Не, поне за известно време Катрин щеше да се нуждае от него. А той би могъл добре да я използва... Освен ако самата тя не реши да влезе в политиката. Столкър се начумери. Тя просто можеше да се реши да предприеме тази стъпка. Изглежда жените вече не си знаеха мястото. Тази капитан Фишър, може да имаше супров вид и да говореше решително, но вероятно би се огънала в минутата, в която наистина станеше напечено. Жените винаги се огъваха.

Столкър се размърда неспокойно. В стаята беше непоносимо горещо и той сериозно се замисли, дали да не се опита да отвори кепенците. Накрая се отказа. Познавайки Гонт, дори да можеше да ги отвори, вероятно щеше да задейства аларма или нещо подобно. Цялата къща бъкаше от магии. Столкър се усмихна презрително — „*Магия...*“ Той изобщо не се доверяваше на магьосници. Един мъж можеше да си пробие път в живота със смелост и меч в ръка, а не като се крие в задушни помещения, ровейки се в стари книги и произвеждайки гадни

миризми с химикали. Цялата така наречена сила на Гонт се оказа недостатъчна, за да защити Уилям.

Столкър въздъхна. Само ако той и Уилям не се бяха скарали... толкова много неща можеха да бъдат различни. **Само ако...** — най-безполезната фраза в езика. Той вдигна поглед към тавана, от който поголямата част се криеше в мрака. Бе изминало много време откакто за последен път бе спал под този покрив, в тази стая. Сигурно бяха изминали най-малко тридесет години. Той се запита, дали Гонт знаеше, че тази стая е била негова спалня някога, когато е бил момче. Вероятно не. Без съмнение, това бе една от малките иронии в живота. Вече не бе останал никой, който да знае, че Адам Столкър е бил роден като един ДеФерие и че тази къща някога е била негов дом, докато не бе избягал отвратил се от онова, в каквото се бе превърнало неговото семейство. Сега, те всички бяха мъртви: родители, братя, сестри, лели и чичовци. Всички си бяха отишли. ДеФерие ги нямаше повече и Адам Столкър бе щастлив с името, което бе изbral за себе си.

Той затвори очи и дълбоко въздъхна. Трябаше малко да поспи. Сидването на утрото, щеше да има много работа за вършене.

* * *

Греъм Доримънт се разхождаше нагоре-надолу из стаята си и се чудеше какво ще е най-добре да направи. Уилям беше мъртъв, а двамата от охраната изобщо нямаха никакъв напредък относно откриването на убиеца. И твърде скоро това малко гадно влечуго Боуман щеше да се помъчи да се добере до мястото на Уилям в Съвета. Човекът едва бе изстинал, а лешоядите вече се събираха. Добре, някой трябаше да заеме мястото му, но не и Боуман. И това нямаше да се случи, докато Доримънт имаше някакво мнение по този въпрос.

Той спря да се разхожда и се намръщи замислено. Нямаше никаква гаранция, че тази работа ще има нещо общо с него. Той бе работил за Уилям, а Уилям беше мъртъв. Катрин съвсем лесно можеше да реши, че повече няма нужда от него и да си доведе нейни собствени съветници. Доримънт прехапа несигурно устни. Загубването на службата само по себе си не беше проблем. Дори след развода, щяха да му останат пари, повече от достатъчно, за да му стигнат до края на

живота. Но да се откаже от вълнението в политиката и да се върне към празноглавия обществен водовъртеж от безкрайни тържества на светски места, към детинските прищевки, игри и интриги.

Може би лорд Хайтауър би могъл да му предложи някакъв вид пост. Старецът искаше да се намеси по-активно в политиката и щеше да се нуждае от съветник, на когото да може да се довери... Да. Може би това е решението. Лорд Родерик не беше нищо подобно на човека, който бе Уилям, но бе честен и искрен, което се срещаше достатъчно рядко в днешни дни. Утре сутринта, той щеше да поговори с Хайтауър. Ако, разбира се, убиецът на Уилям не преминеше отново в атака и не избиеше всички в леглата им. Доримънт погледна нервно към вратата. Тя бе сигурно заключена и залостена, с опрян на нея стол като допълнителна мярка. Той бе в достатъчна безопасност. Двамата от охраната бяха долу до самите стълби на пост. След случая Чандлър Лейн, един обикновен убиец не би трябало да ги затрудни.

Той се намръщи, размишлявайки. Може би трябваше да им разкаже за Визидж и за онова, което бе видяла. Той искаше, но тя го бе помолила да не казва. Сега и двамата бяха в положението на изльгали охраната. Ако те някога откриеха... Той си спомни сурвото покрито с белези лице на Хоук и внезапно потрепери. „*Не ме е грижа*“ — каза си дръзко. Бе постъпил правилно. Визидж бе дошла при него за помощ и той ѝ я беше дал. Нищо друго нямаше значение.

Досега не беше осъзнал колко важна за него беше Визидж.

Той въздъхна и се отпусна на стола до леглото. Знаеше, че трябва да легне и си почине малко, но не му се спеше. Беше му трудно да свикне с мисълта, че Уилям вече го няма. Толкова дълго се беше възхищавал от този човек, а за толкова кратко му беше приятел... А сега, тук, бе помогнал да се скрие доказателство, което може би щеше да допринесе за откриването на убиеца на Уилям.

„*Съжалахам Уилям, но мисля, че я обичам и не мога да рискувам да бъде наранена.*“

* * *

Лорд и лейди Хайтауър се подготвяха мълчаливо за лягане. Лорд Родерик седеше на стола до леглото и наблюдаваше как съпругата му

си решеше косата пред огледалото на тоалетната масичка. Напълно разпусната, дългата бяла коса стигаше до средата на гърба ѝ. Родерик винаги бе обичал да я наблюдава, докато се реши — един обикновен интимен момент, който тя не споделяше с никой друг, освен с него. Питаше се тъжно, кога бе побеляла. Не можеше да си спомни. Косата ѝ беше красив нюанс на медено руса, когато се ожениха, но това бе толкова отдавна, когато той беше още капитан. В нещо като шок Родерик осъзна, че оттогава са изминали почти тридесет години. Тридесет години... Кога беше минало толкова време?

Елейн погледна в огледалото и забеляза, че я наблюдава. Усмихна се, но той бързо отмести погледа си. Тя остави четката и се обърна с лице към него. Беше с бяла копринена нощница, която той ѝ бе купил за нейния последен рожден ден. Тя го погледна много нежно и безпомощно.

„Не ме питай, Елейн. Моля те. Не мога да ти кажа. Не мога да кажа на никого.“

— Какво има Род? — попита тихо тя. — Вече месеци наред нещо те беспокои. Защо не го споделиш с мен?

— Няма нищо за казване — сърдито отвърна Родерик.

— Глупости — каза тя. — Познавам те от достатъчно дълго време, за да съм в състояние да разбера, когато нещо те глажди. Пол ли е това? Мислех, че най-после си превъзмогнал мъката от смъртта му. Ти изобщо не трябваше да взимаш участие в тези глупави кампании за преследване на върколаци. Трябваше изобщо да не ти позволявам да отиваш.

— Те помогнаха...

— Наистина ли? Всеки път, когато някой глупак се натъкнеше на собствената си сянка и крещеше **върколак!**, ти се втурваше да го проследяваш. И колко откри от всички тези дузини преследвания? Един, само един. Ето защо краят те накара да се пенсионираш. Не беше ли така? Не защото бе достигнал пенсионната възраст, а защото никога не беше там, когато той се нуждаеше от теб!

— Недей! — прошепна Родерик, стискайки здраво очи.

Елейн стана бързо от стола си и побърза да коленичи до него. Тя постави длан върху ръката му, а той се пресегна пипнешком с другата, за да стисне силно нейната.

— Всичко е наред скъпи — прошепна тя. — Аз не ти се сърдя. Само се беспокоя. Безпокоя се за теб. Напоследък си толкова... различен.

— Различен ли? — Родерик отвори очи и я погледна несигурно.

— Какво искаш да кажеш с това *различен*?

— О, не зная. Може би мрачен, раздразнителен, лесно се разстройваш. Не съм сляпа. А има и други неща...

— Елейн...

— Веднъж в месеца излизаш сам. Не се връщаш дни наред, а когато накрая си дойдеш, не ми казваш къде си бил и какво си правил.

— Имам своите основания — отвърна Родерик с дрезгав глас.

— Да — каза Елейн. — Вярвам, че е така. Но не трябва да се чувстваш зле, заради това Род. Зная, че когато човек достигне твоята възраст... е понякога започва да се чувства... несигурен. Аз просто искам да знаеш, че нямам нищо против докато ти се връщаш у дома при мен.

— Ти нямаш нищо против? — попита бавно Родерик. — Елейн, за какво говориш?

— Нямам нищо против да имаш друга жена отвърна непоколебимо Елейн. — Не трябва да се учудваш толкова, скъпи. Това не е много трудно да се разбере. Ти имаш любовница. Всъщност, няма значение.

Родерик се изправи, хвана жена си за раменете и я накара да се изправи срещу него. Опита се да каже нещо, но не можа. Той я прегърна и притисна до себе си.

— Елейн, моя скъпа, моя любов, давам ти думата си, че нямам друга жена. Ти си единствената, която някога съм искал и която някога съм обичал. Давам ти честната си дума, че никога през живота ми не е имало друга жена, освен теб и никога няма да има.

— Тогава къде си ходил всичките тези месеци?

Родерик въздъхна и я отдели от себе си, за да може да я погледне.

— Не мога да ти кажа Елейн. Просто ми повярвай, когато казвам, че не отивам, защото аз искам, а защото трябва. Това е важно.

— Имаш предвид, че е нещо... политическо ли?

— В известен смисъл. Не мога да говоря за него Елейн. Не мога.

— Много добре, скъпи. — Елейн се наведе напред и го целуна по бузата. — Кажи ми за това, когато можеш. А сега, нека си лягаме.

Денят беше дълъг.

— Мисля, че ще поседя малко. Не ми се спи. Ти си легни. Няма да се бавя дълго.

Елейн кимна и се обърна, за да дръпне чаршафа. За момент тя не видя сълзите, които блестяха в очите на Родерик. Когато го погледна отново, след като се бе настанила удобно в леглото, той все още седеше на стола и се взираше в нищото.

— Род...

— Да?

— Кой мислиш, че е убил Уилям?

— Не зная. Дори не мога да разбера как е бил убит, без значение кой или защо го е сторил.

— Нас грози ли ни някаква опасност?

— Не мисля. Сега Гонт ни охранява. Нищо не може да се промъкне покрай него. А долу на пост са и двамата от охраната. Предполагам, че те са достатъчно опитни в простите неща. Няма нищо, за което да се беспокоиш скъпа. Заспивай.

— Да Род. Духни лампата, преди да си легнеш.

— Елейн...

— Да?

— Обичам те. Каквото и да се случва никога не забравяй, че те обичам.

* * *

Магьосницата Визидж си беше легнала и се взираше в тавана. Тя въсъщност не харесваше леглото. Беше много удобно, но твърде голямо. Имаше чувството, че се губи в него. Размърда се неспокойно под единствения тънък чаршаф, който я покриваше. Беше ѝ горещо и се потеше, но не ѝ харесваше да отхвърли чаршафа, не и в една чужда къща. Чувстваше се гола и беззащитна. Не че беше в някаква опасност. Бе заключила вратата и направила защитните магии. Сега никой и нищо не можеше да стигне до нея. Беше в безопасност. Но само за момента. През целия си живот бе работила за Уилям Блекстоун и не знаеше какво ще стане с нея сега, когато беше мъртъв. Уилям винаги бе за нея нещо повече от работодател. Той бе неин бог. Беше мъдър и

справедлив и се бореше със силите на злото в Хейвън. Винаги знаеше какво да прави и винаги беше прав, а ако едва забелязваше тихата млада магьосница до себе си, е... това можеше само да е едно признание. Той винаги мислеше за толкова важни неща.

Визидж бе привлякла вниманието на Греъм Доримънт. Той винаги бе мил с нея, говореше ѝ хубави неща и забелязваше, когато е с нова дреха. Вероятно би се грижил за нея. Това бе приятна мисъл.

Тя се сети за двамата от охраната, които я разпитваха, и се намръщи. Те бяха достатъчно вежливи, но на практика не я харесваха. Можеше да го почувства. По всяко време. А Хоук, този с белезите и студения поглед на единственото си око...

Той я плашеше. Не обичаше да бъде плашена. Тя се намуси в мрака. Бе им казала за Катрин и Едуард, но те не ѝ повярваха. Наистина. Но всичко, което трябваше да направят, беше да започнат да се ровят и накрая щяха да открият истината. И тогава всеки щеше да разбере какво е станало в действителност. Ако на истината ѝ бе позволено да излезе наяве... Визидж се начумери.

Имаше доста голям брой хора, които не биха искали това да се случи. В края на краищата, истината можеше да опетни паметта на Уилям. Е, тя също не го искаше, но не можеше да позволи Катрин и Едуард да се отърват безнаказано. Не можеше да позволи това да се случи. Те бяха убили нейния Уилям и трябваше да си платят за деянието, по един или по друг начин. Тя опипа кокаления талисман, който висеше на сребърна верижка около врата ѝ. Може да беше само една магьосница, но имаше своя собствена сила и би могла да я използва, ако се наложеше, ако нямаше никакъв друг начин да получи справедливост за Уилям.

Визидж въздъхна уморено. Бедният Уилям. Щеше много да ѝ липсва. Тя го бе следвала толкова много години, а сега трябваше да намери някой друг, който да следва, който да ѝ казва какво да прави. На сутринта щеше да говори с Греъм за това. Той я харесваше. Можеше да го почувства.

* * *

Магьосникът Гонт лежеше на леглото си в лабораторията. Въздухът беше възхитително прохладен и свеж. Лятната жега бе държана на разстояние от неговите магии. Помещението бе ярко осветено от половин дузина газени лампи. Поради много причини, някои от тях от практическо естество, Гонт се чувстваше неудобно да спи на тъмно. Той лежеше по гръб и оглеждаше бавно познатото претъпкано помещение, обхващайки с поглед простите дървени маси с тяхното алхимично оборудване и лавиците с ингредиенти, подредени спретнато по подходящ начин. Гонт се чувстваше в лабораторията уютно, както никъде другаде в дома си. Всъщност, в интерес на истината, той не харесваше особено къщата, но се нуждаеше от нея. Нуждаеше се от сигурността и уединението, които му осигуряваше дори да се ширеше в нея като единствено зърно в шушулка. Понякога се изкушаваше да отстъпи пред Столкър и да му продаде проклетата къща, но никога не го направи. Не би могъл.

Той пусна в действие съзнанието си и провери защитите вътре и около къщата като паяк, който проверява многото нишки в своята мрежа. Всичко беше спокойно. Всичко беше както трябва. Навсякъде беше тихо.

Гонт леко се намръщи. Безпокоеше го факта, че все още нямаше никаква представа как е умрял Уилям. Още повече се беспокоеше, че убиецът сигурно беше един от неговите гости. Нямаше никакъв начин, по който един убиец да може да преодолее защитите му, без той да разбере. И все пак, познаваше тези хора от много години. Познаваше ги и им имаше доверие. Това просто не изглеждаше възможно.

Гонт въздъхна уморено. Всеки има своите тайни, своя собствен скрит мрак. Той, от всички хора, би трябвало да знае най-добре това.

— Скъпи...

Гласът беше тих, дрезгав, съблазняващ. Гонт преглътна трудно. Само звукът от нейния глас караше леки тръпки на удоволствие да преминават през тялото му, но той не искаше да я погледне. Не искаше.

— Защо не ме повикаш скъпи? Само ме повикай и аз ще дойда при теб. Това ти харесва, нали?

Гонт не отговори. Той беше магьосник и се контролираше.

— Винаги едно и също. Ти ме желаеш, но не искаш да го признаеш. Желаеш ме, но се бориш против желанието си. Не мога да разбера защо. Ако не ме искаш, тогава защо ме призова?

— Защото бях слаб — отсече Гонт. — Защото бях глупав.

— Защото си човек — измърка гласът. — Толкова ли е ужасно да бъдеш? Ти си силен, мили мой, много силен, но все пак притежаваш човешките нужди и слабости. Не е срамно да се отدادеш на тях.

— Срамно ли — попита Гонт. — Какво знаеш ти за срама?

— Нищо. Изобщо нищо. — Гласът тихо се засмя, а Гонт потрепери от звука му. — Погледни ме, скъпи. Погледни ме.

Гонт погледна начертания на пода пентаграм в далечния край на лабораторията. Сините тебеширени линии светеха слабо със своя собствена зловеща светлина. Вътре в него седеше сукуба^[1]. Тя гледаше към Гонт с катранено черни очи и се усмихваше подигравателно. Беше гола и изключително красива. Сукубата беше висока пет фута с пищна фигура и кокалесто чувствено лице. Златистата светлина на лампата осветяваше перфектната ѝ кожа. На челото ѝ стърчаха две рогца, почти скрити в буйната грива катраненочерна коса. Тя се протегна бавно, продължавайки да се усмихва, а Гонт тихо изпъшка, когато стariят познат копнеж се възобнови отново точно както знаеше, че ще стане.

— Да — каза сукубата. — Аз съм красива, нали? И съм твоя по всяко време, когато ме пожелаеш. Трябва само да ме повикаш, скъпи, и аз ще дойда при теб. Трябва само да ме повикаш...

— Ела при мен — каза Гонт. — Ела при мен, дявол да те вземе!

Сукубата щастливо се засмя и се изправи на крака с едноединствено пъргаво движение. Тя излезе от пентаграма, сините тебеширени линии светнаха ярко за кратко, когато ги пресече, и закрачи, без да бърза, към леглото на магьосника. После дръпна настрани единствения чаршаф и се отпусна до него.

— Проклинаш ли ме, скъпи мой? Не. Ти си прокълнатият, магьоснико. А това не е ли чудесно?

Гонт я взе в обятията си и старата сладка лудост го завладя отново.

* * *

Катрин Блекстоун седеше на стола до леглото и оглеждаше апатично резервната стая, която Гонт бе отключил за нея. Въздухът беше спарен и прашен, а леглото не беше проветрявано, но нея не я

беше грижа. Поне помещението беше достатъчно далеч от стаята, в която бе умрял съпругът ѝ. Стаята, където тялото продължаваше да лежи.

Тялото. Не нейният съпруг или нейният починал съпруг, а просто тялото. Уилям си беше отишъл, а към това, което бе останало, човек не трябваше дори да се обръща по име.

Катрин погледна леглото до нея и отвърна поглед. Сънят можеше да помогне, но тя изглежда не можеше да събере сили да стане, да се съблече и да си легне. Във всеки случай, ако почакаше достатъчно дълго, Едуард щеше да дойде при нея. Тя мислеше, че вече би трябало да е тук, но вероятно той просто бе разумен. Не би било добре за тях от всички нощи, точно тази да бъдат хванати заедно. Той скоро щеше да дойде. Може би тогава тя щеше да знае какво да прави и какво ще е най-добре да говори. За момента не искаше нищо друго, освен да седи, където беше и да не прави нищо. Бе женена по-малко от седем години и вече беше вдовица. „*Вдовица...*“

Имаше един груб край за света — т.е. всичко, което съществува, повече няма да го има. Свършено е. Мислите на Катрин се носеха напред-назад около темата за смъртта на нейния съпруг, без да са в състояние да се установят точно на нея. Беше невъзможно да се помисли, че великият Уилям Блекстоун е мъртъв. Той бе един толкова важен човек, означаваше така много за толкова голям брой хора. Катрин искаше да заплаче. Вероятно щеше да се почувства по-добре. Само да можеше. Но всичко в нея беше умора.

Как Уилям може да направи това? Как може да я остави в тази бъркотия? Как може да се самоубие?

Охраната мислеше, че се касае за убийство. Така мислеха и всички останали. Само тя знаеше, че това наистина е било самоубийство. Двамата от охраната винаги търсеха признания за вина, за нещо, което биха използвали като мотив. Тя знаеше, че сигурно щяха да хвърлят вината върху Едуард Боуман, така че би посрещнала атаката както винаги, като им каже в лицето, че това е лъжа и ги предизвика да докажат обратното. *Беше ни подсказано...* О да, тя просто можеше да се обзаложи, че е било така. Тази малка кучка Визидж, не би чакала дълго, за да започне да разпространява отровата. В бъдеще, тя и Едуард трябваше да бъдат много внимателни. Поне за известно време.

* * *

Хоук и Фишър седяха изпънати в своите удобни столове, обърнати с лице към коридора. Те бяха запалили всички лампи, с изключение на две, и салонът беше достатъчно тъмен, за да действа отпочиващо на очите, докато в същото време оставаше достатъчно светлина, за да виждат. В къщата беше тихо, а въздухът бе горещ и задушен. Хоук широко се прозява.

— Недей — помоли го Фишър. — Ще ме заразиш с прозявката си.

— Извинявай — каза Хоук. — Няма да заспя. Твърде много неща се въртят в главата ми.

— Добре, тогава стой ти на пост, а аз ще поспя.

— Това ме устрои — съгласи се Хоук. — Мисля, че тази нощ няма да имаме повече неприятности.

— Може би си прав — отвърна Фишър, намествайки се удобно на стола си със смътното желание да бе имала и възглавница. — Който и да е убил Блекстоун, деянието не прилича на моментно решение. В него трябва да е вложена грижлива предварителна подготовка. Онова, което трябва да ни беспокои сега е, дали убиецът е имал зъб специално на Блекстоун или той просто е първият от серия жертви.

— Знаеш ли, ние дори не можем да сме сигурни, че Блекстоун е бил набелязаната жертва — каза Хоук. — Може той просто да е видял някой на неудобно място в неудобно време и да е трявало да умре, защото е станал свидетел на нещо. Убиецът може все още да чака своя шанс за истинската жертва.

— Недей — помоли го Фишър. — Не е ли случаят достатъчно сложен и в този си вид?

— Извинявай — рече Хоук. — Само мисля.

— Имаш ли някоя нова идея, кой може да е убиецът?

— Нищо ново. Боуман и Катрин Блекстоун трябва да са най-вероятните извършители. Те биха спечелили най-много от убийството. Но аз продължавам да се връщам назад, към въпроса, как е било извършено то. Има нещо относно тази заключена стая, което ме беспокои. Не мога точно да си го представя, но то продължава да ме глодди. Е, без съмнение, накрая ще го намеря.

— Главата отново започна да ме боли — оплака се Фишър. — Не съм добра при решаването на проблеми. Никога не съм била. Знаеш ли Хоук онова, което ме учудва е неочеквания начин, по който е било извършено. Имам предвид, в един момент всички стоим тук, пийваме си плодов ликъор и бърборим непрекъснато, а в следващия момент всички отиват да се преобличат за вечеря и Блекстоун е убит. Ако убиецът е някой от хората в това помещение, той трябва да има железни нерви.

— Правилно — потвърди Хоук.

Те останаха известно време така, заедно, вслушвайки се в тишината. Къщата скърцаше и гъшкаше около тях, улягайки, както всички стари къщи. Въздухът беше неподвижен, горещ и тежък. Хоук отпусна едната си ръка върху дръжката на брадвата, която стоеше облегната отстрани на стола му. Много неща относно този случай не му харесваха. Много неща не пасваха. И той имаше силното усещане, че нощта продължава да крие още някои изненади.

* * *

Времето минаваше, а тишината се разпростираше из цялата стара къща. Всеки беше или заспал, или седеше тихо в своята стая в очакване на утрото. Коридорът и площадката на стълбището бяха пусти, а сенките лежаха несмущавани. Една единствена газена лампа светеше слабо на половината път надолу върху стената отдясно, хвърляйки мека оранжева светлина върху площадката. Наоколо нямаше никой и Боуман малко се отпусна. Не че имаше никакво значение, ако някой го беше видял. Той винаги можеше да заяви, че отива в тоалетната, но защо да усложнява нещата? Освен това, не искаше да прави нищо, което би могло да привлече вниманието на охраната. Той излезе на площадката и затвори тихо след себе си вратата на своята спалня. Постоя за момент, вслушвайки се, и после се отправи безшумно по площадката към стаята на Катрин. Натисна дръжката, но вратата бе заключена. Той хвърли бърз поглед наляво и надясно и почука тихо на вратата. Звукът му се стори твърде силен в тишината. Последва дълга пауза, след което чу в бравата да се завърта

ключ. Вратата се открехна и Боуман се стрелна в стаята. После тя тихо се затвори зад него.

Катрин се вкопчи отчаяно в Боуман, притискайки се толкова силно към него, че той едва можеше да дишаш. Зарови лице в шията му, сякаш се опитваше да се скрие от събитията на деня. Той започна да й шепне утешителни думи и след известно време тя се успокои и охлаби малко хватката. Боуман леко се усмихна.

— Радваш ли се да ме видиш, Кет?

Тя вдигна лице към неговото и жадно го целуна.

— Така се боях, че тази вечер няма да дойдеш при мен. Нуждая се от теб, Едуард. Сега повече от всякога.

— Всичко е наред, Кет. Аз съм вече тук.

— Но, ако ни хванат заедно...

— Няма — побърза да я успокои Едуард. — Не и докато бъдем предпазливи.

Най-после Катрин се отдели от него и седна на ръба на леглото.

— Предпазливи. Мразя тази дума. Ние винаги трябва да внимаваме във всичко, което правим или казваме. Още колко дълго, Едуард? Още колко дълго, преди да бъдем открито заедно? Аз те желая, любов моя. Искам винаги да си с мен в моите прегръдки, в моето легло!

— Не трябва още дълго да продължаваме да се преструваме — каза Едуард. — Само още малко, докато нещата се успокоят. Трябва да бъдем търпеливи още кратко време...

— Писна ми да бъда търпелива!

Едуард направи рязък жест към стената. Катрин кимна неохотно и сниши гласа си, преди да заговори отново. Не биваше да бъдат чути, а не се знаеше колко тънки са стените.

— Едуард, двамата от охраната казаха ли ти нещо относно това кой мислят, че е убил Уилям?

— На практика не, но биха били глупаци ако не виждат нас като главни заподозрени. Винаги е имало слухове, че ние и двамата бихме спечелили от смъртта му. Ние бихме могли да го убием.

— В известен смисъл, може би го сторихме.

— Какво? — Едуард я погледна проницателно. — Катрин, ти не си...

— Уилям се е самоубил — каза Катрин. — Аз... му казах за нас.

— Направила си какво?

— Трябваше. Не можех да продължавам да живея така, в лъжа. Казах му, че продължавам да съм привързана към него и че винаги ще бъда, но че обичам теб и искам да се оженим. Казах, че ще го направя по начин, който той иска, по всякакъв начин, който няма да навреди на политическата му кариера, но че каквото и да се случи, аз съм решена на развод. Отначало отказваше да слуша, а после... после каза, че ме обича и никога няма да ме изостави. Казах, че ако трябва, ще го напусна, а той ми отвърна, че ако го сторя ще се самоубие.

— Мили Боже... — прошепна Боуман. — И ти мислиш, че Уилям...

— Да — каза Катрин. — Мисля, че се е самоубил. Мисля, че ние сме причина за смъртта му.

— Казала ли си го на още някой?

— Разбира се, че не. Но това не е всичко, Едуард. Аз...

Тя внезапно се прекъсна и погледна към вратата. Отвън, на площадката, някой беше минал покрай нея. Катрин бързо се изправи на крака и хвана ръката на Едуард. Двамата останаха съвсем неподвижни, вслушвайки се. Шумът се повтори — леки, колебливи стъпки, които бързо замръха, щом напуснаха площадката.

Боуман се намръщи. В стъпките имаше нещо странно... Катрин започна да казва нещо, а Боуман и направи знак с пръст до устните да мълчи. Те се вслушваха внимателно още известно време, но стъпките изглежда бяха изчезнали.

— Видя ли те някой да влизаш тук? — попита тихо Катрин.

— Не мисля — отвърна Боуман. — Бях много предпазлив. Може да е бил някой от охраната. Просто е направил обиколка, за да провери, дали всичко е наред. Би могъл да е и някой, отиващ до тоалетната. Който и да е бил, вече си е отишъл. По-добре ще е да се върна в стаята си.

— Едуард...

— Не мога да остана Кет. Не тази вечер и не тук. Твърде е рисковано. Ще се видим отново утре сутринта.

— Да. Сутринта. — Катрин го целуна за довиждане и после отида да открепхне вратата.

Площадката беше съвсем пуста. Катрин отвори вратата пошироко и Боуман се промъкна тихо на площадката. Тя тихо я затвори

след него, а той почака един момент докато очите му привикнат със слабата светлина. После тръгна по площадката към своята стая и спря, когато чу зад себе си slab шум от тътрене на крака. Боуман се обърна, но там нямаше никой. Площадката се простираше пред него открита и пуста, докато изчезваше в сенките при стълбището. И тогава до него достигна миризмата — една остра мускусна миризма, която накара космите на врата му да настърхнат. Боуман се пресегна към горната част на своя ботуш и измъкна една дълга тънка кама. Хладният метал на дръжката пасна добре на дланта му.

Беше в опасност. Чувстваше го. Той мрачно се усмихна. Ако всичко това бе предназначено да го уплаши, неговият враг щеше да бъде неприятно изненадан. Никога през живота си не бе бягал от дуел и не бе загубил нито един. Той се запита, дали в края на краищата това не беше убиецът на Уилям. Надяваше се да е така. С радост щеше да отмъсти за смъртта му. Може би невинаги го харесваше, но винаги се бе възхищавал от него. Боуман пристъпи напред с кама в ръка, но нещо ужасно излетя от сенките в горния край на стълбището. Той успя да извика само веднъж и после остана само болката, кръвта и ръмженето на неговия нападател.

* * *

Хоук подскочи на стола си, когато на площадката прозвуча вика, който после бе внезапно прекъснат. Той скочи на крака, грабна брадвата и изтича от салона, следван по петите от Фишър с меч в ръка. Те пробягаха през коридора и заедно започнаха да се изкачват безшумно по стълбите. Първият вик беше на мъж, а сега непрекъснато пищеше жена. Хоук усили хода си, взимайки по две стъпала наведнъж. Той изскочи на площадката и спря, за да се огледа за някакъв обект.

Едуард Боуман лежеше сърчен на пода с широко отворени и опулени от изненада очи. Дрехите му бяха изцапани с кръв, а килимът около него бе напоен с нея. Гърлото му беше разкъсано. Катрин Блекстоун стоеше над тялото и пищеше ли пищеше от ужас, притиснала лицето си с ръце. Фишър я хвана за раменете и внимателно я отдръпна от тялото. Отначало Катрин се възпротиви, но после всичките сили я напуснаха. Тя престана да креци и остана мълчалива

с отпуснати ръце и вперен в стената невиждащ поглед, докато сълзите продължиха да се стичат по бузите ѝ. Другите гости се изсипаха от стаите си, разсъблечени в различен стадии, всичките настояващи да узнаят какво се е случило. Хоук коленичи до тялото. Върху килима, недалеч от ръката на Боуман, лежеше кама, но по остринето ѝ нямаше кръв. Атаката трябва да е била толкова светкавична, че Боуман изобщо не е имал шанс да се защити. Хоук огледа внимателно гушата на Боуман и тихо изруга. Убиецът не беше така изряден с Боуман, както с Блекстоун. Хоук приседна назад на пети и погледна намръщено тялото.

По стълбите зад него се чуха стъпки. Той бързо се изправи и се обърна с брадва в ръка и почти се сблъска с Гонт. Той беше само по халат и изглеждаше зачервен и задъхан.

— Какво е това? — грубо попита той. — Какво се е случило?

— Боуман е мъртъв — отвърна Хоук. — Убит.

Той хвърли бърз поглед наоколо, за да види, дали някой не липсва, но всички гости бяха там на прилично разстояние от тялото, заради насочения меч на Фишър. Доримънт беше най-близо, с магьосницата Визидж до себе си. Лицата им бяха пребледнели от шока. Лорд и лейди Хайтауър стояха на прага на стаята си, на половината път на площадката до стълбите и двамата в своите пижами. Лорд Родерик държеше съпругата си защитно, близо до себе си. Столкър стоеше в средата на площадката с неподвижно и мрачно лице, облечен само в панталони и ботуши, но с меч в ръка. Хоук погледна внимателно меча му, но по остринето нямаше кръв. После погледна отново Столкър, отбелязвайки дузината стари белези, които набраздяваха огромното мускулесто тяло. След това отвърна погледа си и мислено потръпна.

— Добре — каза Хоук с дрезгав глас. — Всички слезте долу. Не мога да работя, като ми висите на главата. Стойте в група и не се отделяйте сами по каквото и да било причина. Не спорете, а просто вървете! Можете да чакате в салона. Там ще сте добре. Безопасността се крие в количеството. Гонт, вие останете за минутка.

Хоук почака нетърпеливо гостите да минат покрай него, държейки ги на разстояние от тялото. Лорд и лейди Хайтауър помогнаха на Катрин да слезе по стълбите. Сълзите ѝ бяха пресъхнали, но лицето ѝ бе безизразно от шока. Хоук спря Столкър, докато последния преминаваше покрай него.

— Трябва да взема меча ви, сър Столкър.

Столкър го погледна проницателно. Погледът му беше смразяващ. Фишър пристъпи напред и повдигна малко острието на меча си. Столкър премести погледа си върху нея и леко се усмихна. Той се обърна отново към Хоук и му подаде меча си с дръжката напред.

— Разбира се, капитан Хоук. Има тестове, които трябва да проведете.

— Благодаря ви сър Воин — каза Хоук, затъквайки меча в пояса си. — Мечът ще ви бъде върнат възможно най-скоро.

— Всичко е наред. Аз имам други.

Той последва другите гости надолу по стълбите и в салона. Хоук и Фишър се спогледаха и малко се отпуснаха.

— Само за минута — каза Хоук. — Чудя се...

— Да — прекъсна го Фишър, — също и аз.

Хоук се обърна към Гонт, който бе коленичил до тялото.

— Внимателно сър Магьосник. Нали не искаме да унищожим някое доказателство?

Гонт кимна и се изправи на крака.

— Гръклянът му е разкъсан — констатира той. — Няма начин да се разбере какво е било оръжието на убийството. Раната е някаква каша.

— Това може да почака засега — отвърна Хоук. — Вашата магия за изолация продължава да действа, нали?

— Бих разбрал веднага, ако бъде преодоляна. Повече не може да има никакво съмнение. Убиецът със сигурност е един от нас.

— Добре — каза Хоук. — Слезте долу и чакайте с другите. И ще е добре да наблюдавате Катрин Блекстоун. Тя е в шок. А идвайки така скоро след предишния, за нейният организъм...

— Разбира се — рече Гонт. Той кимна отривисто на Хоук и Фишър и се отправи обратно надолу по стълбите. Хоук и Фишър се загледаха замислено в тялото.

— Не можем да си позволим да чакаме до сутринта идването на експертите — каза Фишър. — Самите ние трябва да открием убиеца.

— Правилно — съгласи се Хоук. — Ако не го сторим, до сутринта може да не остане никой.

[1] Зъл дух, който се превръща в жена, за да се съвкупява със спящи мъже (мит.) — Б.пр. ↑

5

КРЪВ В НОЩТА

— Е, да започнем по ред — каза Хоук. — Нека прегледаме тялото.

Той и Фишър оставиха оръжията настрана, коленичиха до Боуман и грижливо изследваха мъртвия мъж. Гръклянът му бе разкъсан на две. Хоук бе свъсил мрачно вежди докато оглеждаше трупа.

— Раните не са от меч — каза бавно той. — Ръбовете им са насечени и неравни. Може би ножът е бил с назъбено острие. Виж как е разкъсвал кожата. Каква каша. Ако не знаех, че е невъзможно, бих се заклел, че Боуман е бил нападнат от някакво животно.

— Правилно — каза Фишър. — Погледни му гърдите и ръцете.

По нагръдника на Боуман имаше дълги кървави разкъсвания. Подобни прорези имаше и по ръцете му между лакътя и краката, сякаш ги е държал протегнати напред, за да предпази гушата си.

— Това е странно. — Хоук посочи кървавите раздирания. — Ако е имал време да вдигне ръцете, би трябвало да е имал време и да използва камата. Но по нея няма нито капка кръв.

— Може би я е изпуснал при борбата — предположи Фишър. — Всичко трябва да се е случило твърде бързо. Боуман изобщо не е имал шанс. Бедният негодник. — Тя се отпусна назад на петите си и се взря с неудоволствие в тялото. — Знаеш ли Хоук, не бих се чувствала така зле ако не мразех толкова много Боуман. Имаше моменти, когато с удоволствие сама бих пронизала арогантния негодник. Бях така сигурна, че той е убиецът.

— Зная какво имаш предвид — каза Хоук. — Самият аз бях почти убеден в това. Изглеждаше логично. Той имаше както мотива така и възможността, и аз също не го харесвах. — Хоук поклати уморено глава. — Е, вече не можем да му се извиним любима. Но може би ще успеем да изправим убиеца му пред съда. И така, Боуман си отиде. Кой е сега главният заподозрян?

Фишър потърка замислено брадичката си.

— Катрин? Тя беше първа на местопроизшествието и при двете убийства.

— Не мисля така — възрази Хоук. — Нож в гърдите е едно нещо, а това... Каквото и да е причинило тези рани, зад него трябва да се е крила адски голяма сила, за да предизвика такова тежко нараняване, за толкова кратко време. Умиращ от глад вълк не би могъл да свърши подобра работа върху гръкляна му. И не забравяй, че Катрин стоеше непосредствено над тялото му, когато ги открихме, а по дрехите ѝ нямаше и следа от кръв.

— Много си наблюдателен — рече одобрително Фишър. — Който и да е убил Боуман, би трявало целия да е изцапан с кръв. Не видя ли...

— Не — отвърна Хоук. — Проверих ги грижливо, докато минаваха покрай мене. Но никой нямаше кръв по дрехите. Убиецът трябва да е имал време да се преоблече.

— Дявол да го вземе! — изруга Фишър. — Това би опростило нещата.

— В този случай няма нищо просто — мрачно отбеляза Хоук. — По-добре ще е да проверим всички стаи. Може случайно да открием дрехи изцапани с кръв, но се обзалагам, че няма да намерим нищо. Нашият убиец е твърде умен, за да ни предостави такава възможност.

— Какво ще кажеш за меча на Столкър? — попита внезапно Фишър.

— Какво имаш предвид? — попита на свой ред Хоук.

Фишър го погледна строго.

— Ти каза, че искаш да му направиш няколко теста — поясни тя.

— Какво имаше на ум?

— Всъщност, нищо — отвърна Хоук. — Просто не исках да се надвесва над мен с меч в ръка. Не забравяй, че в този момент той бе само по панталон и ботуши. Къде беше ризата му? Хрумна ми, че може да я е свалил, защото е силно изцапана с кръв.

— Разбирам — каза Фишър. — Знаеш ли Хоук, и преди сме имали объркани случаи, но този ще се окаже един от най-обърканите. Нищо няма смисъл. Тоест разбирам, че някой може да иска смъртта на Блекстоун. Той има повече врагове, отколкото повечето от нас са си

спечелили през целия си живот. Но защо Боуман? И защо разкъсан по този начин?

— За мен е загадка — отвърна Хоук. Той се изправи на крака и после се наведе отново, за да вземе камата на Боуман. Оглежда я известно време и после я затъкна в ботуша си. Фишър се изправи на крака и погледна тялото на Боуман. — Може би...

— Да?

— Може би той просто е бил на неподходящо място в неподходящо време. Излязъл е на площадката, за да използва тоалетната и е видял нещо или някой, които не е трябвало да вижда. Така че убиецът го е нападнал и убил на място. Не е имал време да бъде фин или изобретателен. Просто е свършил работата.

— Това не обяснява диващината в атаката — каза Фишър, след като помисли малко. Или естеството на раните. Не зная за гушата, но тези раздирания по ризата и ръцете му адски ми приличат на белези от нокти на диво животно.

— И така, какъв е изводът? Че е бил убит от животно ли?

— Не непременно. Помниш ли убиеца от долината отпреди няколко години? Всички мислеха, че е било мечка, а се оказа, че е бил човек, който е използвал препарирана меча лапа, привързана към тояга.

— Да — отвърна Хоук. — Спомням си този случай. Но защо убиецът би използвал подобно странно нещо, когато един нож е бил достатъчно добър за Блекстоун? Освен ако...

— Освен ако, какво? — попита Фишър, докато Хоук се колебаеше.

— Освен ако това е друг убиец — отвърна бавно Хоук. — Помниш ли как Визидж се кълнеше, че би ликвидирала Боуман като отмъщение, че е убил Блекстоун.

— Двама убийци под един покрив? — попита недоверчиво Фишър. — О, хайде, хайде Хоук! Това едва ли е вероятно, нали? Зная какво каза магьосницата, но то бе изречено в изближ на гняв и тъга. Имам предвид, че ти я видя. Можеш ли наистина да си представиш, че едно скромно, дребно като мишка същество подобно на нея, може да се нахвърли така яростно върху мъж като него?

— Не, предполагам, че не. — Хоук внезапно се начумери. — Не забравяй, че съм виждал нещо подобно и преди.

— Наистина ли? Къде?

— В *Куката* — отвърна мрачно Хоук. Той погледна тялото и гневно поклати глава. — Този случай става непрекъснато все по-сложен. Хайде, нека проверим спалните. Може би ще имаме късмет.

— Това ще бъде едно разнообразие — каза Фишър.

Те се отправиха към първата врата отляво в горния край на стълбището — допълнителното помещение, което Гонт бе отворил за Катрин след смъртта на съпруга ѝ. Стаята изглеждаше прашна и пуста. Единствената газена лампа продължаваше да гори, а леглото очевидно не беше ползвано. Чаршафите дори не бяха отгърнати.

— Странно — каза Хоук, поглеждайки леглото. — Катрин беше в ужасен шок и Гонт ѝ даде успокоително, но тя не си беше лягала. Едва стоеше на крака, но дори не бе облякла нощница си.

— Може да е чакала някого — предположи Фишър. — Например Боуман.

— Да — съгласи се Хоук. — Това би обяснило какво е правил вън на площадката. Добре, нека огледаме наоколо.

— Какво друго търсим, освен изцапани с кръв дрехи?

— Каквото и да е, всичко. Ще го познаем, когато го видим.

— Благодаря ти за помощта Хоук.

— Моля, няма защо.

Те претърсаха стаята бавно и методично. Това не им отне много време. Гардеробът беше празен. Празни бяха също и повечето от чекмеджетата на тоалетната масичка. Никъде другаде не можеше да се скрие каквото и да било. Хоук погледна под леглото като общо правило, но всичко което откри бяха няколко купчинки валмо и никакво много старо пукнато нощно гърне. Той се изправи и огледа неопределено около себе си за вдъхновение. Фишър се беше облегнала на тоалетната масичка.

— Намери ли нещо любима?

— Не съм сигурна. Може би. Ела и хвърли един поглед.

Хоук отиде при нея. Фишър бе намерила малка дървена кутия, бутната в дъното на едно от чекмеджетата на тоалетната масичка. Дървото беше красиво оцветено и полирano, но в него нямаше нищо особено. Хоук погледна въпросително Фишър. Тя се усмихна и отвори капака. Смесица от пръстени, обеци и гердани заблестяха ярко на

светлината на лампата. Имаше злато, сребро, изумруди, рубини и диаманти всичко смесено безразборно.

Хоук взе един пръстен и внимателно го разгледа.

— Добро качество — каза одобрително той. После пусна обратно пръстена в кутията за бижута и замислено изследва колекцията. — Това малко богатство вероятно струва повече от двете наши годишни заплати взети заедно. А тя дори не си е направила труда да заключи кутията.

— Което означава — заяви непоколебимо Фишър, — че е или много небрежна, или има много повече от тези неща у дома си.

— Това не би ме изненадало — отбеляза Хоук. — И така, каква е твоята гледна точка.

— Помисли Хоук. Да предположим, че Катрин и Боуман са се събрали и са решили да убият Блекстоун по причините, които вече установихме. После Катрин решава, че тя все още иска и престижа, и парите, а не се нуждае повече от Боуман. Той идва в стаята ѝ, те се скарват, има борба и тя го убива.

— С какво? — попита Хоук. — Къде е оръжието, с което е извършено убийството? Тя стоеше до самото тяло, когато пристигнахме, така че не е имала много време да скрие каквото и да било. И макар да беше напълно облечена, по нея нямаше дори петънце кръв. Във всеки случай имаме същия проблем с нея, какъвто имахме с Визидж. Как тя би могла да причини подобни рани? Дори да е притежавала такова оръжие, тя няма нужните мускули, нали?

— Би се изненадал какво могат да направят хората, когато са достатъчно разгневени — отвърна мрачно Фишър.

— Да, може би. Нека проверим следващата стая.

Следващото помещение се оказа банята. Хоук и Фишър се опулиха, зяпнали от учудване в блестящите плочки и в огромната порцеланова вана. Тя бе дълга поне шест фута и широка почти три. Зад ваната имаше фин порцеланов умивалник със собствено огледало и чудно изработен дървен шкаф с тоалетна чиния.

— Ето какво наричам аз лукс — каза Фишър. После се наведе над ваната и нежно прекара пръсти по гладката ѝ повърхност. — Излегната в медната вана пред огнището Хоук. Искам една от тези.

— Сигурно се шегуваш — каза Хоук. — Имаш ли някаква представа колко струва подобно нещо? Освен това, от онова което съм

слушал, тези неща не са истински здравословни.

— Не са здравословни ли? Как една баня може да не е здравословна?

— Ами помисли за цялата тази паря и вода, в едно такова затворено пространство. Можеш да завършиш живота си с ревматизъм.

— О, но помисли за лукса — отвърна Фишър, изпълнена с копнеж. — Пипни я да видиш колко е гладка, Хоук. И си представи да имаш възможността да се протегнеш в една от тези вани с гореща вода до брадичката, киснейки колкото време искаш. — Тя извърна глава, за да го погледне. — В нея, може би, ще има място дори за двама ни.

— Утре ще поръчам една — каза Хоук. — А ти може да помолиш за повишението, от което ще имаме нужда, за да я платим.

Двамата тихо се засмяха, след което се заеха с претърсването на банята. Това не им отне много време. Тук не можеше нищо да се скрие.

— Не зная — каза накрая Хоук. — Не мислиш ли, че нещо би могло да бъде натъпкано в тоалетната чиния?

— Не мисля така — отвърна Фишър. — Ако е била запушена, до сега вероятно е щяла да прелее. Разбира се, има само един начин да се уверим.

— Ти си луда, ако мислиш, че ще си пъхна ръката в това нещо — каза Хоук. — Но във всеки случай е една идея. Хайде, нека проверим следващата стая.

— Това е стаята, в която оставихме Блекстоун.

— По-добре ще е да я огледаме набързо, просто за да сме сигурни.

— Ами Боуман? — внезапно попита Фишър.

Хоук я погледна.

— Какво имаш предвид?

— Нали не можем да го оставим просто така да лежи на площадката? Мисля, че може би бихме могли да го сложим в стаята при Блекстоун. Поне там няма да ни се пречка на пътя.

— Разумно ще е — съгласи се Хоук. — Добре, нека го преместим.

Те излязоха от банята и се върнаха към мястото, където свит на площадката лежеше Боуман. Сега, когато вече беше мъртъв, той изглеждаше някак си по-малък. Хоук го хвана за раменете, а Фишър за

краката и двамата го вдигнаха от пода. За момент килимът остана прилепнал към гърба му, заради засъхналата кръв и после се отлепи.

— По-тежък е, отколкото изглежда — каза Фишър задъхана леко докато се движеше заднешком към вратата на Блекстоун.

— Хич да не те е грижа — успокои я Хоук. — Ако не друго, поне ти се падна по-леката част. А на всичкото отгоре той се е втренчил в мен.

Фишър опря гръб в затворената врата и я отвори широко с ритник. След това двамата с Хоук вкараха тялото на Боуман в стаята и го пуснаха безцеремонно на пода до Блекстоун. Постояха малко така, за да си поемат дъх и после огледаха наоколо.

Хоук обгърна с поглед неравната следа от кръв, която тялото на Боуман бе оставило върху килима на площадката и трепна леко. Гонт нямаше да бъде доволен. „Труден човек“ — помисли си Хоук, — „но аз си имам свои собствени проблеми“.

— Изглежда нищо не е пипнато — предположи Фишър.

— Да. Но все пак ще е добре да проверим — каза Хоук. — Няма да ни отнеме много време.

Те прегледаха гардероба и чекмеджетата на тоалетната масичка и погледнаха под леглото, но всеки път удряха на камък. Нямаше никаква следа от оръжието инструмент на убийството, нито от някакви изцапани с кръв дрехи.

— Струваше си да проверим — каза Хоук, докато той и Фишър излизаха отново на площадката.

— Да — съгласи се Фишър, дръпвайки вратата след себе си, за да я притвори. — Все пак нямаме голям напредък, нали?

— Така е — отвърна Хоук. — Но случаи от този род, всъщност не влизат в нашите обичайни задължения. Мистериите с убийство в заключена стая се запазват обикновено за експертите. Но...

— Да — каза Фишър. — Но ние трябва да се справим, защото тук няма други. На кой е съседната стая?

— На Боуман — отвърна Хоук.

Стаята беше чиста и спретната, а леглото неизползвано. Мечът на Боуман продължаваше да е в ножницата си, окочен на страничния стълб до таблата на кревата. Хоук изтегли меча, констатира, че острието е чисто и опита баланса му. После кимна бавно. Острието беше добро — дълго, тънко и леко.

— Меч за дуелиране — каза Фишър. — Очевидно Боуман е имал известна репутация като фехтовчик.

— Но накрая това не му е помогнало — отбеляза Хоук. — Всъщност, като си помисля, защо не е носел меча си? В края на краищата, той се е намирал затворен в една странна къща с убиец на свобода.

— Да, но човек не носи меч на любовна среща, нали?

— Ако е отивал на такава.

— Изглежда вероятно. Не е ли така?

— Предполагам, че да. — Хоук сви рамене, постави меча на Боуман в ножницата и го хвърли на леглото. Той и Фишър бързо обиколиха стаята, проверявайки всички необичайни места и приключиха, без да получат удовлетворителен резултат.

— Това е губене на време — каза Фишър. — Изобщо няма да открием нищо.

— Може би не, но трябва да проверяваме. Ами ако пропуснем някакво важно доказателство, защото не сме си направили труда да го потърсим?

— Да, разбирам. Коя е следващата стая?

— От другата страна на коридора — отвърна Хоук. — Стаята на Столкър.

Фишър го погледна неловко.

— Сериозно ли говориш, Хоук? Искам да кажа можем ли наистина да третираме Адам Столкър като заподозрян? Той е герой, истински герой. Един от най-великите мъже, които този град е дал. Писани са песни и легенди за неговите подвизи още когато бях дете.

— Не вярвам на песни и легенди — отвърна Хоук. — Ние ще проверим неговата стая.

— Защо? Само защото беше без риза ли?

— Отчасти. И защото, той бе един от последните хора дошли на местопроизшествието.

Стаята на Столкър изглеждаше обитавана. Дрехите му лежаха пръснати по пода, сякаш ги би пуснал там, където ги бе съблякъл. Меч с широко острие в опърпана кожена ножница лежеше напреко до леглото. Хоук го вдигна и изпъшка, изненадан от тежестта му. Изтегли меча с известно усилие и провери острието. То бе чисто. Той хвани дръжката и несръчно претегли меча на ръка.

— Как ли го размахва. Не е по силите ми, дори ако го хвана с две ръце — каза накрая той.

— Вероятно би могъл, ако имаше железни мускули като неговите — предположи Фишър.

— Вероятно. — Хоук постави отново меча в ножницата и го пусна върху леглото. После дълго оглежда разтуреното легло с отхвърлени настрани чаршафи и кисело се усмихна. — Поне някой е дремнал малко тази нощ.

— Радостите на едно несмутено съзнание — каза Фишър, преглеждайки чекмеджетата на тоалетната масичка.

— Откри ли нещо? — попита Хоук.

— Не. А ти?

— Не. Започвам да мисля, че не бих разпознал нито една улика дори да ме боде в очите.

Те провериха всички обичайни места, но не откриха никакво оръжие на престъплението нито изцапани с кръв дрехи.

— Нека прегледаме следващата стая — предложи Хоук. — Тя е на Доримънт, нали?

— Да.

Стаята беше спретната и чиста, а леглото не беше използвано. Те огледаха навсякъде, но не откриха нищо.

— Бих могла да върша това и докато спя — отбеляза с отвращение Фишър. — Така не бих го вършила, само ако бях още малко по-уморена.

— Само още две стаи и можем да смятаме работата за деня за свършена — опита се да я ободри Хоук.

— Имаш предвид за нощта.

— Все едно. Следващата стая е на семейство Хайтауър.

— Добре, нека я разбутаме.

Хоук тихо се засмя.

— Ставаш отмъстителна.

— Какво искаш да кажеш със „ставаш“?

Стаята на Хайтауър беше спретната и чиста, а леглото не беше използвано. Хоук и Фишър обърнаха помещението с главата надолу, но не откриха нищо. Те съзнателно оправиха бъркотията, която бяха причинили, и преминаха към последната стая с чувство за добре изпълнен дълг. Това чувство се засили още повече, когато обичайното

претърсане извади наяве малко дървено ковчеже, мушнато под възглавницата на Визидж. Хоук внимателно извади ковчежето и го постави в средата на разтуреното легло. То бе с дължина около един фут и дълбочина четири инча. Бе изработено от тъмножълто дърво, което бе непознато и за двамата. Върху капака бяха гравирани загадъчни заклинания и йероглифи, които продължаваха отвъд ръбовете и надолу по страните. Хоук посегна да го отвори, а Фишър хвана ръката му.

— Аз не бих опитала с ръка. Едно ковчеже на магьосница би могло да съдържа клопка с всякакви видове магии.

Хоук кимна сдържано. Фишър измъкна кама от горната част на ботуша си и предпазливо пъхна върха на острието в тесния процеп между кутията и капака. После пое дълбоко въздух, отвори го с рязко движение и бързо отстъпи назад. Не се случи нищо. Хоук и Фишър пристъпиха напред, за да погледнат в ковчежето. Вътре имаше половин дузина кокалени талисмани, две къдици тъмна коса, всяка от тях завързана със зелена панделка, и няколко снопчета от нещо, което изглежда бяха изсушени билки. Фишър взе едно от снопчетата и предпазливо го помириса. Миришеше като прясно окосена трева. Тя го пусна обратно в ковчежето.

— Познаваш ли някое от тези неща? — попита тихо тя.

Хоук кимна бавно.

— Тези талисмани са подобни на носения от Блекстоун. Мисля, че може да попаднем на нещо тук Изобел. Какво би било, ако тези защитни талисмани са истински, а носения от Блекстоун е фалшив? Така всеки би помислил, че той е защищен срещу магия, когато действителността е била друга.

— Ако е било възможно да бъде нападнат с магия, защо тогава да се пронизва с нож? — попита търпеливо Фишър. — Освен това ние знаем, че талисманът е магически. Не помниш ли, че Гонт откри това?

— О, да. Помня. По дяволите!

Той затвори ковчежето и го върна обратно под възглавницата. Двамата с Фишър хвърлиха последен поглед на помещението и излязоха отново на площадката, затварящки вратата след себе си. Останаха за кратко така, мислейки.

— Е, претърсането беше една доста голяма загуба на време — заключи Хоук.

— Аз ти казах — напомни му Фишър.

— Просто не мога да проумея, как някой би могъл да убие двама души в рамките на няколко часа и после да изчезне без следа? — запита се настойчиво Хоук.

— За мен е загадка — призна Фишър. — Може би съществува някакъв стар таен проход или нещо подобно.

Те се спогледаха разбиращо.

— Това е идея — каза Хоук. — Един таен проход би обяснил много неща. Мисля, че ще е добре да поговорим с Гонт.

— Струва си да опитаме — съгласи се Фишър, — но ако знаеше за някакъв щеше досега да ни каже. Освен ако убиецът не е той, в който случай просто би изльгал.

— Така е — съгласи се Хоук. — Нека все пак проверим стаята на Блекстоун, просто ей така.

Фишър изпъшка уморено и го последва по коридора и обратно в стаята на Блекстоун. Те обиколиха бавно помещението покрай стените, почуквайки ги на всеки фут и вслушвайки се за тъп звук. Не откриха такъв. Пробваха пода за случаен капак и дори огледаха тавана, но без никакъв успех. Накрая застанаха заедно до вратата и огледаха около себе си. Хоук поклати ядосано глава.

— Ако тук има таен проход, той трябва да е дяволски добре скрит.

— Обикновено тайните проходи са добре скрити — отбеляза сухо Фишър. — Ако не беше така, нямаше да са тайни, нали?

— Пипето така ти сече, че ще се порежеш в някой от близките дни — рече Хоук. Той направи един последен оглед и внезапно смръщи вежди. — Почакай малко... нещо не е наред.

Фишър огледа стаята, но не можа да види нещо нередно.

— Какво мислиш, че е то?

— Не зная. Нещо тук не е точно така, както си го спомням. — Той се огледа, опитвайки се да открие промяната. После погледна към тялото на Блекстоун и отговорът се появи в съзнанието му. — Винената чаша! Изчезнала е!

Той се отпусна на колене до тялото на Блекстоун. Петната от вино върху килима все още бяха на мястото си, но чашата, от която беше пил Блекстоун беше изчезнала. Хоук надзърна под леглото, да не би да се е търкулнала там, но от нея нямаше и следа.

— Беше ли тя налице, когато за пръв път проверихме стаята? — попита Фишър.

— Не зная. Не обърнах внимание. Ти видя ли я?

— Не. Аз също не я потърсих. Не бих забелязала липсата ѝ и сега, ако ти не я бе установил.

Хоук бавно се изправи.

— Е, това поне ни подсказва нещо.

— Какво, например?

— Подсказва ни, че винената чаша е важна — отвърна Хоук. — Ако не беше така, защо някой ще си прави труда да я маха? По някакъв начин тя трябва да играе важна роля за смъртта на Блекстоун.

— Виното не е било отровено — напомни Фишър. — Гонт ни го съобщи.

— Да — призна Хоук. — Той каза също, че възнамерява да вземе проба от виното, за да може да проведе няколко теста върху него. Добре ще е да проверим това.

— Ако не е, ще бъдем затруднени — отбеляза Фишър.

— Правилно. — Хоук се навъси. — Защо виното трябва да е важно? Пропускам нещо Изобел. Чувствам го. То е важно, а аз го пропускам.

Фишър почака търпеливо докато Хоук се съредоточаваше, опитвайки се да улови мисълта, която му убягваше, но накрая просто тръсна глава.

— Не. Каквото и да е то, не мога да се сетя. Във всеки случай, засега. Нека слезем долу. Искам да проверим също и по-долните стаи, преди да говоря с Гонт за пробата от виното.

— А ако не е взел такава?

— Сам си отрязва пътя за отстъпление. — Хоук погледна двете тела, които лежаха едно до друго на пода. — Имам лошо предчувствие относно тази работа Изобел. Мисля, че нашият убиец още не е приключил с нас.

Хоук мислеше усилено, докато той и Фишър слизаха по стълбите и влизаха в коридора. Бе свършил това, което можеше да направи сам. Ако искаше да продължи нататък трябваше да има повече информация от Гонт и от неговите гости, а това означаваше по-голямо сътрудничество от тяхна страна. Някой щяха да сътрудничат, други може би, а трети щяха да откажат. На теория, той би могъл да им

нареди да правят всичко каквото поиска, а те бяха задължени по закон да му се подчиняват, но на практика трябваше да бъде много внимателен относно даваните от него нареддания. Повечето от неговите заподозрени бяха важни клечки в Хейвън. Имаха голяма власт ако им хрумнеше да я използват. Хоук бе захапал долната си устна. Ако и когато се почувстваше в състояние да обвини някого, щеше да е по-добре да има в своя подкрепа неопровергимо доказателство. Нищо друго нямаше да свърши работа.

За съжаление, в момента липсваше такова. Всичко, с което разполагаше бяха безкрайни теории, никоя, от които изглежда не водеше на някъде. Повече не можеше да бъде сигурен в нищо. Той спря внезапно в подножието на стълбите и погледна затворената врата в другия край на коридора. Фишър спря до него и го погледна с любопитство.

— Какво има, Хоук?

— Току-що ми хрумна интригуваща мисъл — отвърна Хоук. — Ние приехме, че никой не може да влезе в тази къща или да излезе от нея заради магията за изолация, нали така?

— Точно така.

— Откъде знаем, че е направена такава магия?

— Гонт ни каза. Освен това почувствахме ефекта, когато той я направи.

— Гонт ни каза много неща. — Хоук поклати глава. — Добре, ние почувствахме, че е направена магия, но откъде знаем, че тя е била за изолация? Би могла да бъде всяка друга. Ти иди в салона и поговори за минутка с Гонт. Отвлечи му вниманието. Аз възнамерявам да отворя тази входна врата и да разбера, дали тя наистина е изолирана от външния свят.

— Добре. — Фишър кимна неохотно. — Но бъди предпазлив Хоук.

Хоук се ухили и тръгна по коридора, докато Фишър влезе в салона. Коридорът беше голям и мрачен, а сенките изглеждаха много тъмни. Стъпките му отекваха силно в тишината. Накрая той спря пред затворената входна врата и внимателно я огледа. Изглеждаше достатъчно обикновена. Хоук протегна лявата си ръка и леко натисна с пръсти дървото. Почувства го странно студено и сякаш пулсиращо под върховете на пръстите си. Той отдръпна ръката си и започна да тре-

пръстите един в друг. Те продължаваха да са студени. Хоук събра сили и хвана здраво дръжката на вратата. Тя като че ли мърдаше в ръката му, но той я стисна още по-здраво. После я натисна докрай и откряхна вратата. В коридора внезапно стана много студено. Отвори я малко пошироко и погледна навън. Там нямаше нищо. Абсолютно нищо.

Хоук се притисна отчаяно към вратата. Стори му се, че стои на тесен корниз и гледа в бездънна бездна. Накъдето ѝ да погледнеше имаше само мрак, сякаш къщата пропадаше все по-дълбоко в някаква безкрайна нощ. Студен вятър духаше отнякъде и вледеняващо незащитеното му лице и голите му ръце. Той преглътна трудно и с голямо усилие откъсна очи от мрака. После отстъпи назад и затръшна вратата. Отдалечи се от нея и се облегна на близката стена, за да си поеме дъх. Лицето и ръцете му бяха изтръпнали от студа, но чувствителността им бързо се върна, когато лятната горещина вътре изгони студа от него. Той леко се усмихна. Ако не друго, поне установи, че къщата е съвсем определено изолирана от външния свят. Запита се как ли вървят работите при Фишър.

* * *

Когато Фишър влезе в салона, съbralите се гости я посрещнаха с ледено мълчание. Те седяха скучени един до друг, очевидно открили, че както комфорта, така и безопасността се крият в масовостта. Съставляваха лошо подбрана група, в която някои бяха напълно облечени, а други все още по пижами. Катрин Блекстоун седеше отново до празната камина. Тя малко бе дошла на себе си, но лицето ѝ продължаваше да е бледо, а очите зачервени и подути. В едната си ръка държеше носна кърпичка и сякаш бе забравила, че е там. Столкър седеше до нея и пиеше жадно от току-що напълнена чаша с вино. Лорд и лейди Хайтауър седяха един до друг и се взираха в празната камина, потънали и двамата в собствените си мисли. Визидж бе придърпала стола си до този на Доримънт и уморено се бе облегнала на него, а той бе обгърнал раменете ѝ с ръка. Младата магьосница изглеждаше уплашена и объркана, докато Доримънт имаше вид на упорит защитник. Гонт седеше най-близко до вратата и стана при влизането на Фишър.

— Е, капитан Фишър, какво открихте?

— Нищо, което особено да ни помогне, сър Магьосник. Съдейки по размера на раните му, изглежда вероятно Едуард Боуман да е бил нападнат от луд човек или от животно. Или от някой, който иска това да прилича на нападение на животно.

— Защо някой би искал това? — попита учудено Гонт.

— Не мога да проумея — отвърна Фишър. — Изглежда в този случай нищо няма разумно обяснение.

— Някои неща никога нямат такова, момиче — каза Столкър. — Ще научиш това като пораснеш.

Фишър го погледна проницателно. В гласа му имаше нещо, някаква... горчивина. Столкър довърши остатъка от виното и се взря мрачно в празната чаша. Фишър се обърна отново към Гонт.

— По-рано тази вечер Хоук ви помоли да проведете няколко теста върху виното, което Блекстоун е пил непосредствено преди смъртта си — каза тихо тя. — Взехте ли проба за изследване?

— Боя се, че не — отвърна Гонт. — Възнамерявах това да е първата ми работа сутринта.

— По дяволите!

— Има ли някакъв проблем, капитан Фишър?

— Вие бихте могъл да кажете това. Някой е махнал чашата с остатъка от вино от стаята на Блекстоун.

— Трябвало е да охранявате вратата — намеси се внезапно Хайтауър. Гласът му беше глух и дрезгав.

— Бихме могли Милорд — отвърна Фишър, — но помислихме, че е по-важно да защитим всички вас от бъдещи нападения.

— В това също претърпяхте неуспех — отбеляза Хайтауър. — Ще взема главите ви, и на двамата за тази проява на некомпетентност!

Фишър започна да му отговаря, но спря, когато главата на Гонт рязко се извъртя, за да погледне към коридора.

— Някой се опитва да отвори входната врата!

— Всичко е наред, сър Гонт — побърза да го успокои Фишър. — Това е Хоук. Просто проверява, дали къщата е подходящо обезопасена и дали действа вашата магия.

Гонт малко се отпусна и впери язвителен поглед във Фишър.

— Искате да кажете, че той проверява наличието на магия за изолация. Какво става капитане? Вече нямате ли ми доверие?

— Не се доверяваме на никого — отвърна предпазливо Фишър.
— Такава ни е работата сър Магъосник.

— Разбира се капитане — кимна Гонт. — Разбирам.

— Тогава също ще разберете защо трябва да претърсим всички помещения на партера.

Гонт се намръщи.

— Вече веднъж ги прегледахте.

— Не всичките сър Магъосник. Не сме прегледали кухнята и вашата лаборатория.

— Моята лаборатория е стриктно лична — отвърна Гонт. — Никой не я ползва, освен мен. Наистина няма никаква нужда да я проверявате. Сами почувствахте магията за избягване. Никой, освен мен не може да влезе в лабораторията.

— Все пак, трябва да я прегледаме — настоя Фишър.

— Не мога да позволя това — възрази глухо Гонт.

— Боя се, че ще трябва да настоя.

— Не.

— Тогава ще трябва да ви арестуваме — каза Фишър.

— По обвинение в какво?

— Ще измислим нещо.

Ледена усмивка се появи на устните на Гонт.

— Наистина ли мислите, че притежавате силата да ме арестувате? — попита тихо той.

— Може да се опитаме — каза Хоук. Всички обърнаха глави, за да видят Хоук, който стоеше на прага на салона с брадва в ръка.

Гонт започна да повдига лявата си ръка, но спря, когато Фишър измъкна с едно бързо движение своя меч и опря върха на острието в ребрата му. Гонт остана съвсем неподвижен. Гостите наблюдаваха мълчаливо, като хипнотизирани. Хоук стисна здраво брадвата. Напрежението в салона достигна почти до точката на възпламеняване. Тогава Гонт си пое дълбоко въздух и после го изпусна, а с въздуха изглежда си отиде и част от силата му.

— Бих могъл да ви убия и двамата — каза спокойно той, — но какъв е смисълът? Те само ще изпратят някой друг. А колкото и усилия да ми струва да призная, вие сте най-добрания шанс да открия убиеца на Уилям. Ще ви покажа моята лаборатория, но ако някой от вас двамата

отново извади хладното си оръжие срещу мен, ще ви убия на място.
Ясно ли е?

— Чувам ви — отвърна Хоук. — Сега нека хвърлим един поглед на тази ваша лаборатория. Фишър, ти идваш с нас. Всички други остават тук. Ние няма да се бавим.

— Един момент — обади се Столкър, изправяйки се бавно на крака. — Моят меч е все още у вас капитан Хоук. Боя се, че трябва да ви помоля да ми го върнете. Тъй като убиецът е все още на свобода в къщата, някой трябва да е в състояние да защитава тези хора.

Хоук кимна неохотно, измъкна меча на Столкър от пояса си и му го подаде с дръжката напред. Макар този меч да бе доста по-лек от онзи с широкото острие, тежестта му все пак бе твърде голяма за Хоук, за да може да го държи с една ръка. Столкър взе меча от него, сякаш това бе детска играчка. Хоук се поклони вежливо и се обърна към Гонт.

— Ще тръгваме ли сър Магьосник?

Гонт мълчаливо ги изведе от салона, прекоси коридора и ги въведе отсреща в библиотеката. Хоук и Фишър го следваха по петите. Никой от тях не бе приbral оръжието си. Гонт отвори вратата към кухнята и махна на Хоук и Фишър да влязат. Те бързо я огледаха, но тя приличаше на всяко друго добре оборудвано кухненско помещение, макар и изненадващо подредена за човек, който живее сам. Върнаха се в библиотеката и намериха Гонт да стои пред вратата на лабораторията.

— Вашият партньор ме попита за пробата от виното — каза Гонт, без да се оглежда. Боя се, че не взех такава. Но мога да ви уверя, че виното бе съвършено безвредно. Моята магия щеше да ми каже, ако е било отровно. Спомняте ли си, че аз самия го опитах?

— Всъщност не това е въпросът — каза търпеливо Хоук. — Чашата сигурно е била важна по някакъв начин, иначе нямаше да бъде взета. Попита ли ви Фишър за тайни проходи?

— Не — отвърна Гонт. — Разбирам какво предполагате капитане, но в тази къща няма никакви тайни проходи или скрити врати. Ако имаше такива моята магия щеше да ги открие.

— Разбирам — каза Хоук. — Е, тогава мисля, че това е всичко, за което трябваше да поговорим сър Магьосник. Сега защо не махнете магията за избягване и не отворите вратата?

— Не мога — каза Гонт. — Няма никаква магия за избягване.

Хоук и Фишър се спогледаха и после погледнаха магьосника.

— Тогава какво, дявол да го вземе, почувствахме? — попита Хоук.

Гонт се обърна и ги погледна. Държеше главата си високо вдигната, но в очите му се четеше пълно отчаяние.

— Тя е моята лейди — каза просто той. — Никой не знае, че тя е тук. Никой, освен мен, а сега и освен вас. Ако някой от двама ви каже на който и да било друг за нея, аз ще ви убия. Ще разберете защо, когато я видите.

Той се обърна отново към вратата и извади някакъв ключ от скрит вътрешен джоб. Хоук и Фишър се спогледаха и свиха рамене. Гонт отключи вратата, бутна я да се отвори и после влезе в лабораторията си. Хоук и Фишър го последваха и после спряха непосредствено до прага на вратата от вътрешната страна. Хоук стисна здраво брадвата, а Фишър вдигна меча си. Сукубата мило им се усмихна.

Тя се бе излегнала лениво в пентаграма, като стъпалата ѝ почти докосваха ръба на линиите от син тебешир. Хоук преглътна трудно. Никога не бе виждал толкова красиво същество. Той я искаше, трябваше да я има, би убил всеки опитал се да го спре. Хоук пристъпи напред, а Фишър сграбчи ръката му. Той се опита да я освободи и когато не успя се извърна вbesен, и вдигна брадвата, за да разцепи главата на Фишър. Очите им се срещнаха и той се поколеба. Реалността нахлу обратно в него и Хоук бавно отпусна брадвата, ужасен от онова което почти бе направил. После погледна отново сукубата и почувства, че в него се надига отново същото лудо желание. Той безмилостно го потисна и не отвърна погледа си докато не се увери, че красивото създание няма повече влияние над него. После погледна към Гонт, който стоеше до него с наведена глава.

— Вие, глупако — прошепна Хоук. — Вие, проклет глупако.

— Да — каза Гонт. — О, да.

Сукубата мило се засмя.

— Посетители. Не ми се позволява често да имам посетители.

Фишър неспокойно се размърда.

— Това ли е, което си мисля? — попита тя.

— Да — отвърна мрачно Хоук. — Това е сукуба. Женски демон, който е олицетворение на сексуалното привличане.

Фишър погледна създанието в пентаграма и потрепери. Дълбоко в себе си почувства изгарящо привличане и кожата ѝ настърхна. Тя тръсна рязко глава и усещането бавно отмря. Фишър хвърли лден поглед на Гонт.

— Нищо чудно, че не искахте да влизаме тук — рече тя. — Вашите приятели в салона биха се отрекли моментално от вас при най-малкия намек, че държите под покрива си една сукуба. Кога я призовахте от мрака?

— Преди много години — отвърна Гонт. — Моля. Тя не представлява опасност за никого. Не може да напусне пентаграма, освен по мое нареддане, а къщата изобщо не може да напусне. Моите защити имат грижата за това.

— Все пак, веднъж сте я пуснали навън, нали? — каза Хоук. — Вие сте я пуснали в *Куката* и тя е убивала по ваша заповед.

— Да — потвърди Гонт. — Но само този път. Тя беше под мой контрол...

— Аз бях там — каза Хоук с дрезгав глас. — Видях какво е направила на тези мъже. Бяха нужни седмици, за да изчезне вонята на кръв от улиците. Тя е твърде опасна Гонт. Достатъчен е само един пропуск от ваша страна и тя ще бъде на свобода. Със своята сила тя би могла да унищожи целия Хейвън за една-единствена нощ. Трябва да се отървете от нея Гонт. Трябва да я върнете в царството на мрака.

— Не мога — отвърна отчаяно Гонт. — Мислите ли, че не съм се опитвал? На първо място не бих могъл, защото тя е източник на моята сила. Без нея аз бях просто обикновен алхимик, само с повърхностни познания по Висша магия. И тогава... аз започнах все повече да се нуждая от нея. Тя е като наркотик, който трябва да вземам. Жените вече не означават нищо за мен. Те не могат да се сравнят с нея. Не мога да се откажа от нея. Не мога. Ако се опитате да ме принудите, ще ви убия.

Гласът му беше неравен и трескав, а в очите му се четеше обреченост. Фишър повдигна малко своя меч.

— Недей — каза бързо Хоук. Фишър го погледна, а той се усмихна мрачно. — За нещастие ако Гонт умре, неговото влияние върху демона ще изчезне и тя ще бъде освободена от всички ограничения. Поне за известно време ние трябва да го съхраним жив.

— Наистина ли съм толкова ужасна? — попита сукубата. Гласът и беше бавен, дълбок и мек като горчив мед. — Аз съм любов, радост, удоволствие...

— Но бихте ни избила всички, ако не беше този пентаграм — прекъсна я Хоук. — Срещал съм се с демони и преди. Вие убивате, за да живеете и живеете, за да убивате. Не знаете нищо друго, освен да унищожавате. — Той я погледна в очите, без да мигне, с единственото си останало око и сукубата трябваше първа да отмести погледа си.

— Ти си силен — каза сукубата. — Колко жалко. Все пак мисля, че бих те убила с удоволствие, когато му дойде времето. В края на краищата, Гонт не може нищо да ми откаже. Нали скъпи?

— Тези смъртни заплахи започват да ми действат на нервите — каза Фишър. — Следващата личност, която заплаши Хоук или мен ще съжалява, защото собственоръчно ще го направя на кайма. Не забравяй, демоне: острите на един меч не го е грижа колко голяма е твоята мощ.

Сукубата само й се усмихна.

— Моля — намеси се Гонт. — Няма никаква нужда от нищо от тези неща. Както виждате, тук никъде не може да се скрие убиец. Трябва да си вървите. Веднага!

Хоук се огледа наоколо, отказвайки да бъде принуждаван да бърза. Лабораторията беше натъпкана с массивни дървени маси, отрупани с разнообразно алхимично оборудване, а покрай всичките четири стени бяха подредени обикновени дървени лавици с различни по размер затапени стъкленици. Фишър отиде при една от тях, за да изследва някои от стъклениците. Един голям съд съдържаше отрязана маймунска глава. Фишър се наведе напред, за да я разгледа по-добре, а главата отвори очи и й се усмихна. Тя сепната отстъпи назад. Маймунската глава й намигна хитро и после отново затвори очи.

— Хоук — каза Фишър, — да се махаме оттук!

Хоук кимна и двамата с Фишър излязоха бавно заднешком от лабораторията и влязоха в библиотеката. Никой от тях не се чувстваше напълно в безопасност, за да се обърне с гръб към сукубата. Гонт излезе заднешком след тях. Сукубата им изпрати въздушна целувка и тихо се засмя. Гонт затръшна вратата и я заключи. Когато той се обърна към Хоук и Фишър, те видяха едно лъскаво от пот лице. Гонт

разкърши рамене и направи всичко възможно да посрещне укорителните им погледи.

— Зная, че трябва да се освободя от нея — каза тихо той. — Може би, след като приключим с това...

— Да — каза Хоук. — Може би. За това ще поговорим по-късно. Междувременно искам да направите нещо за мен.

— Стига да мога — отвърна Гонт. — Какво е то?

— Искам да направите магия за говорене на истина.

Магьосникът се намръщи.

— Сигурен ли сте, че това е мъдро капитане?

— Можете да я направите, нали?

— Разбира се, че мога — отсече Гонт. — Тази магия не е много сложна. Фактически, това е в мой интерес. Но тя трае само ограничено време, а ако не сте много внимателен при задаването на въпросите, отговорите които ще получите, ще бъдат без стойност. Има различни видове истина капитан Хоук. И трябва да подчертая, че някои от хората тук няма да приемат с удоволствие идеята да бъдат разпитвани под действието на такава магия.

— Аз ще имам грижата за това — каза Хоук. — Всичко, което се иска от вас, е да направите магията за говорене на истината. Аз ще поема цялата отговорност.

— Много добре — отвърна Гонт. — Къде искате да бъде направена?

— В салона — каза Хоук. — Защо не отидете там, за да им съобщите новината? Може би ще я приемат по-добре, ако излезе от вас. Аз и Фишър ще дойдем след минута.

Гонт се поклони вежливо и напусна библиотеката. Хоук почака да се затвори вратата и после се отпусна уморено на най-близкия стол. Фишър притегли друг стол и седна до него.

— Една сукуба... — каза бавно Хоук. — Слушал съм за такива създания, но никога не съм мислел, че ще се срещна в действителност с някое от тях.

— Вярно — съгласи се Фишър. — Чувствам, че ми се иска да се изкъпя само защото съм била в едно и също помещение с нея. Добре, беше красива, но кожата ми настръхваше всеки път, когато ме погледнеше.

— Да — рече Хоук.

Te седяха мълчаливо известно време потънали в мисли.

— Хоук, наистина ли мислиш, че Гонт е пуснал сукубата в *Куката*?

— Изглежда вероятно.

— Ти каза, че телата, които си намерил там, са били разкъсани. Подобно на Боуман ли?

Хоук смръщи вежди.

— Всъщност, не. В *Куката* беше много по-лошо. Но разбирам какво имаш предвид, Изобел. Сукубата трябва да бъде заподозряна или като убиец, или като оръдие на убийството. Гонт може да я освободи от пентаграма по всяко време, когато поиска. По време на първото убийство той каза, че е бил в кухнята, но лесно би могъл да я напусне за достатъчно дълго време и да освободи сукубата. Трябвало е само да мине през библиотеката, а ние изобщо не бихме го видели. Силата на сукубата вероятно е ограничена в рамките на къщата от защитите на магьосника, но въпреки това би могла да убие Блекстоун и Боуман, докато Гонт е бил пред очите на всички, давайки му перфектно алиби.

— Само че той не е бил пред очите на всички при нито едно от убийствата — отбеляза Фишър. — Освен това, би ли могъл някой като сукубата да броди из къщата, без Визидж да го открие?

— Не зная — отвърна Хоук. — Тя усети, че има нещо противно в библиотеката, макар демонът да бе затворен в пентаграма. Но, от друга страна, тя не е от същата класа като Гонт.

— Една сукуба — каза Фишър. — Точно от каквото се нуждаехме. Още един заподозрян с магическа сила.

Хоук се засмя.

— Положението не е чак толкова лошо любима — успокои я той.

— Ако сукубата е възнамерявала да убие някого, аз наистина не я виждам как го пронизва право в сърцето и после се връща по-късно за малко, за да му открадне чашата с вино. Това няма смисъл.

— Кога изобщо този случай е имал смисъл?

— Може би въпросът ти е уместен — отвърна Хоук. — Хайде да се върнем в салона. Да се надяваме, че магията за говорене на истината ще ни помогне да сортираме нещата.

— Ще имаме известни неприятности там — каза Фишър. — Те наистина няма да се зарадват на тази магия.

— Пет пари не давам — отвърна Хоук. — Възнамерявам по един или друг начин да получа някои отговори от тях и по дяволите последствията.

Фишър го погледна нежно.

— Какво пък, все още сме млади. Ще можем да си намерим друга работа — каза тя.

Те напуснаха библиотеката и влязоха в салона. Гостите спореха бурно с Гонт. Хоук извиси глас и призова за вниманието на всички. Последва внезапно затишие, когато всички се обърнаха към него. Той ги огледа обхващайки мълчаливите враждебни лица и разбра, че Гонт не бе успял да ги убеди. Не че дори и за минутка се бе надявал на това.

— Просто в случай, че има някакви съмнения сред вас, Едуард Боуман е мъртъв — каза той. — От естеството на раните става ясно, че атаката е била бясна и ожесточена. Това второ убийство означава, че аз нямам никакъв друг избор, освен да продължа официалното разследване веднага, вместо да чакам моите началници до сутринта. Вследствие на това инструктирах магьосника Гонт да направи магия за говорене на истината.

Вместо гневен изблик на възмущение, какъвто Хоук очакваше, думите му бяха посрещнати с упорито непреклонно мълчание. Бе ясно, че не всички бяха решили да му сътрудничат. „*Това е бедата при политиците*“ — помисли с огорчение Хоук, — „*всеки има нещо за криене*“.

— Съжалявам — каза твърдо той, — но трябва да настоя за това.

— Можете да настоявате, колкото си искате — обади се решително Хайтауър. — Аз няма да отговоря на нито един от вашите проклети въпроси.

— Законът е съвсем ясен Милорд...

— Да върви по дяволите законът и вие също.

Хоук тихо въздъхна.

— В такъв случай Милорд, ще направим това по грубия начин. Ще инструктирам магьосника Гонт да приготви наркотично средство за говорене на истината. После аз ще ви поваля на пода, а Фишър ще натисне с колене гърдите ви, докато аз ви бутам наркотика в устата.

Челюстта на Хайтауър се отпусна.

— Няма да посмеете! — извика той.

— О, да, той ще го направи — каза Фишър, пристъпвайки напред, за да застане до Хоук. — Също и аз. Вие трябва да отговорите на нашите въпроси Милорд, по един или по друг начин, точно както всички останали. Бих ви посъветвала да се примирите с установяването на магия за говорене на истината. Това е много подостойно.

Хайтауър погледна Хоук и Фишър и разбра, че не се шегуват. За момент той реши все пак да им откаже, но този момент премина. Хайтауър стискаше здраво ръката на своята съпруга. Естествено имаше начини за заобикаляне и на тази магия. Като начало, тя не можеше да го застави да говори.

Хоук прие мълчанието на Хайтауър за съгласие и огледа останалите, за да разбере, дали има някакви други възражения. Лейди Хайтауър го гледаше свирепо, а Столкър се мръщеше замислено, но никой не каза нищо.

Гонт пристъпи напред.

— Всичко е готово, капитан Хоук — заяви той. — Можем да започнем, когато пожелаете.

— Не ми е съвсем ясно, какво изисква магията за говорене на истината — каза колебливо Доримънт. — Как действа тя?

— Всъщност, всичко е много просто — каза Гонт. — Щом веднъж бъде направена, никой в това помещение няма да може да каже лъжа в продължение на двадесет и пет минути. Продължителността на действието на магията е ограничено от броя на включените хора. Вие можете, разбира се, да откажете да говорите или дори да избегнете въпроса, но това само по себе си ни казва нещо. Докато трае действието на магията, не може да бъде изречено нищо друго, освен абсолютната истина.

— Ако ще имаме сериозен разговор, какво ще кажете за малко вино, за да си разквасим устата, преди да започнем? — попита Столкър. Той вдигна бутилката бяло вино, с което бе напълнил собствената си чаша.

— Почекайте — каза Хоук. — В момента нямам твърде сильно желание да пия вино. Гонт, можете ли да проверите, дали виното е подправяно с нещо?

— Разбира се — отвърна Гонт. Той направи лек жест с лявата си ръка и виното в бутилката сякаш се размърда за кратко време. —

Напълно е безвредно, капитане. Не е от моите най-добри лозя, но...

Столкър сви рамене.

— С твоите познания за вината е трудно да се каже. Сега, кой ще пие?

Изглежда всички изявиха желание. Гонт раздаде чашите, а Столкър наля виното. Хората започнаха малко да се отпускат. Столкър оставил Хоук последен и му направи знак с глава, че иска да говори с него на четири очи. Те се отдалечиха на няколко фута.

— Просто една мисъл относно заключената стая — каза тихо Столкър. — По-рано днес вие пронизахте вампир, нали?

— Да — отвърна Хоук. — Какво общо има това с този случай?

— Помислете — каза Столкър. — Вампирите могат да си променят формата, спомняте ли си? Те могат да се превръщат в прилепи или дори в мъгла.

Хоук кимна бавно.

— Правилно... Една заключена врата не би могла да спре вампир, щом той веднъж е бил поканен в къщата. Той би могъл да се превърне в мъгла и да премине през пролуките около вратата! Не, почакайте малко. Това няма да свърши работа.

— Защо не?

— Вампирът обикновено няма нужда да пронизва жертвите си с нож. И, освен това, вампирите нито ядат, нито пият. Просто не могат. Но всички тук са поканени на вечеря, а аз видях всеки с чаша в ръка по едно или друго време. Това е добра идея, но има твърде много начини, по които един вампир би се издал досега. Все пак, благодаря ви сър Столкър.

— Няма защо. Това бе просто едно хрумване.

Столкър се върна, за да се присъедини към останалите.

— Ако всеки бъде така добър да седне — каза Гонт, — ние можем да започнем.

Хоук, Фишър и гостите притеглиха столове и седнаха в приблизителен полукръг с лице към Гонт. Той почака, докато седнат всички и после направи широко движение с лявата ръка. Времето изглежда забави своя ход и спря. Гонт изрече една-единствена магическа дума и последва внезапен шок, когато цялото помещение се разтресе. Във въздуха се почувства смътна напрегнатост и после

всичко премина рязко отново към нормалното си състояние. Хоук се намръщи. Не бе почувствал никаква разлика.

— Кой ще задава въпросите? — попита Гонт.

— Аз — отвърна Хоук. — Предполагам, че ще е по-добре да започнем с един тест. Моят партньор е... — Той се опита да произнесе думата нисък, но откри, че не може. — Висок — каза накрая той. — Вашата магия изглежда действа напълно ефикасно сър магьосник.

Гонт кимна спокойно. Фишър хвърли изпитателен поглед на Хоук и се усмихна несръчно. Той огледа бързо събралите се гости и се приготви. „*Добре. Попадаме в нова ситуация, без предварителна подготовка.*“

— Сър Гонт, нека започнем с вас.

— Много добре.

— Вие сте магьосник.

— Да.

— Вие ли убихте Блекстоун и Боуман?

— Не.

— Допринесли ли сте косвено за тяхната смърт посредством използване на вашата магия?

— Не.

— Имате позната, която ви е помогнала в *Куката*. Свързана ли е тази личност по някакъв начин с убийствата?

— Това е... много вероятно.

„*Той не каза, че е невъзможно*“, — помисли Хоук. — „*Нека упражним тук малко по-силен натиск.*“

— Някога сте бил магьосник на краля — каза предпазливо той.

— Да.

— Вие сте се скарал с него.

— Да.

— Беше ли това във връзка с вашата позната?

— В известен смисъл.

— Какво се случи? Защо напуснахте двореца и дойдохте тук, в Хейвън?

Гонт се поколеба и после рязко въздъхна.

— Кралят я искаше за себе си, а аз не можех да се откажа от нея. Не можех. И така дойдох тук, за да решава сам този въпрос.

— Чакайте малко — намеси се Лорд Хайтауър. — За кого говорите вие двамата? Какво общо има тук тази жена?

— Очевидно нищо общо — отвърна Хоук. — Моля да се отпуснете Милорд. Ще дойде и вашия ред. Засега това е всичко сърмагъосник. А сега сър Доримънт...

— Не съм ги убил — каза бързо Доримънт.

— Аз трябва да задам въпроса — поясни вежливо Хоук. — В противен случай вашият отговор не означава нищо. Вие ли убихте Блекстоун и Боуман?

— Не. Не съм.

Хоук го погледна с присвiti очи. Доримънт седеше неспокойно на стола си. Усмихваше се слабо, а погледът му бе неуловим. „*Krie нещо*“ — помисли Хоук. — „Чудя се, какво ли!“

— По-рано казахте, че Визидж е била с вас по време на първото убийство — каза бавно той. — Вярно ли е това?

— Да — отвърна Доримънт, макар да не изглеждаше много доволен, че го признава.

— Защо тя беше при вас? — попита Хоук.

Доримънт погледна към Визидж, която прехапа долната си устна и после кимна отчаяно. Доримънт върна погледа си към Хоук.

— Тя първа откри тялото на Уилям — каза неохотно той. — Тя отиде в стаята му да говори с него и го е намерила да лежи мъртъв на пода. Дойде при мене за помощ.

Всички се изправиха на столовете си. Хоук почувства внезапен прилив на вълнение от това, че най-после е постигнал някакъв напредък. Той погледна към Визидж.

— Стаята не е била заключена, когато сте го намерила ли? Вие просто влязохте вътре?

— Да — отвърна Визидж. — Стаята не беше заключена.

— Разбира се — възклика радостно Хоук.

— Точно така! Ето какво пропусках през цялото време!

Фишър го погледна, изпълнена със съмнение.

— На какво се позоваваш?

Хоук се усмихна.

— Най-после разбрах как убиецът е влязъл в стая, заключена отвътре. Просто, вратата изобщо не е била заключвана!

— Разбира се, че е била заключена — възрази Фишър. — Ти трябваше да я разбиеш с брадвата си! Не забравяй, че и аз бях там!

— Откъде знаеш, че вратата е била заключена? Опита ли се да я отвориш?

— Е, не...

— Точно така. Нито аз. Катрин дойде при нас и ни каза, че е заключена. Ние се върнахме с нея, но тя внимаваше да стигне първа до вратата. Затрака убедително с дръжката и ни каза отново, че не може да отвори и ми нареди да я разбия. След това бравата бе така повредена, че не бихме могли да кажем дали е била заключена. Ето защо намерихме ключа на пода, а не в ключалката.

Всички погледи бяха насочени към Катрин, която се взираше в пода с наведена глава.

— Вярно ли е това? — попита Гонт.

— Да — кимна уморено Катрин. — Излъгах, че вратата е била заключена. Но аз не съм убила Уилям.

— Ако не си ти, тогава кой? — попита Столкър.

— Никой — отвърна Катрин, вдигайки поглед за пръв път. — Той се е самоубил.

— Какво? — каза Фишър. — Вие сигурно се шегувате!

Всички започнаха да говорят едновременно.

Хоук извика за тишина и продължи да вика, докато не я въдвори. Гласовете замряха до бунтарско мълчание, когато Хоук се огледа безпристрастно.

— Нека започнем от самото начало — каза мрачно той. — Визидж, вие открихте тялото на Блекстоун. Разкажете ни какво се случи.

Визидж хвърли бегъл поглед към Доримънт за подкрепа и после започна своя разказ с нисък шепот.

— Исках да разговарям с Уилям. В къщата на Гонт имаше нещо, което ме караше да се чувствам неспокойна и исках да се уверя, че той носи своя защитен талисман.

— Този, който бяхте приготвила за него — подсказа Хоук.

— Да. Столкър ми даде идеята. Видял нещо подобно при своите пътувания.

Хоук погледна към Столкър, който кимна.

— Точно така капитане. Те са много често срещани на изток, а след всичките заплахи напоследък помислих, че талисманът може би е добра идея. Обясних теорията на Визидж, а тя направи талисмана за Уилям.

— Добре — каза Хоук. — Продължавайте Визидж.

Отидох до стаята на Уилям и почуках на вратата. Нямаше никакъв отговор, а вратата беше открайната, така че аз я бутнах да се отвори. Уилям лежеше на пода. Изтичах до него и проверих дишането му, но той вече беше мъртъв.

— Докосна ли ножа? — попита Фишър.

— Там нямаше никакъв нож — заяви категорично Визидж. — Когато открих Уилям, по него нямаше никакви белези. Видях чашата за вино до ръката му и предположих, че го е отровил някой от неговите врагове. Не знаех какво да правя. Знаех, че би трябвало да дойда при вас, капитан Хоук, но се страхувах. Бях единствената, която го беше открила и мислех, че ще бъда обвинена... Паникосах се, това е всичко. Изтичах обратно към стаята на Греъм и му казах какво съм открила. Той беше любезен с мен. Каза, че трябва да дойдем заедно при вас и да ви кажем, че двамата сме открили тялото. Тъкмо се готвехме да слезем по стълбите, когато чухме да разбивате вратата на Уилям. И тогава... Ами чухме за ножа и за заключената врата и не знаехме какво да мислим. Греъм изобщо не се усъмни в мен, но... Накрая решихме да не казваме нищо. Страхувах се, че няма да ми повярвате, а не исках Греъм да попадне в беда като ме подкрепи.

Хоук почака малко, но Визидж не каза нищо повече. После погледна към Доримънт.

— Вярно ли е това? — попита той. — Вие сте заговорничели да скриете доказателство по случай за убийство? Дори когато жертвата е бил ваш приятел?

— Трябваше — отвърна Доримънт. — Вие и вашият партньор имате репутация на упражняващи насилие. Аз трябваше да защитя Визидж. Уилям би разбрал.

— Позволете ми просто да проверя, че правилно съм схванала — каза Фишър. — Визидж е намерила тялото на Блекстоун преди Катрин. Само че тогава вратата не е била заключена и е нямало никаква рана от нож. Катрин открива тялото по-късно и ни води да го видим, но ни заблуждава да мислим, че вратата е заключена, когато тя никога не е

била. А когато откриваме тялото, в гърдите на Блекстоун има нож. — Фишър погледна към Катрин. — Мисля, че издължите някакво обяснение.

Катрин погледна чашата с вино в ръката си. Въобще не беше пила от нея.

— Капитан Хоук беше прав относно заключената врата — каза накрая тя. — Но аз трябваше да сторя това. Когато напуснахме салона и се качихме по стълбите, за да се преоблечем за вечеря, аз отидох да посетя Едуард Боуман в неговата стая. Ние бяхме любовници. Когато се върнах в моята собствена стая, отворих вратата с бутване и открих съпруга си да лежи мъртъв на пода с лежаща до ръката му полупразна чаша вино. Подобно на Визидж, веднага си помислих за отрова, но знаех, че това не беше убийство, а самоубийство. Преди няколко дни аз най-после му признах за любовта си към Едуард. Възнамерявах да се разведа с моя съпруг, за да се оженя за Едуард. Уилям заплаши, че ще се самоубие, ако го напусна.

Тя погледна умоляващо Хоук и Фишър.

— Не разбирате ли? Не можех да позволя неговата смърт да бъде след самоубийство! Скандалът щеше да унищожи репутацията му и всичко, което бе постигнал. Хората вярваха в Уилям. Той беше **Реформата**. Истината за мен, Уилям и Едуард бе обречена да излезе наяве и враговете на Уилям щяха да използват скандала, за да разтурят всичко, което бе постигнал. Моят живот щеше да бъде съсиран, а на политическата кариера на Едуард щеше да бъде сложен край. Трябваше да спася репутацията на моя съпруг, заради спасението на всички нас. И така, аз измъкнах ножа на Уилям от неговия ботуш и го забих в гърдите му, за да направя това да изглежда като убийство. Като мъченик Уилям би могъл все още да служи на партията, която бе основал. Особено ако изобщо не се откриеше някакъв убиец. А как би могъл да бъде намерен убиец, когато въобще не е имало убийство?

Последва дълга пауза. Хайтауър се размърда неспокойно.

— Това е може би най-нелепата история, която някога съм чувал — каза накрая той.

— Но е вярна — каза Гонт. — Всяка дума в нея. Магията за говорене на истината е все още в сила.

— Значи Уилям се е самоубил — обади се Доримънт.

— Не мисля така — възрази Хоук. — Разбирам как това ви изглежда на вас Катрин, но аз продължавам да вярвам, че вашият съпруг е бил убит. Разбирате ли, винената чаша е изчезнала мистериозно от стаята на Блекстоун.

— Виното не беше отровено — отбеляза Гонт. — Аз го проверих. Дори сам го опитах.

— Все пак, чашата е била важна — каза упорито Хоук, — иначе нямаше да бъде взета. Но, към този въпрос можем да се върнем по-късно. Катрин, има ли още нещо относно смъртта на съпруга ви, което да не сте ни казала? Нещо друго, което да сте скрила от нас?

— Не. Няма нищо друго. Аз не съм убила съпруга си, а не съм убила и Едуард.

Хоук помисли малко и после се обърна, за да погледне Визидж.

— Вие ли убихте Блекстоун и Боуман?

— Не — отвърна спокойно магьосницата. — Уилям беше вече мъртъв, когато го открих. И не зная нищо за случилото се с Едуард. Въпреки че...

— Да?

Визидж се намръщи.

— На площадката имаше странна миризма...

Хоук почака, но тя не каза нищо повече. Той се обърна към лорд Хайтауър:

— Милорд...

— Възразявам срещу целия начин на процедиране.

— Просто отговаряйте на въпросите Милорд. Вие ли убихте Блекстоун и Боуман?

— Не — отрече лорд Родерик. — Не съм.

Хоук го погледна замислено. Не можеше да измисли никакви по-специфични въпроси, които да зададе на лорд Хайтауър, а имаше силното чувство, че каквито и отговори да получеше, щяха да бъдат толкова безполезни, колкото лорда искаше да ги направи. Хоук въздъхна мълчаливо. Можеше да почувства, че лорд Хайтауър е напрегнат, относно нещо — това се виждаше ясно върху лицето му и от поведението му — но за момента не можеше да направи нищо по този въпрос. Ако приложеше натиск, но не откриеше нещо, с което да оправдае своите действия... Той се обърна към лейди Хайтауър.

— Миледи, вие ли убихте Блекстоун и Боуман?

— Не.

Хоук я погледна за момент, но нейният спокоен поглед и здраво стиснатите устни даваха ясно да се разбере, че и с нея нямаше да стигне до никъде. Той смръщи вежди. По едно време магията за говорене на истината му се струваше толкова добра идея. Хоук се обърна към Столкър.

— Сър Столкър, вие ли убихте Блекстоун и Боуман?

— Не.

Хоук се облегна назад на стола си и се намръщи замислено. Беше попитал всеки директно и всеки бе отказал да е убиецът. Това беше невъзможно. Един от тях сигурно лъжеше. Но тъй като магията за говорене на истината все още беше в сила, те не биха могли да лъжат. Той мислеше усилено. Отново пропускаше нещо. Можеше да го почувства.

— Сър Столкър...

— Да, капитан Хоук.

— Който и да е убиецът, той трябва да познава много добре тази къща, за да може да се движи из нея така свободно, както го прави. Порано днес Гонт ми каза, че сте бил много настоящелен в опитите си да я купите. Вероятно можете да ни кажете, защо тя е така важна за вас.

Столкър се поколеба.

— Мога да ви уверя, че моите основания нямат нищо общо с убийството на Блекстоун и Боуман.

— Сър Столкър, моля отговорете на въпроса.

— Това беше моя дом — отвърна спокойно Столкър. — Аз съм роден тук.

Всички го зяпнаха учудено. Доримънт се окопити пръв.

— Искате да кажете, че вие всъщност сте един ДеФерие ли? Мислех, че те, всичките, са мъртви!

— Те са мъртви — потвърди Столкър. — Сега аз съм последният. И предпочитам да ползвам името, което сам съм изbral за себе си. Избягах от къщи, когато бях на четиринаесет години. Моето семейство се беше покварило и аз повече не можех да понасям това. Но тази къща продължава да е мой дом и аз я искам.

Хоук мислеше трескаво. Той и Фишър живееха в Хейвън само от няколко години, но бе чувал за рода ДеФерие. Всеки беше чувал. Всички от това семейство бяха надменни и злонамерени, сексуално

перверзни и всецяло отدادени на черна магия от най-долен вид. Бе необходимо много време, за да се докаже нещо срещу тях. В края на краищата, те бяха една стара солидна фамилия с приятели във висшите среди. Но започнаха да изчезват деца. Накрая охраната успя да проникне със сила в къщата на ДеФерие и онова, което намери там шокира дори най-суртовите й служители. Трима ДеФерие бяха обесени за убийство, а още двама бяха разкъсани на парчета на улицата, докато се опитваха да избягат. Всички останали умряха в затвора по един или по друг начин. И тази бе фамилията дала на света легендарния Адам Столкър — герой и отмъстител за злините.

— Това ли е всичко? — попита Столкър. — Аз наистина не разполагам с нищо друго, което бих желал да кажа.

— Да — отвърна Хоук, заставайки отново нащрек. — Мисля, че съм свършил, засега. Нямам повече никакви въпроси.

— Вие може да нямате — намеси се лорд Хайтауър, — но аз имам.

Той се огледа наоколо.

— Тук има двама души, които не са разпитвани под действието на магията за говорене на истината. Не намира ли никой от вас за подозрително, че тези убийства започнаха едва след като Хоук и Фишър престъпиха прага на тази къща?

— О, хайде, хайде — каза Фишър.

— Чакайте малко — включи се Доримънт.

— Всички ние знаем, че Уилям имаше врагове. Какъв по-добър начин да се доберат до него от този, чрез самите телохранители, от които се очаква да го защитават? Кой би ги заподозрял?

— Това е смешно! — извика Хоук.

— Наистина ли? — попита Визидж. — Ние всички трябваше да отговаряме под действието на тази магия. Защо не и вие?

— Много добре — каза Фишър. — Аз не съм убила Блекстоун и Боуман. Хоук, ти ли ги уби?

— Не — отвърна Хоук. — Не съм.

Последва дълго мълчание.

— Е, това бе безполезно използване на една добра магия за говорене на истината — заключи Столкър.

— Правилно. Ние не сме по-близо до откриване на убиеца, отколкото бяхме в началото — добави Доримънт.

— Загубата не беше пълна — възрази Хоук.
— Сега поне знаем как е умрял Блекстоун.
— И знаем още, че убиецът не е един от нас — допълни Визидж.
— В тази къща няма никой друг — напомни Гонт. — Не би могло да има. Убиецът е един от нас.
— Вие чухте отговорите — каза Хоук. — Всеки един тук отказа да е бил убиеца.

Гонт сmrъщи недоволно вежди.

— Може би не сте формулирали правилно въпросите — предположи той.

— Хващаме се за сламката — измърмори лорд Хайтауър.
— Ако убиецът не е някой от нас, тогава той трябва да се крие някъде в къщата — отбеляза Доримънт. — Това е единственото обяснение!

— Тук няма никой друг! — сопна се Фишър.

— Хоук и аз преглеждахме всяка стая и не остана скрито място, което да не сме проверили. Тук няма никой друг, освен нас.

— Точно така — каза Гонт. — Моите защити са поставени и са сигурни. Никой не би могъл да влезе, без аз да разбера това и не би могъл да се движи из къщата, без да задейства дузина магии за безопасност. Тук не може да има никой друг!

— Добре, тогава може би магията за говорене на истината е несъвършена — каза Хоук. — Това е единственият друг отговор, който виждам.

— Нямам навика да правя несъвършени магии — възрази хладно Гонт. — Моята магия за говорене на истината беше ефективна, докато траеше.

Фишър го погледна бързо.

— Докато траеше ли? — попита тя. — Имате предвид, че вече не действа? Мислех, че имаме на разположение двадесет и пет минути.

— Колкото е по-голям броя на включените хора, толкова по-голямо е напрежението върху магията. Вече не действа. — Гонт сви рамене.

— Можете ли да направите друга? — попита Доримънт.
— Разбира се, че мога — отвърна Гонт. — Но едва след най-малко още двадесет и четири часа.

— Страхотно — каза Хоук. — Просто страхотно.

— Добре — каза Столкър. — Какво ще правим сега?

— Има едно място, което не сме прегледали така щателно, както останалите — каза внезапно Фишър. — Кухнята.

— Ти сама видя — напомни Й Хоук, свивайки рамене. — Никъде в нея нямаше скришно място.

— Мисля, че все пак, трябва да я проверим. Просто за да сме сигурни.

Хоук погледна Гонт, който сви рамене. После въздъхна и се изправи на крака.

— Добре, Фишър, нека и хвърлим още един поглед.

Тя кимна и се изправи. Хоук огледа гостите.

— Всички други останете тук. Това е заповед. Не искам никой да напуска това помещение, докато не се върнем. Ела, Фишър.

Те излязоха в коридора, затваряйки след себе си вратата към салона. Гонт и гостите му седяха мълчаливо, потънали в собствените си мисли. След известно време Визидж се размърда неспокойно на стола си и внезапно се изправи на крака.

— Аз наистина мисля, че трябва да стоим тук — каза Гонт. — Би било по-безопасно.

— Трябва да отида до тоалетната — съобщи спокойно Визидж, изчерявайки се. — Не, не мога да чакам.

— Мисля, че не трябва да отиваш сама — каза Доримънт.

— Съвсем правилно — подкрепи го лорд Хайтауър. После се обърна към жена си. — Защо да не се качим горе с нея? Така да се каже, просто да ѝ правим компания.

— Разбира се — отвърна лейди Елейн. — Ти нямаш нищо против, нали скъпа?

Визидж се усмихна и поклати глава.

— Мисля, че ще се чувствам в много по-голяма безопасност ако зная, че не съм съвсем сама.

— Не се бавете — предупреди Гонт. — Нали не искаме да тревожим капитан Хоук?

Лорд Хайтауър изсумтя високо, но не каза нищо. Той и съпругата му станаха и последваха Визидж навън от салона. Доримънт се размърда неспокойно на стола си. Той също би желал да отиде с нея, за да е сигурен в безопасността ѝ, но бедното момиче не би искало да бъде следвано до тоалетната от цяла тълпа. Освен това, лорд и лейди

Хайтауър щяха да се грижат за нея. Доримънт се облегна назад на стола си и се опита да мисли за нещо друго. Чувстваше се малко по-добре сега, когато Хоук и Фишър знаеха за доказателството, което беше крил. Макар да не изглеждаше, че е помогнал много с това. Той погледна скришно Катрин. Как тя би могла да направи това? Да коленичи до своя мъртъв съпруг и да забие в гърдите му, собствената му кама. Доримънт потрепери.

— Безпокой ме винената чаша — каза накрая той. — Ако виното не е било отровено...

— Не е било — каза категорично Гонт. — Самият аз го опитах.

— Виното... — каза внезапно Катрин. Всички обърнаха погледите си към нея. Тя гледаше в празната камина, мръщейки се. — Уилям не пиеше много, дори на частни празненства. Това бе негово правило. Беше ми казал, че вече е пил достатъчно за една вечер, но имаше в ръката си прясно налята чаша с вино, когато се качваше нагоре по стълбите, за да се преоблече. И така, кой му беше дал тази чаша?

— Не си спомням — каза Доримънт. — Аз наистина не обърнах внимание. — Той погледна към останалите, но те всички поклатиха глави.

— Сигурна съм, че видях кой беше — продължи Катрин, мъчейки се да си спомни. — Но не мога да си спомня. Не мога.

— Не се напрягай — посъветва я Столкър. — Само ще дойде в ума ти, ако не се опитваш и не го насиљваш.

— В края на краищата, може би това не е толкова важно — каза Доримънт.

* * *

Хоук и Фишър провериха щателно кухнята от тавана до пода, но не намериха нищо и никой. Нямаше никакви скрити проходи, нито скрити места и нищо, което дори малко да изглежда подозрително. Не че очакваша да намерят нещо. Двамата просто се нуждаеха от извинение, за да се уединят, така че да могат да си говорят насаме. Те се облегнаха на мивката и мрачно се огледаха.

— Хайтауър беше прав — каза Фишър, — колкото и да не ми се иска да призная това. Магията за говорене на истината не ни доведе до никъде. Поглеждането на смъртта на Блекстоун от друг ъгъл е много интересно, но ние все още не сме по-близо до откриването на неговия убиец.

—莫 же би да, а може би не — рече Хоук. — Не бих познал някоя улика ако попадна на нея, но мога да позная виновно изражение на лицето, когато го видя. Хайтауър крие нещо. Стана адски неспокоен веднага щом откри, че всички ще бъдем затворени тук цялата нощ и бе почти обхванат от паника при мисълта за магия за говорене на истината. Има нещо, за което той не иска да говори...

— Ти не му зададе много въпроси — напомни му Фишър.

— Не би им отговорил ако му ги бях задал.

— Бихме могли да го принудим.

Хоук се усмихна.

— Наистина ли мислиш, че бихме могли да накараме лорд Родерик Хайтауър да каже дори едно нещо, ако той не желае това? — попита той.

— Разбирам мисълта ти — отвърна Фишър, усмихвайки се неохотно. — Освен това, няма никакво фактическо доказателство, че онova, което го беспокои, има нещо общо с убийствата. Старите воини и старите политици винаги имат нещо за криене. В края на краищата, ти го попита, дали е убил Блекстоун и Боуман, а той каза *не*. Дори не се поколеба.

— Откъде да знаем със сигурност, че Гонт наистина е направил магия за говорене на истината? — попита той, размишлявайки. Може би... *Не*. Тя действаше нормално. Сам я проверих.

— Може би я е направил само върху теб — предположи Фишър.

— Може би. А може би ние и двамата ставаме параноиди.

— Има такова нещо.

— Нека се върнем в салона — предложи Хоук. — Не ми харесва да ги оставяме сами твърде дълго. Ще ги атакувам с още няколко въпроса. Ще се опитам да разкрия нечия история. Хайтауър крие нещо. Бих си заложил кариерата, че е така.

— Ние сме я заложили — отбелаяза сухо Фишър. — Ние сме я заложили.

* * *

Визидж чакаше сама на площадката, недалеч от вратата на банята. Лейди Елейн беше на свой ред в тоалетната, докато Лорд Родерик се бе върнал в своята стая, за да се преоблече в по-удобни дрехи. Площадката все още беше осветена само от една лампа и сенките изглеждаха много тъмни. Визидж се оглеждаше нервно наоколо. Искаше ѝ се лорд и лейди Хайтауър да побързат.

Тя внезапно потрепери и се обгърна с ръце. Къщата все още бе изпълнена с непоносима лятна горещина, но Визидж продължаваше да намира студени места. Тя прехапа устни и се начумери. Не харесваше къщата на Гонт. Не я хареса още от момента, в който прекрачи прага ѝ, но вече знаеше защо. Може всички от рода ДеФерие да бяха измрели, но тяхната къща продължаваше да пази тъмни спомени заключени в нейните стени. Бе трудно да се приеме, че мъж като Столкър е бил един ДеФерие, но тя нито за минутка не се съмняваше в това. Въпреки всичките песни и легенди, и въпреки че той бе винаги подчертано вежлив към нея, тя никога не бе изпитвала приятелски чувства към него. Визидж никога не разбра какво Уилям виждаше в него. Никога не бе харесвала Столкър. Той имаше студени очи.

Тя погледна по дължината на площадката към мястото, където се намираше стаята на Уилям. Той имаше такива надежди, такива мечти. А бедният Едуард бе умрял направо тук, на площадката, до горната част от стълбището. Тя погледна петната от кръв върху килима и отвърна поглед. Усети, че съжалява за Едуард сега, когато вече си беше отишъл. Тя не трябваше да казва тези ужасни неща за него. Те всички бяха верни, но тя не трябваше да ги казва.

Визидж чу зад себе си стъпки и се обърна усмихвайки се, очакваща да види лорд Родерик. Усмивката ѝ трепна.

— Съжалявам — каза ниският мъrmорещ глас, — но ти можеш да им кажеш какъв съм аз. Не мога да позволя това. Така съжалявам, Визидж.

Визидж започна да отстъпва и изрече заеквайки първите няколко думи от никаква защитна магия, но нямаше достатъчно време. Нещо ужасно нахлу откъм сенките към нея и кръв шурна в неподвижния горещ въздух.

* * *

Хоук и Фишър се изкачваха с леки тихи стъпки по стълбите към площадката с хладна стомана в ръце. Викът, който чуха, вече беше спрят и Хоук имаше лошото предчувствие, че отново ще е твърде много закъснял. „*Не, още едно убийство. Господи, не още едно.*“

Той внезапно спря в горния край на стълбището и Фишър се блъсна в гърба му. Магьосницата Визидж лежеше по лице в средата на площадката. Хоук се придвижи предпазливо напред с Фишър до себе си. Те бързо се огледаха, но от нападателят нямаше и следа. Хоук коленичи до Визидж докато Фишър стоеше на стража. Кръв имаше навсякъде около тялото на магьосницата. Хоук хвана част от косата на Визидж и леко повдигна главата ѝ. Очите ѝ бяха широко отворени и опулени. Гръкланият ѝ беше изтръгнат. Хоук отпусна лицето ѝ обратно върху окървавения килим.

— С нея жертвите стават три — каза уморено той. — Загубихме още един човек.

— Досега би трябало да привикнете с това — каза Лорд Хайтауър.

Хоук и Фишър се изправиха бързо, за да видят Хайтауър да ги наблюдава от вратата на своята стая. Хоук отвори уста, за да каже нещо после спря, когато чу зад себе си слаб скърцащ звук. Той и Фишър се обърнаха бързо с оръжия в ръка, за да открият лейди Елейн да ги наблюдава от вратата на банята. Лицето ѝ бе бледо и изразяваше уплаха. Тя пристъпи бавно напред, за да застане до съпруга си, без нито за миг да откъсва очите си от тялото на Визидж.

— Какво, по дяволите, правите всички вие тук горе? — извика Хоук, снижавайки брадвата. — Казах ви да стоите в проклетия салон!

— Магьосницата трябваше да отиде до тоалетната — отвърна сковано Хайтауър. — Ние дойдохме с нея, за да я защитаваме.

— Не свършихте много добра работа, нали? — каза Фишър.

— Къде бяхте вие, когато умря Визидж? — попита Хоук.

— Аз бях в тоалетната — отвърна лейди Елейн.

— А аз бях в стаята си, за да се преоблека — каза лорд Родерик.

Хоук ги гледаше, не вярвайки на ушите си.

— И я оставихте на площадката съвсем сама?

— Това беше само за момент — отвърна Хайтауър.

Зад тях се чуха стъпки и Доримънт дойде, за да коленичи до тялото на Визидж. Той протегна ръка, за да докосне лицето ѝ, пръстите му се отдръпнаха изцапани с кръв.

— Тя бе така уплашена — прошепна той.

— Аз и казах, че няма за какво да се беспокои. Казах ѝ, че ще се грижа за нея и тя ми се довери.

Погледът на Хоук се насочи зад Доримънта. Гонт и Столкър стояха заедно в горната част на стълбището. Хоук се огледа гневно.

— Къде, по дяволите, бяхте всички вие? Какво ви забави толкова дълго да дойдете тук?

Никой не каза нищо. Те предпочитаха да гледат настрани, отколкото да срещнат погледа му, но Хоук вече виждаше отговора по лицата им. Никой не е искал да бъде пръв на местопроизшествието от страх да не бъде обвинен.

— Вие и вашият партньор имате репутация на упражняващи насилие...

— Някой от вас видя ли нещо? — попита Хоук. — Някой чу ли нещо?

— Само виковете ѝ — каза Столкър. — Знаех си, че не трябваше да ѝ позволяваме да отива, но всички помислихме, че ще бъде в безопасност с лорд и лейди Хайтауър.

— Вие я оставихте сама — каза Доримънта. Той вдигна бавно глава и погледна лорд Хайтауър. — Тя се страхуваше, а вие изчезнахте и я оставихте сама в тъмнината. Негодник такъв.

Той се нахвърли на Хайтауър и двамата паднаха тежко на пода. Доримънта го заудря диво с юмруци и после го сграбчи за гърлото. Лорд Родерик се давеше и задушаваше, мъчейки се да разкъса хватката на Доримънта. Хоук тръгна към тях и в този момент Хайтауър събра сили и отхвърли от себе си Доримънта. Той полетя назад и се блъсна в срещуположната стена. Хоук и Фишър го уловиха, преди да успее да се нахвърли отново на Хайтауър.

— Достатъчно! — извика Хоук. — Зная как се чувствате, но това е достатъчно.

Доримънта се разплака. Цялото му тяло се тресеше от силата на безутешните ридания. Фишър го потупа по рамото, но той дори не усети това.

Хоук поклати бавно глава. „*Каква бъркотия...*“

Хайтауър се изправи на крака подпомогнат от съпругата си и предпазливо опипа гушата си.

— Е? — каза високо той. — Няма ли да го арестувате. Той ме нападна. Имам свидетели.

— Млъкнете! — сряза го Хоук. — Той само ме изпревари с няколко секунди. — Хоук се обърна с гръб към Хайтауър и се огледа.
— Чакайте малко. Къде е Катрин?

Всички се огледаха, но тя не се виждаше никъде.

Гонт се намръщи.

— Тя беше с нас в салона, когато чухме виковете. Мислех, че идва след нас — каза той.

Дъхът на Хоук секна. Той се извърна и затича надолу по стълбите, следван по петите от Фишър. Премина по коридора, отвори с ритник вратата на салона и после, едва прекрачил прага, внезапно спря. Катрин Блекстоун седеше на стола си до празната камина, точно както я бе видял за последен път. Само че сега дълбоко в нея бе забит нож, с дръжка стърчаща между гърдите ѝ. Предницата на роклята ѝ бе напоена с кръв. Главата ѝ бе отпусната напред, а облещените ѝ очи не виждаха нищо, абсолютно нищо.

6

ЯРОСТТА НА УБИЕЦА

Хоук огледа разгневен наоколо, но нямаше следа от никакъв нападател. Фишър пристъпи напред и се наведе над Катрин. Тя потърси бързо наличието на пулс, а после погледна назад към Хоук и поклати глава. Хоук тихо изруга. Отвън в коридора се чу тропотене на крака и Хоук бързо се обърна с лице към вратата.

— Достатъчно сте близо! — извика силно той. — Останете, където сте.

Гонт и гостите му се стъписаха и спряха на място, когато видяха готовата за удар проблясваща стоманена брадва в ръцете на Хоук.

— Какво има? — попита Гонт. — Какво се е случило?

— Катрин Блекстоун е мъртва — отвърна Хоук. — Убита. Искам всички в колона по един да влезете бавно в салона, държейки ръцете си така, че да мога да ги виждам.

— На кого, по дяволите, мислите, че говорите... — започна лейди Елейн.

— Млъкнете и се движете — каза Хоук.

Лейди Елейн схвана сурвото, решително изражение на лицето му и направи, както ѝ бе казано. Останалите я последваха в салона, държейки се на възможно най-голямо разстояние от Хоук и неговата брадва. Хоук бавно отстъпваше назад, докато те влизаха в салона един по един. Последва шепот изпълнен със страх, когато видяха тялото на Катрин.

— Тя не може да е била убита — каза Хайтауър със слаб глас. — Просто не е възможно.

— Правилно ли е това? — попита Фишър.

— Да предположа ли, че тя също се е самоубила?

— Но как би могъл убиецът да слезе от площадката, без никой да го види? — попита Гонт.

— Никой не мина по стълбите покрай нас, а няма никакъв друг път за слизане. Катрин беше съвсем добре, когато ние всички

изтичахме навън от салона, за да разберем причината за виковете на Визидж.

— Въпреки това, тя продължава да е мъртва — каза Хоук.

— Може би се е самоубила — предположи внезапно Столкър. — И нейният съпруг, и нейният любовник, и двамата бяха убити...

— Не — възрази решително Доримънт. — Катрин не беше такъв човек. Тя беше боец. Винаги е била. Щом веднъж преодоля шока от смъртта на Едуард, всичко, за което би могла да мисли е било отмъщение. Тя вече бе започнала да работи върху това, как би могъл да бъде убит Уилям... — Той се прекъсна. Изглеждаше малко смутен. Сложи ръка на челото си и леко се олюя. — Разрешавате ли да седна капитане. Чувствам се малко... разстроен.

— Добре — каза Хоук. — Всеки да си намери стол и да седне, но дръжте ръцете си така, че да се виждат. Сър Столкър поставете меча си на пода до краката и не го докосвайте, докато не ви кажа.

Столкър изучава Хоук внимателно един момент, а после кимна и последва инструкциите му. Фишър наблюдава, без да мигне, докато Столкър седна на един стол и постави меча на пода до краката си, и едва тогава свали своя меч. Столкър дори не погледна в нейна посока. Скоро всички, с изключение на Хоук и Фишър, си намериха стол за сядане. Двамата телохранители стояха от двете страни на Катрин Блекстоун.

— Добре — каза Хоук. — Позволете ми да видя, дали съм разбрал всичко правилно. Лорд и лейди Хайтауър бяха горе на площадката с Визидж. Столкър, Гонт, Доримънт и Катрин бяха тук, долу в салона. Лейди Елейн е влязла в банята, лорд Хайтауър е влязъл в спалнята си, а Визидж е била оставена сама на площадката. Малко след това, тя е била нападната и убита. Фишър и аз чухме виковете ѝ точно когато излизахме от кухнята. Ние изтичахме нагоре по стълбите, за да намерим Визидж вече мъртва, а нейният нападател изчезнал. Лорд и лейди Хайтауър излязоха на площадката, за да видят какво се е случило, а тези в салона излизат тичешком в коридора. Докато те са напускали салона или малко след това, Катрин е била смъртоносно пронизана.

— Трябва да сме пропуснали нещо — каза Фишър. — Изложени по този начин, двете убийства не биха могли да се случат. Това просто не е възможно.

— Това трябва да е възможно! — Хоук стисна гневно дръжката на брадвата. — Не мога да повярвам. Четири души са убити в къща пълна със свидетели и никой нищо не е видял!

Той огледа свирепо Гонт и гостите му и после се обърна с отвращение, за да погледне Катрин. Съси леко вежди. Отначало бе помислил, че тя може да е била намушкана някъде другаде, а после върната обратно и стоварена на стола ѝ, но докато предната част на роклята ѝ бе напоена с кръв, никъде другаде не можеха да се видят кървави петна. Така че убиецът трябва да я е намушкал не повече от няколко секунди, след като останалите са напуснали салона... Хоук се замисли. Това беше възможно. Всеки така се е стремял да разбере какво се е случило на площадката, че не е забелязал как някой се е промъкнал в салона. Но как, дявол да го вземе, убиецът е слязъл от площадката в коридора? Хоук тръсна глава и се наведе над Катрин, за да разгледа по-отблизо камата, която я бе убила.

Дръжката стърчеше неприлично между гърдите ѝ. Хоук отбеляза, че ударът е бил нанесен професионално — точно под гръдената кост и право в сърцето. Самата дръжка беше стандартна, метална, обвита с кожа, неотличаваща се по нищо от хилядите други като нея. Хоук се изправи и неохотно се върна обратно при Гонт и неговите гости.

— Някой от вас трябва да е видял нещо, дори да не сте го оценили. Някой от вас не е ли чул или видял нещо необикновено, без значение колко глупаво или банално може да прозвучи то?

Настъпи дълго мълчание, докато всички се споглеждаха, и после Столкър се размърда.

— Това може да не е важно — каза бавно той, — но горе, на площадката, бих могъл да се закълна, че усетих миризмата на нещо.

— Вие сте усетил някаква миризма? — попита Хоук. — На какво приличаше тя?

— Не зная. Това бе някаква мускусна животинска миризма.

— По-рано днес Визидж каза, че е усетила някаква миризма непосредствено след смъртта на Боуман, но не беше сигурна за произхода ѝ. — Фишър кимна бавно.

— Аз също не съм сигурен — каза Столкър. — Но тя определено беше от някакъв вид животно...

— Подобно на вълк ли? — попита внезапно Хоук.

Столкър го погледна и кимна мрачно.

— Да, подобно на вълк.

— Това е смешно — намеси се Гонт. — В Хейвън няма никакви вълци. И, в края на краишата, как би могъл един вълк да влезе в къщата ми преминавайки през всички мои защити?

— Съвсем просто — отвърна Хоук. — Вие сте го поканил вътре.

— О, боже мой — прошепна лейди Елейн. — Някакъв върколак...

— Да — каза Хоук. — Такъв, който може да си променя формата. Сега, като помисли човек, всичко това придобива смисъл. Какъв вид убиец, убива понякога с нож, понякога като диво животно? Човек, който понякога е вълк. Върколак.

— А тази нощ имаме пълнолуние — допълни Фишър.

— Вие имате някакъв опит в проследяването на върколаци, нали?

— уточни Доримънт.

— Опит — рече Хайтауър с горчивина. — О, да, Хоук знае всичко за върколациите, нали капитане? Още колцина от нас ще трябва да умрат, поради вашата некомпетентност?

Съпругата му го докосна нежно по ръката и той неохотно мълкна, продължавайки да гледа гневно Хоук.

— Не разбирам — каза Гонт. — Сериозно ли предполагате, че някой от нас е върколак?

— Да — отвърна категорично Хоук. — Единствено този отговор пасва.

Всички се огледаха един друг, сякаш очакваха да видят като доказателство козина, дълги кучешки зъби и нокти.

— Може ли вашата магия да ни каже кой от нас е върколакът? — попита Доримънт, поглеждайки към Гонт.

Гонт се размърда неспокойно.

— На практика, не — отвърна той. — Има такива магии, но те са твърде далеч извън моята специалност.

— Съществуват и други средства за откриване на един върколак — напомни Хоук.

— О, разбира се — каза бързо Гонт. — Например отровното растение самакитка. Върколакът реагира много силно на него.

— Аз мислех по-скоро за сребро — каза Хоук. — Имате ли някакви сребърни оръжия в къщата сър Магьосник?

— Някъде из лабораторията ми има сребърна кама. Поне, би трябвало да има. Отдавна не съм я използвал.

— Добре — каза търпеливо Хоук. — Идете да я потърсите. Не, чакайте малко. Не искам никой да се движи сам. Фишър и аз ще дойдем с вас.

— Не — възпротиви се категорично лорд Хайтауър. — Аз ви нямам доверие Хоук. Вие сте бил замесен и преди с върколак. Откъде да знаем, че не сте бил ухапан и заразен от върколашкото проклятие?

— Това е лудост! — разгневи се Фишър. — Хоук не е върколак!

— Не се ядосвай — каза Хоук, бързайки да я успокои. — Лорд Хайтауър е прав. Докато не успеем да докажем друго, никой не е извън подозрение. Абсолютно никой.

— Да не намеквате... — Хайтауър леко настърхна.

— Защо не? — каза Хоук. — Всеки може да стане върколак.

— Как смеете — просъска възмутено Хайтауър. — Вие най-добре от всички би трябвало да знаете колко добра причина имам да мразя върколациите.

За момент никой не каза нищо.

— Защо ти не дойдеш с мен Род — предложи тихо Гонт. — Сигурен съм, че ще се чувствам в много по-голяма безопасност със стар воин, като вас, който да ме охранява отзад.

— Разбира се — каза Хайтауър с дрезгав глас. Ти също ще дойдеш Елейн. С нас ще си в по-голяма безопасност.

Лейди Елейн кимна и заедно със съпруга си последва Гонт навън от салона. Вратата се затвори тихо след тях.

— Върколак — каза бавно Доримънт. — Никога не съм вярвал истински в такива същества.

— Аз не бях сигурна, че вярвам във вампири докато не срещнах един — каза Фишър.

— Върколациите са същества с магически способности — каза Столкър. — А от нас остана само един с такива способности. Това е интересно, нали?

Хоук го погледна.

— Да не намеквате, че Гонт...

— Защо не? — рече Столкър. — Никога не съм се доверявал на магьосници. Нали чухте, как са умрели тези хора в Куката?

— Хоук и Фишър се спогледаха замислено. Фишър повдигна една вежда, а Хоук сви леко рамене. Той знаеше, че тя мисли за сукубата. Хоук се опита да обсъди този въпрос безпристрастно. Бе допуснал, че сукубата е отговорна за смъртните случаи в *Куката*, но те също така лесно биха могли да бъдат резултат на разбеснял се, убиващ върколак. А Гонт беше алхимик. Би трябвало да познава отровите. Те имаха само неговата дума, че виното на Блекстоун не е било отровено. Фактически, ако магьосникът беше върколак, той вероятно би могъл да опита отровеното вино и то да не му причини никаква вреда. А може би най-важно от всичко, Гонт е бил един от последните хора в салона с Катрин...

Хоук се намръщи. Всичко това имаше някакъв смисъл. Той хвърли поглед на затворената врата на салона и се запита, дали не трябваше да тръгне след тях. Не, по-добре не. Във всеки случай, все още не. Хайтауър би могъл да се грижи за себе си, а срещу Гонт сякаш нямаше никакво реално доказателство. Хоук се облегна назад на стола си и се наруга мълчаливо за своята нерешителност. Той беше от Службата по охрана и не можеше да приема нищо без никакво доказателство.

Лорд и лейди Хайтауър чакаха нетърпеливо в библиотеката, докато Гонт търсеше сребърната кама из лабораторията си. Гонт вежливо, но твърдо бе отказал да им позволи да влязат в лабораторията с него. Лейди Елейн го разбираше. Всички мъже обичат да имат едно помещение, което биха могли да смятат за свое собствено — една лична бърлога, в която да могат да се оттеглят, когато им стане малко прекалено трудно да се справят със света отвън. Лейди Елейн наблюдаваше как съпругът ѝ се разхожда нагоре-надолу и ѝ се искаше да може да му каже нещо, за да го успокои. Тя никога преди не го бе виждала толкова разтревожен. Причината, разбира се, беше върколакът. От смъртта на Пол насам, Родерик непрекъснато бе обзет от манията да открива тези същества и да ги кара да плащат с кръвта си. Въпреки своите безкрайни преследвания, той не намери повече от един и този един избяга, след като уби трима от неговите хора. Сега най-после имаше шанса да се срещне лице с лице с един върколак и имаше голяма вероятност това да бъде някой от неговите приятели. Нищо чудно, че бе разкъсван.

Елейн тихо въздъхна. Тя само бе започнала да чувства част от напрежението. Ненамаляващата горещина бе изострила сетивата ѝ и тя подскачаше при всеки внезапен шум. Бе уморена и мускулите я боляха, но не можеше да се отпусне, дори за минутка. Причината не беше само в смъртните случаи. Те, разбира се, я разстройваха, но най-смущащо беше ужасното чувство за безпомощност. Без значение какво всеки казваше или вършеше, или какви теории развиваше, продължаваха да умират хора. Нищо чудно, че главата я болеше безмилостно, а търпението на Родерик намаляваше с всяка измината минута. Елейн въздъхна отново, този път по-силно, и седна на един от столовете. Опита се да изглежда спокойна и отпусната с надеждата, че Родерик ще последва нейния пример, но това не се случи.

Елейн се надяваше, че този път те бяха прави и че убиецът наистина е бил върколак. Родерик изпитваше толкова силна нужда да убие един. Може би когато видеше съществото да лежи мъртво и смазано в краката му щеше да бъде в състояние да забрави за смъртта на Пол и да започне да мисли отново за собствения си живот. Вероятно.

Внезапно Родерик спря да се разхожда и остана съвсем неподвижен. Раменете му бяха прегърбени, а главата наведена ниско и Елейн можеше да види слаби следи от пот по лицето му. Ръцете му бяха стиснати в юмруци.

— Защо не побърза? — мърмореше Родерик. — Какво го задържа толкова дълго?

— Изминали са само няколко минути, скъпи — каза Елейн. — Дай му още малко време.

— Горещо е — каза Родерик. Той не гледаше към нея и изглежда, че дори не я чу. — Така адски горещо. И тясно. Не мога да понасям това. Всички помещения са твърде малки...

— Род?

— Трябва да се махна оттук. Трябва да се махна от това място.

Елейн се изправи на крака и побърза към него, за да хване ръката му. Родерик я погледна намръщено, сякаш познаваше лицето ѝ, но не можеше да си спомни съвсем, къде го е виждал. После очите му бавно започнаха да я разпознават и той се пресегна, за да потупа нежно ръката ѝ, която държеше неговата.

— Извинявай скъпа. Причина е горещината и чакането. Мразя да бъда затворен тук в тази къща.

— Само до сутринта скъпи. После магията ще изчезне и ние ще можем да си отидем.

— Не мисля, че ще мога да чакам толкова дълго — каза Родерик. Той я гледа един дълъг момент. Погледът му беше нежен, но никак странно далечен. — Елейн, скъпа моя, каквото и да се случи, аз те обичам. Изобщо не се съмнявай в това.

— И аз те обичам Род, но не говори повече. Просто горещината те разстройва.

— Не — възрази Родерик. — Не само горещината.

Лицето му внезапно се изкриви, а очите му се затвориха. Той се наведе рязко напред и се обгърна с ръце. Елейн го сграбчи за раменете, за да му попречи да падне.

— Род? Какво има? Боли ли те нещо?

Той я отблъсна от себе си и тя отстъпи, олюлявайки се, крачка назад. Хайтауър започна да се клатушка насам-натам и се преви почти о две.

— Махай се оттук! Бягай далеч от мен! Моля те!

— Род! Какво има?

— Това боли... това боли, Елейн! Луната е в съзнанието ми! Бягай, Елейн, бягай!

— Не, не мога да те оставя в това състояние, Род...

И тогава той обърна своята космата глава и я погледна. Очите на Елейн се разшириха, а гърлото и пресъхна. Той изръмжа дълбоко и гърлено. Въздухът стана тежък от миризмата на мускус и козина. Елейн се обърна и побягна. Върколакът я настигна много преди тя да се добере до вратата.

* * *

В салона Столкър си наля още една чаша вино и погледна замислено часовника върху камината.

— Те не бързат особено, нали? Колко време ще им е необходимо да намерят една кама и никакви билки в буркан?

— Не толкова дълго. — Хоук кимна бавно. — Ще им дадем още няколко минути, но ако до тогава не се върнат, мисля, че ще е по-добре да отидем и сами да видим какво става.

Столкър кимна и отпи от виното. Фишър продължи да се разхожда нагоре-надолу пред затворената врата на салона. Хоук слабо се усмихна. Тя изобщо не обичаше чакането. Доримънт седеше отпуснат на един стол, възможно най-далеч от тялото на Катрин. Ръцете му бяха здраво сключени в скута му и той, от време на време, хвърляше бегъл поглед към покривката за маса, с която бе покрито тялото на Катрин и после го отвръщаше. Хоук се намръщи. Доримънт не се владееше много добре, но всъщност човек не би могъл да го обвини. Напрежението и несигурността бяха опънали нервите на всички, а нощта изглеждаше безкрайна. Беше съвсем нормално да се очаква, че някой ще започне да полудява. Хоук погледна часовника над камината и обезпокоен захапа долната си устна. Гонт се беше забавил твърде дълго.

— Добре — отсече той. — Чакахме достатъчно. Нека отидем и видим какво, по дяволите, става. Дръжте се всички заедно. Никой по никаква причина да не се отльчва от групата.

Столкър се пресегна за меча си, преди да се изправи на крака. Хоук започна да казва нещо, но после размисли и се отказа. Ако другите са били нападнати, той щеше да се нуждае от опитността на Столкър в боравенето с меч, за да го подкрепя. Хоук се запъти към вратата, а Фишър я отвори за него. Той слабо се усмихна, когато видя, че тя вече е извадила меча си. Той извади брадвата си и пристъпи предпазливо в коридора. Вратата на библиотеката стоеше леко открайната, а коридорът беше пуст. Хоук го прекоси в посока към библиотеката с останалите в непосредствена близост зад себе си. Отвори широко вратата на библиотеката.

Лейди Елейн Хайтауър лежеше свита на пода. Гърлото ѝ беше разкъсано. От Гонт или Родерик нямаше никаква следа. Хоук се придвижи предпазливо напред в помещението, оглеждайки се свирепо наоколо. Фишър се движеше безшумно до него, а върху острието на меча ѝ блестеше златистата светлина от лампата. Столкър и Доримънт се движеха бързо зад тях. Хоук стигна до вратата на лабораторията и почувства космите на врата му да настръхват, когато установи, че тя е

леко открехната. Гонт никога не оставяше вратата отворена по каквато и да било причина...

Вълчи вой прозвуча внезапно от вътрешността на лабораторията, последван от звука от счупено стъкло и от разцепено дърво. Хоук изтича напред, отвори вратата с ритник и се втурна в лабораторията.

Върколакът се хвърли към гърлото на сукубата и те се проснаха на пода ръмжейки и драскайки с нокти. Те се бълснаха нагоре в дървената маса и я преобърнаха. Алхимичното оборудване падна на пода и се разби на парчета. Хоук погледна бързо към пентаграма в далечния край на помещението. Линиите на синия тебешир бяха размазани и прекъснати. Недалеч, неподвижен на пода, лежеше Гонт. Хоук побърза да приклекне до него, държейки внимателно под око върколака и сукубата, докато те беснееха из лабораторията. Фишър и Столкър застанаха един до друг на вратата с мечове в ръка, пазейки единствения изход. Доримънт наблюдаваше зад тях с широко отворени очи.

Сукубата се хвърли към върколака, като хала, замахвайки с ръцете си със закривени нокти. Дълги кървави следи се появиха по страните на върколака, само за да се заличат отново за секунди. Очите на сукубата блеснаха с внезапна златиста светлина, а около върколака забушуваха пламъци. Но магьосническият огън не можеше да го погълне. Той отново се хвърли към нея и неговите кучешки зъби и нокти оставиха кървави бразди върху перфектната ѝ кожа. Главата на сукубата се стрелна напред, а зъбите и потънаха в гърлото на върколака. Той изрева от ярост и болка и я отхвърли от себе си. Те бързо възстановиха равновесието си и започнаха да кръжат предпазливо един около друг.

Фишър вдигна меча си и тръгна напред, но Хоук ѝ махна с ръка да се върне назад до входа. Хладната стомана не беше защита срещу един върколак, а да не говорим срещу разярена сукуба. Гонт се размърда бавно до Хоук, а той го хвана за рамото и го обърна. Магьосникът имаше няколко лоши порязвания и натъртвания, но иначе не изглеждаше наранен. Хоук грубо го разтърси. Гонт изпъшка и се опита да се надигне до седнало положение.

Сукубата изпища и Хоук се обърна точно навреме, за да види как върколакът разкъсва гърлото ѝ с едно диво извъртане на челюстите си. Ужасно, сукубата не умираше. Тя стоеше опряна на стената на

лабораторията, а кръвта ѝ се стичаше по гърдите в непрекъснат поток. Върколакът я удари отново и кръвта полетя във въздуха, но тя продължаваше да не умира. И тогава Гонт изрече една-единствена магическа дума и тя се отпусна напред и се строполи безжизнена на пода. Върколакът подуши предпазливо неподвижното тяло и после се обърна, за да изръмжи към Фишър и Столкър, продължаващи да блокират единствената врата.

— Аз трябваше да направя това — каза Гонт. — Тя беше свързана с мен и не можеше да умре, докато аз не ѝ позволя. Не бих могъл да понеса да я загубя, но не можех и да я оставя да страда... — По лицето му се стичаха сълзи, но той изглежда не ги забелязваше.

Хоук го сграбчи за рамото и му помогна да се изправи на крака.

— Сребърната кама — изсъска той. — Намерихте ли сребърната кама?

Гонт поклати глава, като ударен.

— Не, още не.

— Трябва да я намерите — каза Хоук. — Ние ще се опитаме да ангажираме вниманието на звяра.

— Да — рече Гонт. — Камата. Аз ще убия съществото. — Очите му изведнъж дойдоха на фокус и той отново си върна самоконтрола. Погледна суроно върколака, който бе приседнал до мъртвата сукуба. — Кой е това? Кой носи белега на звяра?

— Хайтауър — отвърна Хоук. — Лорд Родерик Хайтауър. Разбрах това по остатъците от дрехите му.

Гонт кимна бавно и се отдалечи, за да започне търсенето, преглеждайки чекмеджетата на близо стоящата маса. Върколакът обърна косматата си глава, за да наблюдава Гонт, но не направи опит да го нападне. Козината му бе спъстена от засъхваща кръв, а ноктите и зъбите му имаха тъмночервен гланц.

— Как? — попита Доримънт с треперещ глас. — Как може Родерик да бъде върколакът? Той мразеше тези същества. Едно от тях бе убило сина му...

— Точно така — каза Хоук. — Той така много ги мразеше, че прекарваше цялото си време в ръководене на експедиции за преследването и убиването им. Накрая това се превърна в мания. Ето защо ръководството на армията го принуди да се пенсионира.

Доколкото разбирам, той е намерил само един върколак, но изглежда, че един е било достатъчно. Съществото сигурно го е ухапало.

— А който бъде ухапан от върколак, става вълк, когато свети луната — добави Фишър. — Бедният негодник.

— Ирония на съдбата — каза Столкър. Той вдигна меча си, а върколакът му се озъби беззвучно.

— Но защо Родерик е искал да убие всички тези хора? — попита Доримънт. — Те бяха негови приятели.

— Върколациите убиват, защото трябва да правят това — обясни Хоук. — При пълнолуние яростта изпъльва цялото им съзнание, докато в тях не остане нищо, освен вълка. Бог знае как Хайтауър е успявал да крие това толкова дълго. Той може би е излизал и се е заключвал някъде на безопасно място, докато премине пълнолунието и с него премине яростта му.

— А ние го затворихме тук — каза Фишър. — Със свежи запаси от жертви и без никакъв изход навън...

— Вината не е ваша — каза Столкър. — Вие не бихте могли да знаете. Междувременно, време е да го спрем, преди да е започнал да убива отново.

— Да го спрем ли? — попита Хоук. — Има само едно средство, което може да спре един върколак, а Гонт дори не е сигурен, че го притежава. Най-доброто, което можем да направим е да го забавим.

— Нека поговоря с него — предложи Столкър. — Познавам Родерик горе-долу от повече от двадесет години. Може би ще ме изслуша.

Той свали ниско меча си и пристъпи напред. Върколакът беше приседнал и го наблюдаваше, без да мигне. Звярът стоеше на два крака, като човек обвит в парцали от човешки дрехи, но позата му в никакъв случай не беше човешка. Тялото му беше дълго и яко, и покрито с гъста четинеста козина. Ръцете му бяха удължени лапи с дълги закривени нокти. Тясната заострена муцуна бе пълна със зъби, а от озъбените челюсти капеше кръв. Очите на върколака бяха поразяващо сини, но в техния взор нямаше нищо човешко. Той жадно изръмжа веднъж, Столкър замръзна на място.

— Защо не дойде при мен? — попита тихо Столкър. — Аз щях да ти помогна, Род. Щях да намеря някой, който да може да махне проклятието от теб.

Върколакът се надигна бавно от своето седящо положение и тръгна тежко напред. Ръцете му се сгъваха и разпускаха от нетърпение.

— Той не може да те чуе — каза Хоук. — Сега в него не е останало нищо, освен звяра.

Върколакът скочи напред и Столкър го посрещна с меча си. Дългото стоманено острие потъна в гърдите на върколака и излезе отново, но това дори не го забави. Той събори Столкър на пода и изби меча от ръката му. Столкър сграбчи върколака за гърлото с двете си ръце и започна да се бори, за да задържи озъбената муцуна далеч от гърлото си. Дъхът от учестеното и затруднено дишане на върколака го удари в лицето, наситен с вонята на прясна кръв и гниещо месо. Фишър пристъпи напред и прониза върколака между ребрата с меча си. Звярът изрева от болка и ярост. Фишър изтегли меча си за следващ удар и после изруга, когато раната изчезна за секунди. Хоук се приближи и размаха брадвата си с две ръце. Тежкото острие потъна дълбоко в рамото на върколака, смазвайки ключицата. Върколакът се опита да се отдръпне, но Столкър го държеше безжалостно, забивайки пръсти в гърлото на звяра. Фишър го намушка няколко пъти. Звярът отпусна ръцете си върху гърдите на Столкър. Хоук изтегли брадвата за нов удар, а върколакът се отскубна от хватката на Столкър и отскочи назад извън обсега й. Една нащърбена рана се показва ясно в рамото на звяра, но без да кърви. Последва серия от пукащи звуци, докато счупените кости се свързваха, след което раната се затвори и изчезна.

„*Nие няма да можем да го спрем*“ — помисли бавно Хоук. — „*Няма никакво средство, което да може да го спре.*“

Върколакът наведе косматата си глава и скочи напред. Хоук и Фишър се приготвиха за атака с оръжия в ръце. Столкър погледна към мястото, където бе изпуснал меча си, но той бе твърде далеч от него. Върколакът се хвърли към гърлото му. Столкър се гмурна под звяра и го намушка с кама, която бе измъкнал от ботуша си в последния момент. Върколакът се строполи тежко на пода, пищейки с почти човешки глас. Той остана да лежи безпомощен за момент, докато заздравеят раните му. Столкър пусна камата, наведе се над звяра и улавяйки го здраво за врата и опашката, го вдигна над главата си. Звярът риташе и се бореше, но не можеше да се освободи. Столкър го държеше там с пращащи от напрежението мускули. Пот се стичаше по лицето му от усилието, но не трябваше да пуска звяра. Докато не

можеше да докопа никой, върколакът беше безобиден. Раздираща болка премина през ръцете и гърдите на Столкър от тежестта, но той не трябваше да се предава. Просто не трябваше. Хоук и Фишър го наблюдаваха с благоговение. Това беше Столкър, за когото бяха слушали — легендарният герой, който никога не бе познал поражението.

И в този момент Гонт пристъпи напред с проблясваща сребърна кама в ръка. С последни сили Столкър тръшна върколака на пода. Ударът замая звяра за момент, а Гонт заби сребърната кама в гърдите му, точно под гръдената кост. Магьосникът и Столкър отстъпиха бързо назад, когато върколакът започна да се гърчи и извива на пода на лабораторията. Той издраска няколко фути напред и после внезапно започна да кашля кръв. Това бе един тих звук, който прозвуча почти извиняващо. Звярът лежеше неподвижен и със затворени очи. Вълчата форма се размърда и започна да се изменя. Козината, дългите кучешки зъби и ноктите бавно изчезнаха, а костите тихо заскърцаха докато променяха формата си. Когато процесът приключи, на пода лежеше неподвижно лорд Родерик Хайтауър, свит около забитата в сърцето му сребърна кама. Гонт коленичи до него.

— Защо не ни каза Род? — попита тихо той.

— Ние бяхме твои приятели. Щяхме да намерим начин да ти помогнем.

Хайтауър отвори очи и погледна магьосника. После слабо се усмихна. По устните му имаше кръв.

— Харесваше ми да бъда вълк. Чувствах се отново млад. Елейн мъртва ли е?

— Да — отвърна Гонт. — Ти я уби.

— Моята бедна Елейн. Никога не бих могъл да ѝ кажа...

— Трябваше да кажеш на нас Род.

Хайтауър повдигна уморено вежди.

— Ти също трябваше да ни кажеш за твоята сукуба, но не го стори. Всички ние имаме своите тайни Гонт. С някои от тях просто е по-лесно да се живее, отколкото с други.

Гонт бавно кимна.

— Защо уби Уилям, Род? — попита той.

— Аз не съм го убил — отвърна тихо той и после умря.

Гонт бавно се изправи и погледна останалите.

— Не разбирам защо трябваше да лъже? — рече бавно той. — Знаеше, че умира.

— Той не изльга — каза Хоук. Всички го погледнаха проницателно, а той мрачно се усмихна. — През цялото време казвах, че този случай е неразбираем и бях прав. Доказателствата не се връзваха, защото не е имало само един убиец. Те са били двама.

ЕДНО СКРИТО ЗЛО

Салонът изглеждаше по-голям сега, когато толкова малко хора бяха останали в него. Столът с тялото на Катрин бе избутан в дъното на помещението. Неподвижната, покрита с чаршаф фигура, седеше прегърбена на стола си като спящ призрак. Двамата от охраната и техните заподозрени седяха в прилизителен полукръг около празната камина. Те седяха мълчаливо, гледайки се един друг уморено и подозрително. Хоук и Фишър седяха един до друг. Хоук се мръщеше замислено, докато Фишър гледаше безстрастно останалите с меч, почиващ върху коленете ѝ. Доримънт седеше на ръба на стола, попивайки с носна кърпа потта от лицето си. Горещината бе станала още по-неприятна, а салонът почти непоносимо тесен и задущен. Гонт седеше сковано на стола си и се взираше в нищото. Не бе казал нито дума, откакто бяха напуснали лабораторията. Столкър му подаде чаша вино и магьосникът я погледна унило. Столкър трябваше да го придумва да отпие първата гълтка, след което Гонт продължи да пие машинално, докато изразни чашата. Столкър забеляза неодобрителното намръщване на Хоук и заговорнически се наведе напред.

— Не се беспокойте — каза тихо той. — Виното съдържа силно успокоително лекарство. Нека преспи след шока. Това ще е най-доброто нещо за него.

Хоук бавно кимна.

— Трябва да сте много сръчен, сър Столкър — отбеляза той. — Не видях да слагате нищо във виното.

— Не съм сложил нищо — отвърна с усмивка Столкър. — Това е вариация на моя номер с трансформация на алкохола, само че този път използвах заклинанието за промяна на част от виното в успокоително средство. Просто, но ефикасно.

Хоук кимна замислено, а Столкър се облегна назад на стола си. Той хвърли поглед на часовника над камината и после погледна

проницателно Хоук.

— Вашето време почти свърши капитане. Точно след половин час ще се съмне и магията за изолация ще се разпадне. Ако Хайтауър е казал истината, не ви остава много време да откриете вашия втори убиец.

— Не се нуждая повече от никакво време — отвърна спокойно Хоук. — Зная кой е втория убиец.

Всички го погледнаха живо, включително Фишър.

— Сигурен ли си, Хоук? — попита предпазливо тя. — Не можем да си позволим да събъркаме.

— Сигурен съм — отвърна Хоук. — Най-после всичко дойде на мястото си. Аз преди малко проумях, кой и защо го е извършил, но още не мога да разбера как е извършено, а без това не мога да отправя обвинение.

— Но вече си разбрал, нали? — попита Фишър.

— Да — отвърна Хоук и се огледа наоколо, без да бърза, позволявайки на напрежението да се увеличи.

Столкър го наблюдаваше с интерес, с ръка върху меча на кръста си. Доримънт се бе преместил в самия край на стола, наведен жадно напред. Гонт наблюдаваше спокойно, седейки прегърбен на стола си, със затварящи се вече очи от успокоителното средство, което Столкър му беше дал. Фишър го гледаше безстрастно, а Хоук реши, че е по-добре да започне.

— Позволете ми, като начало да направя малко резюме — каза Хоук с бавен глас. — Това беше един заплетен случай, който бе усложнен още повече поради факта, че още от старта е имало двама убийци, които са действали по отделно, по напълно несвързани един с друг мотиви. Ето защо магията за говорене на истината не заработи. Аз питах всеки, дали е убил Блекстоун и Боуман. И разбира се, всеки убиец би могъл правдиво да отговори с не. Всеки от тях е убил по един човек, а не и двамата. Първият убиец беше, разбира се, лорд Хайтауър. Под въздействието на пълната луна, неговата лудост да убива го беше принудила да стане вълк и да убие Боуман. Изборът на жертвата е бил чиста случайност. Ако Хайтауър не беше намерил на площадката Боуман, той несъмнено щеше да намери някой друг за обект на нападението си. Той е убил своята втора жертва, магьосницата Визидж, докато съпругата му е била в банята, далеч от очите му, а Визидж е

била оставена сама на площадката. Мисля, че вероятно я е убил умишлено. Тя е подушила нещо странно на площадката, след убийството на Боуман и известно време по-късно може би е щяла да бъде в състояние да го идентифицира. Така че Хайтауър я е убил, когато му се е представила тази възможност. По времето, когато е убил съпругата си лейди Елейн, върколакът в него е бил твърде силен, за да може да му се противопостави. Бесът да убива трябва да е бил непреодолим. Цяло чудо е, че е бил в състояние да го потиска и да запазва човешката си форма толкова дълго време. Но, докато е ставало всичко това, сред нас е движел още един убиец — човекът, който е убил Уилям Блекстоун и неговата съпруга Катрин. Отново случаят е бил усложнен от външни фактори. Отначало вниманието ни беше отвлечено от това, че вратата е била заключена отвътре. Щом Катрин призна нейната част от измамата и че е пронизала мъртвото тяло, за да ни заблуди в причината за смъртта, ситуацията малко се изясни. Винената чаша в стаята на Блекстоун ме заинтригува. Виното би трябало да е отровено, но Гонт се закле, че то е безобидно и дори го опита, за да докаже твърдението си. Но после някой тайно махна винената чаша от стаята на Блекстоун, доказвайки, че виното по някакъв начин е допринесло за смъртта на Уилям. Ако не е било така, защо тогава ще си прави труда и ще рискува да я махне?

— Значи определено Уилям е бил отровен? — попита Доримънт.

— В известен смисъл — отвърна Хоук. — Убила го е отровата, но в действителност той е умрял от магия.

— Това е невъзможно! — отсече Гонт. Той с мъка се поизправи на стола си и погледна предизвикателно Хоук. — Уилям все още носеше талисмана, който Визидж бе направила за него. Той бе много добър. Сам го изprobвах. Докато го е носел, магия не е могла да действа в близост около него.

— Точно така — потвърди Хоук. — И ето защо е умрял.

Гонт го погледна смутено и част от огъня в очите му угасна, когато успокоителното средство отново взе връх. Хоук хвърли бърз поглед на останалите слушатели. Доримънт се беше навел толкова силно напред, че само по някакво чудо не бе паднал от стола си. Столкър се мръщеше замислено. А Фишър го гледаше, сякаш се готвеше да му сцепи главата, ако не продължеше разказа си.

— Планът е бил много хитро измислен — продължи Хоук. — Тъй като нямаше никаква следа от отрова, ако не беше намесата на Катрин, ние вероятно щяхме да припишем смъртта на Блекстоун на естествени причини. И така, как е умрял той? Всичко се свежда до талисмана и чашата с вино. Убиецът е взел чаша с отрова и е приложил към нея заклинание за трансформация, така че тя да се превърне в чаша със съвършено нормално вино. После е дал чашата на Блекстоун. Обаче, щом Блекстоун я е вдигнал до устните си, талисманът е обезсилил магията за трансформация и виното се е превърнало в първоначалното си смъртоносно състояние. Блекстоун трябва да е умрял малко след като е влязъл в стаята си. Той е паднал на пода, изпускайки винената чаша. Тя се е търкулнала от тялото и е минала отвъд въздействието на талисмана. Така отровата отново се е превърнала във вино. Ето защо Гонт е бил в състояние безопасно да го опита. По-късно, убиецът се е върнал в стаята и е махнал винената чаша. Той е знал, че едно щателно изследване ще разкрие истинското естество на виното. Ако всичко е вървяло според плана и смъртта на Блекстоун е била приета като сърдечен удар, убиецът вероятно би сменил оригиналната чаша с друга, съдържаща нормално вино. Но, както се развиха нещата, той вероятно е бил притиснат от времето.

— Изобретателно — каза Гонт, примигвайки умно.

— Да, но практически ли е това? — попита Доримънт. — Щеше ли да свърши работа?

— О, да — отвърна Гонт. — Това би свършило работа. И ето защо е трябвало Катрин да умре! Точно преди смъртта на Визидж, Катрин се опитваше да си спомни, кой е дал на Уилям тази последна чаша с вино. Бе сигурна, че го е видяла, но не можеше съвсем да си спомни. Тя е трябвало да умре, защото убиецът се е страхувал случайно да не бъде идентифициран от нея.

— Правилно — каза Хоук. — И така, ние установихме как е умрял Уилям Блекстоун. Сега идва ред на заподозрените: Гонт, Доримънт и Столкър. Трима заподозрени, но само един от вас е имал средствата, възможността и мотива. Гонт би могъл да направи заклинанието за трансформация на виното. Знаел е за талисмана и е както магьосник, така и алхимик. Но той е имал също една сукуба с всичката сила и всичките способности, които му е дала. Ако е искал смъртта на Блекстоун, той е разполагал с произволен брой начини, по

които да я постигне, без никаква опасност следата да стигне до него. И със сигурност не би извършил убийство в собствената си къща. Едно разследване би могло да открие неговата сукуба, а той не би могъл да рискува това. Доримънт... известно време се чудех относно вас. Вие очевидно бяхте силно привързан към магьосницата Визидж, а ревността би могла да бъде мощн мотив. Ако сте помислил, че Блекстоун е всичко, което стои между вас и нея, но вие не знаете нищо за магията. Дори не знаехте как действа магията за говорене на истината.

Хоук се обърна бавно към Столкър.

— Това трябва да сте вие, Столкър. Вие прекалено често използвахте вашия трик с трансформацията. Да се извлече алкохола от виното е едно нещо. Можех да пропусна да го забележа, но променянето на виното в успокоително средство за Гонт беше грешка. Щом забелязах това, много неща внезапно дойдоха на мястото си. Запитах се защо Блекстоун е взел тази последна чаша, когато вече беше казал, че не възнамерява да пие повече поради замайването, което му причинява виното. Той я е взел, защото сте му казал, че сте направил своя трик за извлечане на алкохола. Също, когато Визидж беше убита на площадката, вие бяхте един от последните хора напуснали салона, което означава, че сте разполагал с изобилие от време, за да убиете Катрин, докато вниманието на всички останали е било отклонено. Липсата на мотив бе това, което ми пречеше дълго време докато не открих, че вие сте един ДеФерие. Следващата главна кауза на Блекстоун щеше да бъде една кампания срещу детската проституция и нейните поддръжници. Фишър и аз работехме точно по един такъв случай, когато бяхме отклонени, за да преследваме вампира от Чандлър Лейн. Причината да бъдем отклонени беше, че бяхме стигнали твърде близо до един от главните шефове — един влиятелен и много уважаван мъж с вкус към изнасилване на деца. Родът ДеФерие не са могли да понасят децата, нали? Ние никога няма да узнаем точно колко голям брой деца са били измъчвани и убивани в техните ритуали с черна магия. Вие бяхте този шеф Столкър. Вие бяхте този, заради когото ни отклониха. И ето защо ти трябваше да убиеш Блекстоун. По време на своето разследване той бе открил вашата мания за детската проституция и възнамеряваше да ви предаде на Службата по охрана веднага щом получеше конкретно доказателство, което да използва

срещу вас. И той накрая го беше намерил. А вие сте спорил с него, обещавал сте му какво ли не, но Блекстоун беше честен човек. Вие не бихте могъл да го купите нито да го принудите чрез заплаха и затова го убихте. Не можехте да му позволите да каже на света какъв сте всъщност. Това щеше да унищожи вашата репутация и легендата за вас, — всичко което ви бе останало и заради което си струваше да живеете. Вие сигурно дълго сте подготвял плана за убийството му Столкър. В края на краишата, вие сте този, който пръв е казал на Визидж как да направи защитния талисман. Иронично, нали? Чрез носенето на този талисман, той, без да знае, е сътрудничил за собственото си убийство. Ако не беше Катрин, вие можеше да се отървете безнаказано и вашата малка мръсна тайна щеше да бъде в безопасност. Адам Столкър, в резултат на това аз ви арестувам за убийството на Уилям и Катрин Блекстоун.

В продължение на един дълъг момент никой не каза нищо. После Столкър тихо се засмя.

— Казах, че сте добър, нали? Вие проумяхте всичко, от началото до края. Ако не беше тази кучка Катрин... Забравих колко упорита беше тя. Можеше винаги да мисли в движение и беше адски добра актриса. Ако тя не беше размътила водата, вие нямаше да заподозрете нищо. Но това няма значение. Аз не възнамерявам да заставам на подсъдимата скамейка.

Хоук се хвърли встрани от своя стол, когато Столкър внезапно го атакува с меч в ръка. Той падна на пода и се претърколи, докато меча удари облегалката на стола, на който седеше. После бързо се изправи отново на крака с брадва в ръка. Фишър също се изправи на крака с меч готов за борба. Гонт и Доримънт наблюдаваха шокирани, когато Столкър изтегли меча си, ритна настрана своя стол и бързо отскочи назад.

— Имате добри рефлекси Хоук — каза Столкър, — но въпреки това нямате шанс срещу мен. Единственият, който би могъл да ме спре е Гонт, но моето приспивателно се погрижи за него. До няколко минути магията за изолация ще се разпадне и аз ще поема по своя път. Охраната няма да намери нищо друго, освен къща пълна с трупове, а аз отдавна ще съм изчезнал. Това ще бъде просто още една нерешена мистерия. Хейвън е пълен с тях.

— Вие няма да отидете никъде — каза Фишър, повдигайки леко своя меч.

— Вие мислите, че ще ме спрете ли момиче?

— Защо не? Навремето съм се справяла и с по-лоши създания от вас.

Столкър се усмихна презрително и пристъпи напред, а дългия му меч проблесна ярко, когато разсече въздуха към нея. Фишър събра сили и парира удара пъшкайки от усилието, което й костваше това. Мечът беше тежък, а Столкър беше точно толкова силен, колкото се говореше, че е. Тя замахна към незащитения му крак, а той парира удара с лекота. Хоук пристъпи, за да се присъедини към нея, размахвайки своята брадва. Столкър хвана един стол със свободната си ръка и го хвърли към Хоук. Един от краката на стола се отплесна удрийки го по главата и той падна зашеметен на пода. Фишър се хвърли към Столкър, който пристъпи напред, за да я посрещне. Той бързо взе инициативата и тя бе принудена да отстъпва из помещението, парирайки меча му със своя, докато търсеше и чакаше пролука в защитата му, каквато изобщо не се появяваше. Тя боравеше добре с остието, но той беше още по-добър.

Искри изкачаха и гаснеха в неподвижния въздух, а салона се изпълваше от звъна на стомана върху стомана. Хоук се изправи на крака и тръсна глава, за да я проясни. Столкър се навъси. Не можеше да ги победи двамата заедно и знаеше това. Той внезапно се извърна и злобно замахна към Доримънт, който се сви на стола си, без да бъде наранен. Фишър се хвърли напред, за да парира удара, а Столкър се завъртя в последния момент и я ритна силно под лявото коляно. Фишър се строполи, когато кракът й изневери пъшкайки от болка. Столкър изтегли назад меча си, за да я довърши и тогава върху него се нахвърли Хоук, размахвайки брадвата с две ръце и Столкър трябаше да отстъпи.

Столкър и Хоук стояха един срещу друг, а остиетата им проблясваха на светлината на лампите. Меч и брадва се издигаха и спускаха, нанасяха удар, парираха и контрираха, без никой от двамата да отстъпи. Скоростта бе твърде голяма, за да продължи дълго битката. Столкър опита всеки мръсен трик и лъжливо движение, които знаеше, но никое от тях не свърши работа срещу Хоук. Накрая почувства, че става по-бавен и започна да се отчайва. Използваше прекалено често

един и същ трик и Хоук успя да преодолее защитата му и да избие меча от ръката му. Столкър се олюля назад държейки изтърпналата си ръка. Той се облегна на стената дишайки тежко.

— Казах, че сте добър Хоук. Преди десет години не бихте могъл да ме докоснете, но това беше много отдавна. — Той почака един момент, докато дишането му се забави и стабилизира. — Вие разбирайте, че всъщност вината не е моя. Не можете да си представите какво е да израснеш в тази къща, ставайки свидетел на нещата, които вършеше моето семейство. Какъв беше моя шанс? Те бяха гадни всичките и се опитваха да покварят също и мен. Не можех да ги спра. Бях само едно дете. И така, избягах и станах герой, за да помогам на другите. Защото нямаше никой, който да ми помогне, когато аз се нуждаех от помощ. Но все пак бях опетнен, пълен с покварата, на която ме бяха научили. Борих се срещу нея. Борих се години наред. Но тя бе твърде силна, а аз бях твърде слаб. Дори се опитах да купя тази къща, така че да мога да я изгоря до основи и така да разруша влиянието й върху мен, но Гонт не ми я продаде. Вината не беше моя. Нищо от това не беше моя вина! Не аз избрах да бъда онова което съм.

— Аз видях какво направи на онова момиче в публичния дом над „Главата на Наг“ — каза Хоук. — По-скоро бих се самоубил, отколкото да извърша подобно нещо.

Столкър бавно кимна.

— Аз никога не съм бил толкова смел — каза той. — До ден-днешен. Казах ви, че няма да застана на подсъдимата скамейка.

Той измъкна една кама от ботуша, обърна я бързо към себе си и я заби дълбоко в сърцето си. Падна на колене, погледна триумфиращо Хоук и после се захлупи по очи и остана неподвижен. Хоук се приближи предпазливо и побутна тялото с ботуша си. Нямаше никаква реакция. Той коленичи и потърси пулса му. Нямаше такъв. Адам Столкър беше мъртъв.

— Всичко свърши — каза Доримънт. — Най-после всичко свърши.

— Да — потвърди Хоук, изправяйки се уморено на крака. — Мисля, че сте прав.

Той погледна Фишър.

— Добре ли си, любима?

— Ще оцелея — отвърна сухо Фишър, сгъвайки и разгъвайки болящия я крак.

— Той беше един от най-добрите — каза Доримънт, взирайки се тъжно в тялото на Столкър. — Никога не съм го харесвал, но винаги му съм се възхищавал. Той бе един от най-великите герои, излизали някога от Лоу Кингдомс. Той наистина е направил повечето от нещата, за които се говори в легендите.

— Да — каза Хоук. — Зная. И ето защо ще кажем, че за всичките смъртни случаи е виновен Хайтауър. Никой на практика няма да обвини един върколак. Хейвън се нуждае повече от легенди като Столкър, отколкото от истината.

— Предполагам, че сте прав — кимна Доримънт. — Миналото на един човек трябва да се погребе заедно с него.

Имаше внезапно разтърсване, когато къщата сякаш пропадна един инч. Едва доловимото напрежение във въздуха беше изчезнало внезапно.

— Магията за изолация — каза Фишър. — Тя престана да действа. Да се махаме от това проклето място.

Всички погледнаха към Гонт, който спеше тихо на стола си.

— Вие вървете — каза Доримънт. — Аз ще остана, докато той се събуди. Някой трябва да му резюмира историята, която възнамеряваме да разкажем. Освен това... — Доримънт погледна спокойно Хоук и Фишър, — обещах на Визидж, че ще се грижа за нея. Не искам да я оставя тук в компанията на непознати.

— Добре — каза Хоук. — Няма да се бавим. Какво ще правите сега Доримънт, сега, когато Блекстоун е мъртъв?

— Ще измисля нещо — отвърна Доримънт. — Ако не друго, ще мога да се прехранвам месеци наред с тази история.

Те се засмяха. После Хоук и Фишър се сбогуваха и си тръгнаха. Вървяха, без да бързат по коридора към затворената входна врата. Хоук се поколеба за момент и после я дръпна, за да я отвори. Лек ветрец нахлу вътре, прогонвайки горещината на дългата нощ. Слънцето беше изгряло, в сутрешното небе имаше дъждовни облаци, а във въздуха следи от влага. Хоук и Фишър стояха известно време един до друг, наслаждавайки се спокойно на хладния ветрец.

— Причина отчасти беше горещината — каза Фишър. — Тя изкарва наяве най-лошото в хората.

— Да — съгласи се Хоук. — Но само ако там има зло за изкарване наяве. Хайде, любима, да вървим.

Те затвориха вратата след себе си, излязоха от двора и започнаха да се спускат надолу по стръмния хълм, който щеше да ги отведе обратно в мрачното сърце на града. Дори на ранната сутрешна светлина Хейвън беше един тъмен град.

Издание:

Саймън Грийн. Хоук и Фишер
Предпечатна подготовка: МоRo — А. Дулева, 2001
Оформление на корицата: Квазар, 2001
ИК „Орфия“, 2001
ISBN 954-444-038-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.